

A decorative border with intricate, symmetrical scrollwork and floral patterns surrounds the central text.

תיקון
ליל שבועות

פתח דבר

לאור הוראת כ"ק אדמו"ר אודות אמירת "כל התיקון מתחילתו ועד סופו", הננו להדפיס התיקון עם התיקונים שזכינו מהרב², לטובת המתפללים בבית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים – 770. כפי שנסדרו על ידי הרה"ח ר' שמואל לייב שי' רייבין.

בסופו הוספנו מאמר ד"ה בחדש השלישי מתורה אור, וחלק מהוראות הרבי "המעשה הוא העיקר" לימים אלו, שנלקטו³ על ידי הרה"ח ר' לוי יצחק שי' סטאליק.

ויהי רצון שנזכה בקרוב לתיקון הגלות, ונלך יחד עם כל בני ישראל שליט"א לגאולה האמתית והשלימה על ידי הרבי משיח צדקנו, וישמיענו נפלאות מתורתו בקרוב ממש.

איגוד אברכים – קראון הייטס

כ"א אייר – התשע"ז

יום הולדת הו"ח וכו' הרב ישראל ארי' לייב ע"ה אחיו של כ"ק אדמו"ר ברוקלין נ"י.

(1) ש"פ במדבר תשמ"ח. ועוד.

(2) לקוטי שיחות חלק כח עמ' 315.

(3) בעיקר מהשיחות משנת תשמ"ח ואילך.

(4) תולדותיו – ראה ספר "ימי מלך" (קה"ת תשמ"ט ע' 68 ואילך).

נסדר לדפוס ע"י הת' יוסף יצחק בן רא"ם שי'

נדפס ע"י

The Print House • 718-628-6700

הוראות כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש ע"ד תיקון ליל שבועות

לנצל את השעות שנותרו עד לאמירת תיקון ליל שבועות – לעורר ולפעול על כל אחד ואחד (שיכולים להגיע אליו) שאמירת תיקון תהי' באופן הראוי, כאילו מקבלה עתה מהר סיני, "מה להלן באימה וביראה כו' אף כאן כו"⁷⁶⁶.

[הנ"ל הוא] על ידי זה שמסבירים לו (בסגנון המובן לו) טעם הדבר – שהרי, "אימה ויראה כו" לא נעשים על ידי תנועות חיצוניות, לנענע את עצמו אנה ואנה כו', כי אם ע"י רגש הלב, כתוצאה מההבנה בשכל – שברגע זה ממש הקב"ה קורא ושונה כנגדו!¹

כאשר מדובר אודות פעולה על הזולת יש להזדרז ביותר, שאם לא יזדרז לפעול עליו מיד, מי יודע אם יפגשהו עוד הפעם לפני אמירת התיקון, ואפילו אם יפגשהו אולי לא יהי' לו פנאי לשמוע את דבריו².

את כל התיקון, לא בדקו באם אמר כל תיבה ותיבה כו' אבל כפי הנראה, הוא אמר את כל התיקון מתחילתו ועד סופו³.

(4) משיחת ש"פ במדבר, ה' סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 404: "ובנוגע לפועל: בעמדנו שעות ספורות לפני "זמן מתן תורתנו", יש לעורר עוה"פ אודות ההכנה למת', לכל ראש – ע"י לימוד התורה כדבעי, "מה להלן כו', אף כאן כו'". כאילו קבלה היום מהר סיני, החל מאמירת "תיקון ליל שבועות" באופן האמור.

ובהדגשה – לא רק בנוגע לעצמו, אלא גם בנוגע לפעולה על הזולת, כלומר, כשם שצריכים להשתדל שיהיו לו כל צרכי החג, אכילה ושתיה כו', באופן של הרחבה, ובפרט ש"הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכס", "שישמח בו במאכל ובמשתה", כמו כן צריכים להשתדל שיהיו לו צרכי החג הרוחניים, ולכל לראש – ההכנה המתאימה לקבלת התורה. ולכן, יש לנצל את וכו".

(5) שם ע' 405.

(6) שם ע' 405: "כי בנוגע לעצמו יש לו עדיין פנאי לפעול ענין זה מכיוון שנשארו כמה שעות עד לאמירת התיקון, אבל בנוגע להולתו וכו".

לעורר אודות אמירת תיקון, שגם אלו שלא הקפידו בזה בעבר מחמת שרצו ללמוד תורה בעיין דוקא...! יאמרו את כל התיקון מתחילתו ועד סופו [כי, ההכנה האמיתית לקבלת התורה היא – ע"י "תיקון ליל שבועות"²].³

(1) ראה ש"פ במדבר תשמ"ח התועדויות ע' 409: "ולחוציא מדעתם של אלו הטוענים לשם מה "לבזבז הזמן" בשביל אמירת ה"תיקון", הרי, יכולים לנצל את הזמן ללמוד בעיין המשך ע"ב... או ענין כיו"ב בפנימיות התורה, במקום "לומר" תיקון, עד למנין המצוות.

– מנין זייקא, שכן, בדרך כלל, כשמגיעים למנין המצוות (בסוף הלילה, כשחושבים כבר אודות הליכה למקוה, והכנה לתפילה, עד לשמיעת עשרת הדברות) – כבר עייפים, ובמילא, לא יכולים להתבונן בתוכנם של המצוות [ועאכו"כ תוכנם הרוחני, כמו: מצות פרו ורבו – שכל יהודי צריך לעשות יהודי נוסף, זכר ונקבה, כלומר, לעשות יהודי שהוא בבחינת "משפיע", ולעשות יהודי שהוא בבחינת "מקבל"], כי אם למנותם בלבד".

(2) ש"פ במדבר תשמ"ח התועדויות ע' 409: "אשר מעלתו מודגשת בשמו אשר יקראו לו ע"פ מנהג ישראל (תורה היא) – "תיקון ליל שבועות"!"

ראה ראשי דברים מהתועדויות יום ב' דחג השבועות תנש"א: "שמוה שנקרא בפוסקים בשם "תיקון" מובן, שענינו הוא לתקן את כל הענינים הצריכים תיקון כו".

וראה ראשי דברים מהתועדויות (ב') ש"פ נשא, י"ב סיון תנש"א: "עד לחג השבועות שבו אומרים "תיקון ליל שבועות", שכולל גם התיקון ושלימות דכל הענינים ובאופן דנצחיות. [וענין זה נזכר בספר יצירה ונאמר גם ב"תיקון ליל שבועות" שרומז גם לתיקון ושלימות כל הענינים מתוך תענוג]".

(3) ראשי דברים משיחת ש"פ במדבר ה' סיון תנש"א: "[שכולל הן תושב"כ והן תושב"פ... ועד לסימוני בנין המצוות וכו']... לא תובעים מכל א' שיאמר תיקון פעמיים, גם בליל ב'. . . הנהגה זו מצינו אצל ר' הלל פאריטשער, שלהיותו מהדר גדול ודייקן גדול במצוות כו' אמר תיקון גם בליל ב' דחג השבועות, ובדאי מצא ענין בזה. אף אל פי שלא מצינו הנהגה זו אצל רבותינו נשיאנו, חוץ מפעם אחת אצל אדמו"ר נ"ע, שכשנסע לנאות-דשא, חסרו אצלו בנסיעתו ענינים נעלים יותר, ולכן התעסק גם בליל ב' בענין נעלה זה דאמירת תיקון. אבל בנוגע לאמירת תיקון בליל א' דחג השבועות – בעיני ראיתי, וכמו כן ראו אחרים, איך שנישא דורנו אמר

היום יום ו' סיון

שיעורים:

חומש: נשא, רביעי עם פירוש רש"י.

תהלים: לה-לח.

תניא: לקוטי אמרים .. הנקרא בשם ... ואחדותו ית'

בשעת קריאת עשרת הדברות עומדים ופניהם אל הספר תורה, אין אומרים אקדמות.

הסתלקות הבעל שם טוב – ביום הרביעי א דחג השבועות תקיף ומנוחתו כבוד במעזיבוש. אדמו"ר

הזקן אמר על זה – יום ד' כ' בכסלו תקנ"ט בפעטערבורג – ביום הרביעי נטלו המאורות.

תפלה לאמרה קודם הלימוד

אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו והבדלתנו מן הטמאה טמאת מצרים מחמשים שערי טמאה והכנסתנו לחמשים שערי קדשה ביום הזה ותתן לנו יי אלהינו התורה הקדושה וחקיך הישרים בהר סיני ביום הקדוש הזה ותצוננו יי אלהינו להגות באמרי תורתך יומם ולילה כי הם חיינו וארץ ימינו לחבר הרעים והדודים ליחד ארבע אותיות של שמך הגדול וכל העולמות על ידי עסק תורתנו. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיהא למודנו מה שנלמד בלילה הזה נחת רוח לפניך שיהא בנו ספוק וכח להמשיך כתר לרישא דזעיר ולעשות ארבעה ועשרים קשויטין לשכינה על ידי עשרים וארבע ספריך שהם כנגד עשרים וארבע צרופי שמך הגדול ובזכות התבות ובזכות האותיות ובזכות שמות היוצאים מראשי תבות וסופי תבות וחלופי תבות ואמצעי תבות ובכללן ובפרטן שתתן בנו רוח קדשך כדי שנשמור ונקיים את כל דברי תורתך ונהיה מהעובדים באהבה בארץ החיים ונזכה להיות משושביני דמטרוניתא ומשפע שתשפיע בשכינתך מחר משם תשפיע לנו לנפש רוח ונשמה לטהרנו מעונינו ולהכניס בהיכלא דמלכא ליעול ולא ליפוק ויקים בנו מה שכתוב וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם אמן:

ליחדא שמיא דקודשא בריך הוא ושכינתיה ברחימו ודחילו ובדחילו ורחימו לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל לתקן כתר לזעיר אנפין ולנוקביה בלמוד הזה:

תיקון ליל שבועות

תורה

פרשת בראשית

א « בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: » והארץ היתה תהו ובהו וחשך על-פני תהום ורוח אלהים מרחפת על-פני המים: » ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: » וירא אלהים את-האור כי-טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: » ויקרא אלהים | לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי-ערב ויהי-בקר יום אחד: » ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים: » ויעש אלהים את-הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי-כן: » ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי-ערב ויהי-בקר יום שני: » ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל-מקום אחד ותראה היבשה ויהי-כן: » ויקרא אלהים | ליבשה ארץ ולמקנה המים קרא ימים וירא אלהים כי-טוב: » ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו-בו על-הארץ ויהי-כן: » ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה-פרי אשר זרעו-בו למינהו וירא אלהים כי-טוב: » ויהי-ערב ויהי-בקר יום שלישי: » ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתל ולמועדים ולימים ושנים: » והיו למארת ברקיע השמים להאיר על-הארץ ויהי-כן: » ויעש אלהים את-שני המארת הגדלים את-המאור הגדל לממשלת היום ואת-המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: » ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על-הארץ: » ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי-טוב: » ויהי-ערב ויהי-בקר יום רביעי: » ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על-הארץ על-פני רקיע השמים: » ויברא אלהים את-התנינם הגדלים ואת כל-נפש החיה | הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל-עוף כנף למינהו וירא אלהים כי-טוב: » ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את-המים בימים והעוף ירב בארץ: » ויהי-ערב ויהי-בקר יום חמישי: » ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיתו-ארץ למינה ויהי-כן: » ויעש

אֱלֹהִים אֶת־חֵית הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֶת כָּל־רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינָהּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים בֵּי־טוֹב: ^כ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וַיְרִדּוּ בְדִגְתַּי הַיָּם וּבַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הָרֶמֶשׂ הַרְמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ: ^{כא} וַיִּבְרָא אֱלֹהִים | אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: ^{כב} וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הָאָרֶץ וּכְבֹּשֶׁה וּרְדּוּ בְּדִגְתַּי הַיָּם וּבַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיַּיָּה הַרְמֵשֶׁת עַל־הָאָרֶץ: ^{כג} וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל־עֵשֶׂב | זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ אֲשֶׁר־בוֹ פְּרִיעֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ: ^{כד} וְלִכְלַח־חַיַּיָּת הָאָרֶץ וְלִכְלַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכְלֹ | רוֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת־כָּל־יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי־כֵן: ^{כה} וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה־טוֹב מְאֹד וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי: ^{כו} בַּ | וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: ^{כז} וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: ^{כח} וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת: ^{כט}

י ^י וַיֵּרָא יְיָ כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ וְכָל־יֶצֶר מַחֲשַׁבַת לְבוֹ רַק רַע כָּל־הַיּוֹם: ו וַיִּנְחַם יְיָ בִּיַעֲשֵׂה אֶת־הָאָדָם בָּאָרֶץ וַיִּתְעַצֵּב אֶל־לְבוֹ: ^{יב} וַיֹּאמֶר יְיָ אֲמַחֶה אֶת־הָאָדָם אֲשֶׁר־בָּרָאתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה עַד־רֶמֶשׂ וְעַד־עוֹף הַשָּׁמַיִם כִּי נַחַמְתִּי כִּי עָשִׂיתִם: ^{יג} וְנַח מֵצָא חַן בְּעֵינֵי יְיָ: ^{יד}

פרשת נח

יט אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו אֶת־הָאֱלֹהִים הִתְהַלַּךְ־נֹחַ: ו וַיּוֹלֵד נֹחַ שְׁלֹשָׁה בָנִים אֶת־שֵׁם אֶת־חָם וְאֶת־יָפֶת: ^{יא} וַתִּשְׁחַת הָאָרֶץ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ חָמָס: ^{יב} וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה גִשְׁחָתָהּ כִּי־הִשְׁחִית כָּל־בָּשָׂר אֶת־דַּרְכּוֹ עַל־הָאָרֶץ: ^{יג}

יא ^{כט} וַיִּקַּח אֲבָרָם וַנְחֹר לָהֶם נָשִׁים שֵׁם אֲשֶׁת־אֲבָרָם שָׂרִי וְשֵׁם אֲשֶׁת־נְחֹר מְלֵכָה בִתְהָרָן אֲבִי־מְלֵכָה וְאֲבִי יִסְכָּה: ^כ וַתְּהִי שָׂרִי עֲקָרָה אִין לָהּ וּלְדָ: ^{כא} וַיִּקַּח תָּרַח אֶת־אֲבָרָם בְּנוֹ וְאֶת־לוֹט בֶּן־הָרָן בֶּן־בְּנוֹ וְאֶת שָׂרִי כָלְתוּ אֲשֶׁת אֲבָרָם בְּנוֹ וַיֵּצְאוּ אֹתָם מֵאוּר כְּשָׂדִים לְלַכַּת אֶרְצָה כְּנָעַן וַיִּבְאוּ עַד־חָרָן וַיֵּשְׁבוּ שָׁם: ^{כב} וַיְהִי יָמֵי־תָרַח חֲמֵשׁ שָׁנִים וּמֵאָתַיִם שָׁנָה וַיָּמָת תָּרַח בְּחָרָן: ^{כג}

פרשת לך לך

יב * ויאמר יי אל-אברהם לך-לך מארצה וממולדתך ומבית אביך אל-הארץ אשר אראך: **ב** ואעשה לגוי גדול ואברכה ואגדלה שמך והיה ברכה: **ג** ואברכה מברכה ומקלך אאר ונברכו בך כל משפחת האדמה:

יז * ואלהם בותשעים ותשע שנה בהמלו בשר ערלתו: **כה** וישמעאל בנו בן-שלש עשרה שנה בהמלו את בשר ערלתו: **כו** בעצם היום הזה נמול אברהם וישמעאל בנו: **כז** וכל-אנשי ביתו יליד בית ומקנת-כסף מאת בן-נבר נמלו אתו: **כפפ**

פרשת וירא

יח * וירא אליו יי באלני ממרא והוא ישב פתח-האהל כחם היום: **ב** וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה: **ג** ויאמר אדני אס-נא מצאתי חן בעיניך אל-נא תעבר מעל עבדך: **ד** יקח-נא מעט-מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ: **ה** ואקחה פת-לחם וסעדו לבעם אתר תעברו כיי-על-כן עברתם על-עבדכם ויאמרו כן תעשה כאשר דברת:

כ * ויהי אחרי הדברים האלה ויגד לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גס-הוא בנים לנחור אחיך: **כא** את-עוץ בכרו ואת-בוז אחיו ואת-קמואל אבי ארם: **כב** ואת-כשד ואת-חזו ואת-פלדש ואת-יזלף ואת בתואל: **כג** ובתואל ילד את-רבקה שמנה אלה ילדה מלכה לנחור אחי אברהם: **כד** ופילגשו ושמה ראומה ותלד גס-הוא את-טבח ואת-גחם ואת-תחש ואת-מעכה: **כפפ**

פרשת חיי שרה

כא * ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה: **ב** ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספד לשרה ולבכיתה: **ג** ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל-בני-חת לאמר:

כה * אלה הם בני ישמעאל ואלה שמתם בחצריהם ובטירתם שנים-עשר נשיאם לאמתם: **כז** ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלושים שנה ושבע שנים ויגוע וימת ויאסף אל-עמיו: **כח** וישכנו מחוילה עד-שור אשר על-פני מצרים באכה אשורה על-פני כל-אחיו נפל: **כפפ**

פרשת תולדות

כה וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן־אֲבָרָהָם אֲבָרָהָם הוֹלִיד אֶת־יִצְחָק: כ וַיְהִי יִצְחָק בֶּן־אֲרָבָעִים שָׁנָה בְּקַחְתּוֹ אֶת־רַבְּקָה בַת־בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדַן אֲרָם אַחֹת לְבִן הָאֲרָמִי לֹו לְאִשָּׁה: כא וַיַּעֲתֵר יִצְחָק לֵילִי לְנָכַח אִשְׁתּוֹ כִּי עַקְרָה הוּא וַיַּעֲתֵר לֹו יִי וַתַּהַר רַבְּקָה אִשְׁתּוֹ:

כח וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל־אָבִיו וְאֶל־אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פְּדַנָּה אֲרָם: ח וַיֵּרָא עֲשׂוֹ כִּי רַעוֹת בָּנוֹת כָּנְעַן בָּעֵינֵי יִצְחָק אָבִיו: ט וַיֵּלֶךְ עֲשׂוֹ אֶל־יִשְׁמַעֲאֵל וַיִּקַּח אֶת־מַחֲלַת | בַּת־יִשְׁמַעֲאֵל בֶּן־אֲבָרָהָם אַחֹת נְבִיּוֹת עַל־נַשְׂוֵי לֹו לְאִשָּׁה: ס ס ס

פרשת ויצא

כח וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה: יא וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיִּלֶן שָׁם כִּי־בָא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מְרֹאשֹׁתָיו וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא: יב וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֹלֶם מַצֵּב אֲרֻצָּה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ:

כט א וַיִּשְׁלֹם לְבֹו בַּבֹּקֶר וַיִּנְשָׁק לְבָנָיו וּלְבָנוֹתָיו וַיְבָרֵךְ אֶתְהֶם וַיֵּלֶךְ וַיָּשָׁב לְבִן לְמָקְמוֹ: ב וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגַּעוּ־בּוֹ מְלֹאכֵי אֱלֹהִים: ג וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר רָאָם מַחְנֵה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא מַחְנֵי־ס פ פ פ

פרשת וישלח

כט ד וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלֹאכֵיִם לִפְנֵיָו אֶל־עֲשׂוֹ אָחִיו אֲרֻצָּה שְׁעִיר שָׂדֵה אֲדוֹם: ה וַיֵּצֵאוּ אֹתָם לֵאמֹר כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדֹנָי לְעֲשׂוֹ כֹּה אָמַר עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עַם־לְבָן גִּרְתִּי וְאַחֲרַי עַד־עַתָּה: ו וַיְהִי־לִי שׂוֹר וַחֲמוֹר צֹאן וְעַבְד וּשְׁפָחָה וְאִשְׁלֻחָה לְהַגִּיד לְאֲדֹנָי לְמַצֵּאתֶחֶן בְּעֵינָיו:

ל ז וְאֵלֶּה שְׁמוֹת אֱלוֹפֵי עֲשׂוֹ לְמִשְׁפַּחְתָּם לְמִקְמַתָּם בְּשִׁמְתָם אֱלוֹפֵי תַמְנַע אֱלוֹפֵי עֲלוּהָ אֱלוֹפֵי יִתְת: חא אֱלוֹפֵי אֶהְלִיבְמָה אֱלוֹפֵי אֵלֶה אֱלוֹפֵי פִינֹן: חב אֱלוֹפֵי קִנּוֹ אֱלוֹפֵי תִימָן אֱלוֹפֵי מִבְּצָר: חג אֱלוֹפֵי מַגְדִּיאֵל אֱלוֹפֵי עֵירָם אֵלֶה | אֱלוֹפֵי אֲדוֹם לְמִשְׁבַּתָּם בְּאַרְצָא אַחְזָתָם הוּא עֲשׂוֹ אָבִי אֲדוֹם: פ פ פ פ

פרשת וישב

ל * וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: ב אֵלֶּה | תְּלֻדֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בֶּן־שִׁבְעֵ-עָשָׂרָה שָׁנָה הָיָה רַעְיָה אֶת־אָחִיו בְּצֹאֵן וְהוּא נָעַר אֶת־בְּנֵי בְלָהָה וְאֶת־בְּנֵי זְלֵפָה נְשֵׂי אָבִיו וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת־דְּבַתָּם רַעְיָה אֶל־אֲבִיהֶם: ג וַיִּשְׂרָאֵל אֶהָב אֶת־יוֹסֵף מִכָּל־בָּנָיו כִּי־בָן־זָקֵנִים הוּא לוֹ וְעָשָׂה לוֹ כְּתָנֶת פָּסִים:

מ * וַיְהִי | בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יוֹם הַלְדָת אֶת־פְּרִעָה וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה לְכָל־עַבְדָּיו וַיִּשָּׂא אֶת־רֹאשׁ | שֵׁר הַמְּשָׁקִים וְאֶת־רֹאשׁ שֵׁר הָאֲפִים בְּתוֹךְ עַבְדָּיו: כא וַיֵּשֶׁב אֶת־שֵׁר הַמְּשָׁקִים עַל־מִשְׁקָהוּ וַיִּתֵּן הַכּוֹס עַל־כַּף פְּרִעָה: כב וְאֵת שֵׁר הָאֲפִים תָּלָה כַּאֲשֶׁר פָּתַר לָהֶם יוֹסֵף: כג וְלֹא־זָכַר שֵׁר־הַמְּשָׁקִים אֶת־יוֹסֵף וַיִּשְׁכַּחְהוּ: פפפ

פרשת מקץ

מא * וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרִעָה חָלַם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל־הַיָּאֵר: ב וְהִנֵּה מִן־הַיָּאֵר עֹלָת שִׁבְעַ פָּרוֹת יְפוֹת מְרֹאָה וּבְרִיָּאת בָּשָׂר וּתְרַעֲיָנָה בְּאָחוּ: ג וְהִנֵּה שִׁבְעַ פָּרוֹת אַחֲרוֹת עֹלוֹת אַחֲרֵיהֶן מִן־הַיָּאֵר רַעוֹת מְרֹאָה וְדָקוֹת בָּשָׂר וּתַעֲמֻדָּנָה אֲצֹל הַפָּרוֹת עַל־שִׁפְתַי הַיָּאֵר: ד וּתְאֻכְלָנָה הַפָּרוֹת רַעוֹת הַמְרֹאָה וְדָקַת הַבָּשָׂר אֶת שִׁבְעַ הַפָּרוֹת יַפְתַּת הַמְרֹאָה וְהַבְּרִיָּאת וַיִּיקַץ פְּרִעָה:

מב * וַיָּבֵא יְהוָה וְאָחִיו בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹדְנוּ שֵׁם וַיִּפְּלוּ לִפְנֵי אֶרְצָה: טו וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מַה־הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי־נִחַשׁ יִנְחַשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כָּמֹנִי: טז וַיֹּאמֶר יְהוָה מַה־נֹּאמַר לְאֲדֹנָי מַה־נִּדְבַר וּמַה־נִּצְטַדַּק הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת־עֵזוֹ עַבְדֵיךָ הִנְנוּ עַבְדִּים לְאֲדֹנָי גַּם־אֲנַחְנוּ גַּם אֲשֶׁר־נִמְצָא הִגְבִּיעַ בִּידוֹ: יז וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִּי מַעֲשׂוֹת זֹאת הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הִגְבִּיעַ בִּידוֹ הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד וְאַתֶּם עֹלוּ לְשָׁלוֹם אֶל־אֲבִיכֶם: פפפ

פרשת ויגש

מג * וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוָה וַיֹּאמֶר כִּי אֲדֹנָי יִדְבַר־נָא עַבְדְּךָ דָּבַר בְּאָזְנֵי אֲדֹנָי וְאֶל־יַחַר אַפְּךָ בְּעַבְדְּךָ כִּי כְמוֹד כְּפָרְעָה: ט אֲדֹנָי שְׂאֵל אֶת־עַבְדָּיו לֵאמֹר הִישַׁלְכֶם אֵב אוֹר־אָח: כ וְנֹאמַר אֶל־אֲדֹנָי יֵשׁ־לָנוּ אֵב זָמָן וַיִּלְד זָקֵנִים קָטָן וְאָחִיו מֵת וַיִּוְתַר הוּא לְבָדוֹ לְאִמּוֹ וְאָבִיו אֶהָבוּ:

מז כה ויאמרו החיתנו נמצא-חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: כו וישם אתה יוסף לחק עדי-היום הזה על-אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה: כז וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד:

פרשת ויחי

מז כח ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי-יעקב שני חזיו שבע שנים וארבעים ומאת שנה: כט ויקרבו ימי-ישראל למות ויקרא | לבנו ליוסף ויאמר לו אס-נא מצאתי חן בעיניך שים-נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל-נא תקברני במצרים: ס ושכבתי עם-אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך: סא ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על-ראש המטה: ס

נ כב וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיר בן-מנשה ילדו על-ברכי יוסף: כד ויאמר יוסף אל-אחיו אנכי מת ואלהים פקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל-הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב: כה וישבע יוסף את-בני ישראל לאמר פקד אלהים אתכם והעלתם את-עצמתי מזה: כו וימת יוסף (סב) בן-מאה ועשר שנים ויחנטו אתו וישם בארון (בג) במצרים: חזק אדני

פרשת שמות

א א ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו: ב ראובן שמעון לוי ויהודה: ג יששכר זבולן ובנימן: ד דן ונפתלי גד ואשר: ה ויהי כל-נפש יצאי ירד-יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים: וימת יוסף וכל-אחיו וכל הדור ההוא: ז ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אתם: ס

ה כב וישב משה אל-י ויאמר אדני למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני: כג ומאז באתי אל-פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא-הצלת את-עמך: יא ויאמר יי אל-משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה פי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו: ס ס ס

פרשת וארא

י ב וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יי: ג וְאָרָא אֶל־אַבְרָהָם אֶל־יִצְחָק וְאֶל־יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדַי וְשָׁמִי יי לא נודעתי להם: ד וגם הקמתי את־בְּרִיתִי אִתְּם לַתֵּת לָהֶם אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְרִיהֶם אֲשֶׁר־גָּרוּ בָּהּ: ה וגם | אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֶת־נַאֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרַיִם מַעֲבָדִים אִתְּם וְאִזְכֹּר אֶת־בְּרִיתִי:

ט כג וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרַעֲוָה אֶת־הָעִיר וַיִּפְרֹשׁ כַּפָּיו אֶל־יְי וַיַּחֲדְלוּ הַקְּלוֹת וְהַבָּרָד וּמָטָר לֹא־נָתַד אֶרְצָה: כד וַיֵּרָא פְּרַעֲוָה כִּי־חָדַל הַמָּטָר וְהַבָּרָד וְהַקְּלוֹת וַיִּסֹּף לַחֲטֹא וַיִּכְבַּד לְבֹו הוּא וְעַבְדָּיו: כה וַיַּחֲזֹק לֵב פְּרַעֲוָה וְלֹא שָׁלַח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יי בִּיד־מֹשֶׁה: פ פ פ פ

פרשת בא

י א וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה בֹא אֶל־פְּרַעֲוָה כִּי־אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת־לְבֹו וְאֶת־לֵב עַבְדָּיו לְמַעַן שְׁתִּי אֶתְתִּי אֵלָה בְּקַרְבּוֹ: ב וְלִמְעַן תִּסְפָּר בְּאָזְנֵי בְנֵיךָ וּבְנֵי־בְנֵיךָ אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלִיתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶת־אֶתְתִּי אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בָם וַיְדַעְתֶּם כִּי־אֲנִי יי: ג וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּרַעֲוָה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יי אֱלֹהֵי הָעִבְרָיִם עַד־מָתִי מֵאַנַּת לַעֲנַת מִפְּנֵי שַׁלַּח עָמִי וַיַּעֲבֹדְנִי:

יג א וְהָיָה כִּי־יָבֵאךָ יי אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָךְ וְלֹא־בָתִּיד וּנְתַנָּה לָךְ: יב וְהִעֲבַרְתָּ כָל־פֶּטֶר־רַחֵם לִי וְכָל־פֶּטֶר | שָׁגַר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לָךְ הַזִּכְרִים לִי: יג וְכָל־פֶּטֶר חֵמֶל תִּפְדֶּה בְּשֵׁה וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וְעִרְפָתוֹ וְכָל בְּכוֹר אָדָם בְּבָנֶיךָ תִּפְדֶּה: יד וְהָיָה כִּי־יִשְׁאַלְךָ בְנֵךְ מָחָר לֵאמֹר מַה־זֹּאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יי מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: טו וְהָיָה כִּי־הִקְשָׁה פְּרַעֲוָה לְשַׁלְּחַנוֹ וַיַּהֲרֹג יי כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר אָדָם וְעַד־בְּכוֹר בְּהֵמָה עַל־כֵּן אֲנִי זֹכֵר לִי כָל־פֶּטֶר רַחֵם הַזִּכְרִים וְכָל־בְּכוֹר בְּנֵי אֶפְרָיִם: טז וְהָיָה לְאוֹת עַל־יְדְּכָה וְלְטוֹטְפַת בֵּין עַיִנֶיךָ כִּי בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יי מִמִּצְרַיִם: ס ס ס ס

פרשת בשלח

יג א וְהָיָה בְּשַׁלַּח פְּרַעֲוָה אֶת־הָעָם וְלֹא־נָחַם אֱלֹהִים דָּרָךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כִּי | אָמַר אֱלֹהִים פְּוִי־נַחַם הָעָם בְּרֹאֲתָם מִלַּחְמָה וְשָׁבוּ מִצְרַיִמָּה: יד וַיִּסָּב אֱלֹהִים |

אֶת־הָעַם דָּרָךְ הַמִּדְבָּר יִסּוּף וְחַמְשִׁים עָלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאַרְץ מִצְרַיִם: ט וַיִּקַּח מִשָּׁה אֶת־עַצְמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הִשְׁבַּע הַשְּׁבִיעִי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהִעֲלִיתֶם אֶת־עַצְמֹתַי מִזֶּה אֶתְכֶם: כ וַיִּסְעוּ מִסֶּפֶת וַיַּחֲנוּ בְּאֶתְם בַּקֶּצֶה הַמִּדְבָּר: כא וַיִּלְךְ הַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ וּלְלֵילָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהַאֲוִיר לָהֶם לְלַכֵּת יוֹמָם וּלְלֵילָה: כב לֹא־יִמָּישׁ עַמּוּד הָעָנָן יוֹמָם וְעַמּוּד הָאֵשׁ לְלֵילָה לִפְנֵי הָעַם: כ

יד * וַיִּדְבֹר יי אֶל־מִשָּׁה לֵאמֹר: כ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּשׁוּבוּ וַיַּחֲנוּ לִפְנֵי פִי הַחִירָת בֵּין מִגְדַל וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי בַעַל צְפֹן נִכְחוּ תַחֲנוּ עַל־הַיָּם: ג וְאָמַר פְּרַעֲהַ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִבְכִים הֵם בְּאַרְץ סֹגֵר עֲלֵיהֶם הַמִּדְבָּר: ז וְחִזְקֵתִי אֶת־לֵב־פְּרַעֲהַ וְרַדְף אַחֲרֵיהֶם וְאִכְבְּדָהּ בַּפְּרַעֲהַ וּבְכָל־חִילוֹ וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יי וַיַּעֲשׂוּ־כֵן: ה וַיַּגִּד לְמִלְךְ מִצְרַיִם כִּי בָרַח הָעַם וַיִּהְיֶה לְלֵב פְּרַעֲהַ וַעֲבָדֵיו אֶל־הָעַם וַיֹּאמְרוּ מִה־זֹּאת עֲשִׂינוּ כִּי־שַׁלְּחָנוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל מֵעַבְדָּנוּ: ו וַיֹּאסֶר אֶת־רַכְבּוֹ וְאֶת־עַמּוֹ לָקַח עִמּוֹ: ז וַיִּקַּח שְׁש־מֵאוֹת רֶכֶב בַּחֹר וְכָל רַכֵּב מִצְרַיִם וּשְׁלֹשׁ עַל־כֵּלוֹ: ח וַיַּחֲזֵק יי אֶת־לֵב פְּרַעֲהַ מִלְךְ מִצְרַיִם וַיִּרְדֹּף אַחֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים בֵּיד רַמָּה: ט וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם אַחֲרֵיהֶם וַיִּשְׁיִגּוּ אוֹתָם חַנִּים עַל־הַיָּם כְּלִסּוֹס רַכֵּב פְּרַעֲהַ וּפְרָשָׁיו וְחִילוֹ עַל־פִּי הַחִירָת לִפְנֵי בַעַל צְפֹן: י וּפְרַעֲהַ הַקָּרִיב וַיִּשְׂאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֵינֵיהֶם וְהִגָּה מִצְרַיִם | נִסַּע אַחֲרֵיהֶם וַיִּירָאוּ מְאֹד וַיִּצְעֲקוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־יְי: יא וַיֹּאמְרוּ אֶל־מִשָּׁה הַמַּבְלִי אִי־זֶקֶבְרִים בְּמִצְרַיִם לְקַחְתָּנוּ לָמוֹת בַּמִּדְבָּר מִה־זֹּאת עֲשִׂיתָ לָנוּ לְהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם: יב הַלֹּא־זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְּמִצְרַיִם לֵאמֹר חַדַּל מִמֶּנּוּ וְנַעֲבֹדָה אֶת־מִצְרַיִם כִּי טוֹב לָנוּ עֲבֹד אֶת־מִצְרַיִם מִמֶּתְנוּ בַּמִּדְבָּר: יג וַיֹּאמֶר מִשָּׁה אֶל־הָעַם אֶל־תִּירָאוּ הַתִּיַצְבוּ וַרְאוּ אֶת־יְשׁוּעַת יי אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֲשֶׁר רֵאִיתֶם אֶת־מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תִסְפוּ לְרֵאתֶם עוֹד עַד־עוֹלָם: יד יי יִלְחַם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִשׁוּ: טו וַיֹּאמֶר יי אֶל־מִשָּׁה מִה־תִּצְעַק אֵלַי דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ: טז וְאַתָּה הָרַם אֶת־מִטְּךָ וְנָטָה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּם וּבִקְעָהוּ וַיָּבֵאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּתּוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֶּשֶׁה: יז וְאֲנִי הִנְנִי מַחְזֵק אֶת־לֵב מִצְרַיִם וַיָּבֵאוּ אַחֲרֵיהֶם וְאִכְבְּדָהּ בַּפְּרַעֲהַ וּבְכָל־חִילוֹ בָּרַכְבוֹ וּבַפְּרָשָׁיו: יח וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יי בַּהֲכַבְדִּי בַּפְּרַעֲהַ בָּרַכְבוֹ וּבַפְּרָשָׁיו: יט וַיִּסַּע מִלֶּאדָּה הָאֱלֹהִים הַהַלֵּךְ לִפְנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ מֵאַחֲרֵיהֶם וַיִּסַּע עַמּוּד הָעָנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֵד מֵאַחֲרֵיהֶם: כ וַיָּבֵא בֵּין | מַחְנֵה מִצְרַיִם וּבֵין מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעָנָן וְהַחֹשֶׁךְ וַיֹּאֲר אֶת־הַלַּיְלָה וְלֹא־קָרַב זֶה אֶל־זֶה כָּל־הַלַּיְלָה: כא וַיִּט מִשָּׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיּוֹלֵךְ יי | אֶת־הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עִזָּה כָּל־הַלַּיְלָה וַיִּשַׁם אֶת־הַיָּם לַחֲרָבָה וַיִּבְקְעוּ הַמַּיִם: כב וַיָּבֵאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּתּוֹךְ הַיָּם

בִּיבְשָׁה וְהַמַּיִם לָהֶם חוֹמָה מִיַּמִּינָם וּמִשְׁמָאלָם: כג וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם וַיָּבֵאוּ אַחֲרֵיהֶם
 כד כּוֹס פְּרֹעָה רַכְבּוֹ וּפְרָשָׁיו אֶל־תּוֹךְ הַיָּם: כד וַיְהִי בְּאֲשַׁמְרַת הַבֶּקֶר וַיִּשְׁקֹף יְיָ אֶל־
 מחנה מִצְרַיִם בַּעֲמוּד אֵשׁ וְעָנָן וַיִּהְיֶה אֶת מַחֲנֵה מִצְרַיִם: כה וַיִּסַּר אֶת אַפְּן מִרְכַּבְתּוֹ
 וַיִּנְהַגְהוּ בַכַּבֶּדֶת וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם אֲנוֹסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יְיָ נִלְחַם לָהֶם בַּמִּצְרַיִם: ם
 כו וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה נָטָה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּם וַיִּשְׁבוּ הַמַּיִם עַל־מִצְרַיִם עַל־רַכְבּוֹ וְעַל־
 פְּרָשָׁיו: כז וַיִּטּ מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיִּשָּׁב הַיָּם לַפְּנוֹת בְּקֶרֶב לְאִיתָנוּ וּמִצְרַיִם נָסִים
 לְקִרְאָתוֹ וַיִּנְעַר יְיָ אֶת־מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם: כח וַיִּשְׁבוּ הַמַּיִם וַיַּכְסּוּ אֶת־הַרְכָּב וְאֶת־
 הַפְּרָשִׁים לְכָל חֵיל פְּרֹעָה הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא־נִשְׂאָר בָּהֶם עַד־אֶחָד: כט וּבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם וְהַמַּיִם לָהֶם חוֹמָה מִיַּמִּינָם וּמִשְׁמָאלָם: ׀ וַיִּוֹשַׁע יְיָ
 בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שַׁפַּת הַיָּם:
 כא וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְיָ בַּמִּצְרַיִם וַיֵּיֶרְאוּ הָעָם אֶת־יְיָ וַיֹּאמְנוּ
 בִּיְיָ וּבַמֹּשֶׁה עַבְדּוֹ: ׁ

טו אֲזַי יִשִּׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיְיָ וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אֲשִׁירָה לַיְיָ
 כִּי־נָגְאָה גָּאָה סוֹס וְרַכְבּוֹ רָמָה בַּיָּם: ב עָזִי וְזַמְרַת יְהוָה וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאֲנֹהוּ
 אֱלֹהֵי אָבִי וְאֶרְמַמְנְהוּ: ג יְיָ אִישׁ מִלְחָמָה יְיָ שְׁמוֹ: ד מִרְכַּבָּת פְּרֹעָה וַחִילוֹ יֵרָה בַּיָּם
 וּמִבַּחַר שְׁלֹשׁוֹ טַבְּעוּ בַיַּם־סוּף: ה תִּהְיֶה מֵת יְכַסִּימוּ יַרְדּוֹ בַּמַּצּוֹלֹת כְּמוֹ־אֲבָן: ו יִמְיִנְךָ יְיָ
 נֶאֱדָרֵי בִפְּחַ יִמְיִנְךָ יְיָ תִרְעַץ אוֹיֵב: ז וּבִרְבַּב גְּאוֹנְךָ תִּהְרַס קַמִּיֶּה תִשְׁלַח חַרְנֶךָ יֹאכְלֵמוּ
 כְּקֶשׁ: ח וּבְרוּחַ אֲפִיֶּךָ נִעְרְמוּ מַיִם נִצְבּוּ כְמוֹ־נֶד נְזֻלִים קִפְאוּ תִהְיֶה בְלִבַּיָּם: ט אָמַר
 אוֹיֵב אֶרְדֶּךָ אֲשִׁיג אַחֲלֶק שָׁלַל תִּמְלָאֲמוּ נַפְשֵׁי אַרְיֶק חַרְבֵי תוֹרִישְׁמוּ יָדֶי: י נִשְׁפַּתָּ
 בְּרוּחְךָ כִּסְמוּ יָם צָלְלוּ כַּעֲפֹרֶת בָּמַיִם אֲדִירִים: יא מִי־כַמְכָה בְּאֵלֶם יְיָ מִי כַמְכָה
 נֶאֱדָר בַּקֶּדֶשׁ נוֹרָא תִהְלֵת עָשָׂה פִּלָּא: יב נְטִית יִמְיִנְךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: יג נְחִית בַּחֲסַדְךָ
 עִם־זוֹ גְּאֻלַּת נְהַלַּת בְּעִזְךָ אֶל־נְוָה קִדְשֶׁךָ: יד שְׁמַעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן חֵיל אַחֲזוּ יִשְׁבִי
 פְּלִשְׁת: טו אֲזוֹ נִבְהִלוּ אֱלוֹפֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוּ רַעַד נִמְגּוּ כָּל יִשְׁבֵי כְנַעַן:
 טז תִּפְּל עֲלֵיהֶם אִימָתָה וּפְחַד בְּגִדְל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כְּאֲבָן עַד־יַעֲבֵר עִמָּךָ יְיָ עַד־יַעֲבֵר
 עִם־זוֹ קִנִּית: יז תִּבְאָמוּ וְתִטְעֵמוּ בְּהַר נַחֲלַתְךָ מְכוֹן לְשִׁבְתֶּךָ פְּעֻלַּת יְיָ מִקְדָּשׁ אֲדוּנִי
 כּוֹנֵנוּ יָדֶיךָ: יח יְיָ | יִמְלֹךְ לְעַלְמֵם וְעַד: יט כִּי בָא סוֹס פְּרֹעָה בְּרַכְבּוֹ וּבַפְּרָשָׁיו בַּיָּם
 וַיִּשָּׁב יְיָ עֲלֵהֶם אֶת־מֵי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם: ׀ וּתְקַח מַרְיָם
 הַנְּבִיאָה אַחֹת אֶהֱרֹן אֶת־הַתָּף בַּיָּדָה וְתִצְאֵן כָּל־הַנְּשִׁים אַחֲרֶיהָ בַּתַּפִּים וּבַמַּחֲלֹת:
 כא וְתַעַן לָהֶם מַרְיָם שִׁירוֹ לַיְיָ כִּי־נָגְאָה גָּאָה סוֹס וְרַכְבּוֹ רָמָה בַּיָּם: ׁ ׁ וַיִּסַּע מֹשֶׁה
 אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּם־סוּף וַיִּצְאֵן אֶל־מִדְבַר־שׁוּר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשַׁת־יָמִים בַּמִּדְבָּר וּלֹא־מָצְאוּ

מִים: כג וַיִּבְאוּ מַרְתָּה וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁתֵּת מִיִּם מִמָּרָה כִּי מָרִים הֵם עַל-כֵּן קָרָא-שְׁמָהּ
מָרָה: כד וַיִּלְנוּ הָעַם עַל-מֹשֶׁה לֵאמֹר מִה-נִשְׁתָּה: כה וַיִּצְעַק אֶל-יְיָ וַיֹּרְהוּ יְיָ עֵץ וַיִּשְׁלַךְ
אֶל-הַמַּיִם וַיִּמָּתְקוּ הַמַּיִם שֵׁם שֵׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסָּהוּ: כו וַיֹּאמֶר אֶם-שָׁמוּעַ
תִּשְׁמָע לְקוֹל | יי אֱלֹהֶיךָ וְהַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וּשְׁמַרְתָּ כָּל-חֻקָּיו
כָּל-הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר-שָׁמַתִּי בַּמִּצְרַיִם לֹא-אֲשִׁים עָלֶיךָ כִּי אֲנִי יי רַפְּאֵךְ: כז

יז וַיֹּאמֶר יי אֶל-מֹשֶׁה כָּתֹב זֹאת זְכוֹרֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאָזְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כִּי-מָחָה אֶמְחָה
אֶת-זְכוֹר עַמְלֶךְ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: כח וַיִּבֶן מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יי | נָסִי: כט וַיֹּאמֶר
כִּי-יָד עַל-כֵּס יְהוָה מִלְחָמָה לִּי בַעֲמַלְק מְדַר דָּר: ס

פרשת יתרו

יח « וַיִּשְׁמָע יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדִּין חֹתֵן מֹשֶׁה אֵת כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל
עַמּוֹ כִּי-הוֹצִיא יי אֶת-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם: כא וַיִּקַּח יִתְרוֹ חֹתֵן מֹשֶׁה אֶת-צִפּוֹרָה אִשְׁתּוֹ
מִשֵּׁה אַחֵר שְׁלוּחִיָּה: ג וְאֵת שְׁנֵי בָנָיָה אֲשֶׁר שָׁם הֶאֱחָד גֵּרְשֹׁם כִּי אָמַר גֵּר הֵייתִי
בְּאֶרֶץ נֹכְרִיָּה:

יט « בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי לֵצֵאת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְבַר סִינַי:
ב וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים וַיִּבְאוּ מִדְבַר סִינַי וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר וַיַּחֲשֹׁשׁ יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הַהָר:
ג וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל-הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יי מִן-הַהָר לֵאמֹר כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב
וְתֹנִיד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל: ד אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרַיִם וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל-כַּנְּפֵי
נְשָׁרִים וְאָבָא אֶתְכֶם אֵלַי: ה וְעַתָּה אֶם-שָׁמוּעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקוֹלִי וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-בְּרִיתִי
וְהֵייתֶם לִי סֻגְלָה מִכָּל-הָעַמִּים כִּי-לִי כָּל-הָאֶרֶץ: ו וְאַתֶּם תִּהְיוּ-לִי מִמְּלַכַת כְּהַנִּים וְגוֹי
קָדוֹשׁ אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדְבַּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ז וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיִּקְרָא לְזֻקְנֵי הָעַם
וַיִּשָּׂם לִפְנֵיהֶם אֵת כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּהוּ יי: ח וַיַּעֲנוּ כָּל-הָעַם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ
כָּל אֲשֶׁר-דִּבְּרָה יי נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶת-דְּבַרֵי הָעַם אֶל-יְיָ: ט וַיֹּאמֶר יי אֶל-מֹשֶׁה הֲנֵה
אֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַב הָעֲנָן בַּעֲבוּר יִשְׁמַע הָעַם בְּדַבְרֵי עַמְדָּה וְגַם-בְּדָה יֶאֱמִינוּ לְעוֹלָם
וַיַּגִּד מֹשֶׁה אֶת-דְּבַרֵי הָעַם אֶל-יְיָ: י וַיֹּאמֶר יי אֶל-מֹשֶׁה לֵךְ אֶל-הָעַם וְקִדַּשְׁתֶּם הַיּוֹם
וּמָחָר וּכְבָסוּ שַׂמְלֹתֶם: יא וְהָיוּ נֹכְנִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי | בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יָרַד יי לַעֲיִנֵי
כָּל-הָעַם עַל-הָר סִינַי: יב וְהִגְבַּלְתָּ אֶת-הָעַם סָבִיב לֵאמֹר הִשְׁמְרוּ לְכֶם עֲלוֹת בְּהָר
וּנְגַע בְּקַצְהוּ כָּל-הַנֹּגַע בְּהָר מוֹת יוֹמָת: יג לֹא-תִגַּע בּוֹ יָד כִּי-סָקוּל יִסְקַל אוֹ-יִרְה יִירָה
אֶם-בְּהֵמָה אֶם-אִישׁ לֹא יַחִיָּה בְּמִשְׁחָה הַיָּבֵל הֵמָּה יַעֲלוּ בְּהָר: יד וַיִּרְדַּ מֹשֶׁה מִן-הָהָר

אֶל־הָעַם וּיקְדַשׁ אֶת־הָעַם וַיִּכַּסּוּ שְׂמֹלֹתָם: ^{טו} וַיֹּאמֶר אֶל־הָעַם הֲיוּ נֹכְחִים לְשִׁלְשֶׁת יָמִים אֶל־תַּגְּשׁוּ אֶל־אִשָּׁה: ^{טז} וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּהֵיטֵב הַבֶּקֶר וַיְהִי קֹלֵת וּבִרְקִים וַעֲנַן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקוֹל שֹׁפָר חֲזַק מְאֹד וַיִּיחַרד כָּל־הָעַם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: ^{יז} וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת־הָעַם לִקְרֹאת הָאֱלֹהִים מִן־הַמַּחֲנֶה וַיִּתְיַצְבוּ בַּתַּחֲתִית הָהָר: ^{יח} וַיְהִי סִינַי עֹשֵׁן כְּלוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו יי בָּאֵשׁ וַיַּעַל עֲשָׂנוּ כְעֹשֵׁן הַכֶּבֶשׂוֹן וַיִּיחַרד כָּל־הָהָר מְאֹד: ^{יט} וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֲזַק מְאֹד מִשֶּׁה יִדְבֵר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְקוֹל: ^כ וַיִּרַד יי עַל־הָר סִינַי אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַיִּקְרָא יי לְמֹשֶׁה אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַיַּעַל מֹשֶׁה: ^{כא} וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה רַד הָעֵד בְּעַם פְּוִי־הֶרְסוּ אֶל־יִי לְרֹאוֹת וּנְפֹל מִמֶּנּוּ רַב: ^{כב} וְגַם הַכֹּהֲנִים הַנֹּגְשִׁים אֶל־יִי יִתְקַדְּשׁוּ פְוִי־יִפְרִיץ בָּהֶם יי: ^{כג} וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יִי לֹא־יִוָּכַל הָעַם לַעֲלֹת אֶל־הָר סִינַי כִּי־אִתָּה הַעֲדָתָה בָּנוּ לֵאמֹר הַגְּבַל אֶת־הָהָר וְקִדְּשָׁתוּ: ^{כד} וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יי לְדָוִד וְעָלִית אִתָּה וְאַהֲרֹן עִמָּךְ וְהַכֹּהֲנִים וְהָעַם אֶל־יִי־הֶרְסוּ לַעֲלֹת אֶל־יִי פְוִי־יִפְרִיץ בָּם: ^{כה} וַיִּרַד מֹשֶׁה אֶל־הָעַם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם: ^{כו} יִי וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר: ^{כז} אֲנִכִי יי אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פְּנֵי לֹא תַעֲשֶׂה־לְךָ פֶסֶל | וְכִלְתַּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם | מִמֶּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּיָּם | מִתַּחַת לְאֶרֶץ לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹד־ם כִּי אֲנִכִי יי אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא פֹקֵד עוֹן אָבֹת עַל־בָּנִים עַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רַבְעִים לְשָׁנָא וְעֹשֶׂה חֹסֵד לְאֲלֹפִים לְאֵהָבִי וּלְשֹׂמְרֵי מִצְוֹתַי: ^{כח} לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יִי אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא כִּי לֹא יִנְקֶה יי אֵת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לְשׂוֹא: ^{כט} זְכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעֹשֵׂת כָּל־מְלֹאכְתְּךָ וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת | לִי אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָל־מְלֹאכָה אִתָּה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ עַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וּבְהֵמָתְךָ וּגְרִידְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֶיךָ כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים עָשָׂה יי אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל־כֵּן בְּרַךְ יי אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ: ^ל כִּבְדֹ אֶת־אָבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּן יְמֵיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר־יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: ^{לא} לֹא תִרְצַח: ^{לב} לֹא תִנָּאֵף: ^{לג} לֹא תִגְנוֹב: ^{לד} לֹא־תַעֲנֶה בְרַעְךָ עַד שֹׁקֶר: ^{לה} לֹא תַחְמֹד בֵּית רַעְךָ ^{לו} לֹא־תַחְמֹד אֶשֶׁת רַעְךָ וְעַבְדּוֹ וְאִמְתּוֹ וְשׁוֹרוֹ וְחִמְרוֹ וְכֹל אֲשֶׁר לְרַעְךָ: ^{לז} וְכֹל־הָעַם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלְפִידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עֹשֵׁן וַיֵּרָא הָעַם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמְדוּ מֵרָחֹק: ^{לח} וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר־אִתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֶל־יִדְבֹר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פְּוִי־נְמוֹת: ^{לט} וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעַם אֶל־תִּירְאוּ כִּי לְבַעֲבוֹר נְסוֹת אֶתְכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבַעֲבוֹר תִּהְיֶה יְרֵאתוֹ עַל־פְּנֵיכֶם לְבַלְתִּי תַחֲטְאוּ: ^מ וַיַּעֲמֵד הָעַם מֵרָחֹק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל־הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר־שָׁם הָאֱלֹהִים: ^{מא} וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה כֹּה תֹאמֶר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּם רֹאִיתֶם כִּי מִן־הַשָּׁמַיִם דַּבַּרְתִּי עִמָּכֶם: ^{מב} לֹא תַעֲשׂוּן אִתִּי אֱלֹהֵי

כֶּסֶף וְאֱלֹהֵי זָהָב לֹא תַעֲשׂוּ לָכֵם: כ א מִזְבַּח אֲדָמָה תַעֲשֶׂה-לִי וּזְבַחַת עָלָיו אֶת-עֹלֹתֶיךָ וְאֶת-שְׁלֹמֶיךָ אֶת-צֹאנְךָ וְאֶת-בְּקָרְךָ בְּכָל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר אֶת-שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבְרַכְתֶּיךָ: כ ב וְאִם-מִזְבַּח אֲבָנִים תַעֲשֶׂה-לִי לֹא-תִבְנֶה אֶתְהֶן גְּזִית כִּי חֲרַבְךָ הַנִּפְתָּ עָלֶיהָ וְתִחַלְלָהּ: כ ג וְלֹא-תַעֲלֶה בַמַּעֲלֹת עַל-מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא-תִגְלַה עֲרוֹתְךָ עָלָיו: כ ד

פרשת משפטים

כ א וְאֵלֹהֵי הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִׂים לִפְנֵיהֶם: ב כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עִבְרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבְשִׁבְעַת יָצָא לְחַפְשֵׁי חֲנָם: ג אִם-בְּגֹפוֹ יָבֵא בְגֹפוֹ יָצָא אִם-בְּעַל אִשָּׁה הוּא וַיֵּצֵאָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ: ד אִם-אֲדָנָיו יִתְּנוּ-לוֹ אִשָּׁה וַיִּלְדֶּה-לוֹ בָנִים אִוּ בָנוֹת הָאִשָּׁה וַיִּלְדֶּיהָ תִהְיֶה לְאֲדֹנֶיהָ וְהוּא יָצָא בְגֹפוֹ: ה וְאִם-אָמַר יֹאמֵר הָעֶבֶד אֶהְבֵּתִי אֶת-אֲדֹנָי אֶת-אִשְׁתִּי וְאֶת-בְּנֵי לֹא יָצָא חֲפָשִׁי: ו וְהִגִּישׁוּ אֲדָנָיו אֶל-הָאֱלֹהִים וְהִגִּישׁוּ אֶל-הַדָּלֶת אִו אֶל-הַמְּזוּזָה וְרִצַּע אֲדָנָיו אֶת-אֲזָנוֹ בַּמַּרְצֵעַ וְעָבְדוּ לְעַלְמִם: ז

כ ב וְאֶל-מֹשֶׁה אָמַר עֲלֶה אֵלַי אֶתְּהָ וְאֶהְרֶן נָדָב וְאֶבִּיהוּא וּשְׁבַעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מֵרַחֵק: ג וְנִגַּשׂ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ אֵלַי וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ וְהָעָם לֹא יַעֲלוּ עִמּוֹ: ד וַיָּבֵא מֹשֶׁה וּסְפָר לְעַם אֶת כָּל-דְּבָרֵי יְיָ וְאֵת כָּל-הַמִּשְׁפָּטִים וַיַּעַן כָּל-הָעָם קוֹל אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָּל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְיָ נַעֲשֶׂה: ז וַיִּכְתַּב מֹשֶׁה אֶת כָּל-דְּבָרֵי יְיָ וַיִּשְׁכַּם בַּבֶּקֶר וַיְבִין מִזְבַּח תַּחַת הָהָר וּשְׁתֵּים עָשָׂר מִצְבֵּה לְשָׁנִים עֶשֶׂר שְׁבַטֵי יִשְׂרָאֵל: ח וַיִּשְׁלַח אֶת-נְעָרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זְבָחִים שְׁלָמִים לַיְיָ פָּרִים: ט וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם וַיִּשְׂם בְּאֵגְנֹת חֲצִי הַדָּם זָרַק עַל-הַמְּזוּבָח: י וַיִּקַּח סֶפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְיָ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע: י א וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-הַדָּם וַיִּזְרַק עַל-הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דַם-הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְיָ עִמָּכֶם עַל כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: י ב וַיַּעַל מֹשֶׁה וְאֶהְרֶן נָדָב וְאֶבִּיהוּא וּשְׁבַעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל: י ג וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְתַחַת רַגְלָיו כַּמַּעֲשָׂה לְבַנְת הַסְּפִיר וְכַעֲצֵם הַשָּׁמַיִם לְטֹהַר: י ד וְאֶל-אַצִּילֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁלַח יָדוֹ וַיַּחֲזוּ אֶת-הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ: י ה וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל-מֹשֶׁה עֲלֶה אֵלַי הַהָרָה וְהִיִּה-שָׁם וְאֶתְנֶה לְךָ אֶת-לַחַת הָאָבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם: י ו וַיִּקַּם מֹשֶׁה וַיְהוּשַׁע מִשְׁרָתוֹ וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל-הָר הָאֱלֹהִים: י ז וְאֶל-הַזְּקֵנִים אָמַר שְׁבוּ-לָנוּ בַּזֶּה עַד אֲשֶׁר-נִשׁוּב אֵלֵיכֶם וְהִנֵּה אֶהְרֶן וְחוּר עִמָּכֶם מִיִּבְעַל דְּבָרִים יִגָּשׁ אֲלֵהֶם: י ח וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל-הָהָר וַיְכַסּ הַעֲנָן אֶת-הָהָר: י ט וַיִּשְׁכַּן כְּבוֹד-יְיָ עַל-הָר סִינַי וַיְכַסְּהוּ הַעֲנָן שֵׁשֶׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל-מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הַעֲנָן: י י וּמְרָאָה

כבוד יי פֶּאֶשׁ אַכְלֵת בְּרֹאשׁ הָהָר לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: י"ה וַיֵּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעָנָן וַיַּעַל אֶל-הָהָר וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה: פ פ פ

פרשת תרומה

כ"א וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ-לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבָבוֹ תִקְחוּ אֶת-תְּרוּמָתִי: ג וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם זֶהב וְכֶסֶף וְנַחֲשֶׁת:

כ"ב כָּל-עֲמוּלֵי הַחֲצֵר סְבִיב מְחַשְׁקִים כָּסֶף וְוִיהֶם כָּסֶף וְאֲדָנֵיהֶם נַחֲשֶׁת: י"ה אַרְךְ הַחֲצֵר מֵאָה בְּאַמָּה וְרוּחַב | חֲמִשִּׁים בְּחֲמִשִּׁים וְקָמָה חֲמִשׁ אַמּוֹת שֵׁשׁ מְשׁוֹר וְאֲדָנֵיהֶם נַחֲשֶׁת: י"ט לְכֹל כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן בְּכֹל עֲבֹדָתוֹ וְכֹל-יִתְדָתוֹ וְכֹל-יִתְדֵת הַחֲצֵר נַחֲשֶׁת: ס ס ס

פרשת תצוה

כ"ג וְאַתָּה תִצְוֶה | אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֵׁמֶן זַיִת זָךְ כְּתִית לַמָּאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: כ"א בְּאֵהָל מוֹעֵד מְחוּץ לַפְּרָכֶת אֲשֶׁר עַל-הַעֲדֹת יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אַהֲרֹן וּבְנָיו מֵעֶרֶב עַד-בֹּקֶר לִפְנֵי יי חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ס כ"א וְאַתָּה הִקְרַב אֵלֶיךָ אֶת-אַהֲרֹן אַחִיךָ וְאֶת-בְּנָיו אֹתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֲנוֹ-לִי אַהֲרֹן נָדָב וָאִבִּיהוּא אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר בְּנֵי אַהֲרֹן:

כ"ב וּבַהֲעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת-הַנֵּרֹת בֵּין הָעֶרְבִים יִקְטִירֶנָּה קִטְרֵת תָּמִיד לִפְנֵי יי לְדֹרֹתֵיכֶם: ט לֹא-תַעֲלוּ עָלָיו קִטְרֵת זָרָה וְעֹלָה וּמִנְחָה וְנֹסֵף לֹא תִסְכּוּ עָלָיו: י וְכִפֹּר אַהֲרֹן עַל-קִרְנֹתָיו אַחַת בְּשָׁנָה מִדַּם חֲטָאת הַכֹּפָרִים אַחַת בְּשָׁנָה יִכַּפֵּר עָלָיו לְדֹרֹתֵיכֶם קֹדֶשׁ-קֹדְשִׁים הוּא לִי: פ פ פ

פרשת כי תשא

כ"ד וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: י"ב כִּי תִשָּׂא אֶת-רֹאשׁ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לַפְּקֻדֵיהֶם וְנִתְּנוּ אִישׁ כֶּפֶר נַפְשׁוֹ לִי בַּפֶּקֶד אַתֶּם וְלֹא-יְהִיֶּה בְהֶם נֶגֶף בַּפֶּקֶד אַתֶּם: י"ג זֶה | יִתְּנוּ כָּל-הָעֵבֶר עַל-הַפְּקָדִים מַחְצִית הַשֶּׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לִי: י"ד כָּל הָעֵבֶר עַל-הַפְּקָדִים מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה יִתְּנוּ תְרוּמָת

י: ^{טו} הַעֲשִׂיר לֹא־יִרְבֶּה וְהַדֹּל לֹא יִמְעִיט מִמַּחְצִית הַשֶּׁקֶל לַתַּת אֶת־תְּרוּמַת יי לַכֹּפֶר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם: ^{טז} וְלִקְחַתְּ אֶת־כֶּסֶף הַכֹּפְרִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתְּ אֹתוֹ עַל־עֲבֹדַת אֱהֵל מוֹעֵד וְהָיָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְזָכְרוֹן לִפְנֵי יי לַכֹּפֶר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם:

יז ^{יז} וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה כְּתַב־לְךָ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל־פִּי | הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אֶתְךָ בְּרִית וְאֶת־יִשְׂרָאֵל: ^{יח} וַיְהִי־שָׁם עִם־יי אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל־הַלְחָת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית עֲשֶׂרַת הַדְּבָרִים: ^{יט} וַיְהִי בְּרִדַת מֹשֶׁה מֵהָר סִינַי וְשָׁנִי לַחַת הָעֵדוּת בִּיד־מֹשֶׁה בְּרִדְתּוֹ מִן־הָהָר וּמֹשֶׁה לֹא־יָדַע כִּי קָרוּ עוֹר פָּנָיו בְּדַבְּרוֹ אִתּוֹ: ^כ וַיֵּרָא אֱהֲרֹן וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה וְהִגִּה קָרוּ עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגֹּשֶׁת אֱלֹוִי: ^{כא} וַיִּקְרָא אֲלֵהֶם מֹשֶׁה וַיִּשְׁבוּ אֵלָיו אֱהֲרֹן וְכָל־הַנְּשֹׂאִים בַּעֲדָה וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם: ^{כב} וְאַחֲרֵי־כֵן נִגְשׂוּ כָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְוּם אֶת כָּל־אִשֶּׁר דִּבֶּר יי אֹתוֹ בְּהָר סִינַי: ^{כג} וַיְכַל מֹשֶׁה מִדַּבֵּר אִתָּם וַיִּתֵּן עַל־פָּנָיו מַסּוּהָ: ^{כד} וּבָבֹא מֹשֶׁה לִפְנֵי יי לְדַבֵּר אִתּוֹ יָסִיר אֶת־הַמַּסּוּהָ עַד־צֵאתוֹ וַיִּצָּא וַדַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר יִצְוָה: ^{כה} וַרְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פְּנֵי מֹשֶׁה כִּי קָרוּ עוֹר פָּנָיו מֹשֶׁה וְהִשִּׁיב מֹשֶׁה אֶת־הַמַּסּוּהָ עַל־פָּנָיו עַד־בֹּאוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ: ○ ○ ○

פרשת ויקהל

יח ^א וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת־כָּל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוָּה יי לַעֲשׂוֹת אִתְּם: ^ב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לִי כָּל־הָעֲשֶׂה בּוֹ מְלֶאכֶה יוֹמַת: ^ג לֹא־תַבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מְשַׁבְּתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת: ^ד

יח ^ה וּמִסֹּד שְׁעַר הַחֶצֶל מַעֲשֶׂה רִקְם תַּכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֹׁר וְעֹשְׂרִים אֲמָה אֶרְךָ וְקוֹמָה בְּרַחֵב חֲמֵשׁ אַמּוֹת לַעֲמַת קַלְעֵי הַחֶצֶר: ^ו וְעַמּוּדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְאַדְנִיָּהֶם אַרְבָּעָה נְחֹשֶׁת וְוִיהֶם כֶּסֶף וְצִפּוּי רֶאשֵׁיהֶם וְחֹשְׁקֵיהֶם כֶּסֶף: ^ז וְכָל־הַיְתָדוֹת לְמִשְׁכַּן וְלַחֶצֶר סָבִיב נְחֹשֶׁת: ^ח ○ ○ ○

פרשת פקודי

יח ^א אֱלֹהֵי פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן הַמִּשְׁכָּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל־פִּי מֹשֶׁה עֲבַדְתָּ הַלְוִיִּם בְּיַד אִיתָמָר בִּן־אֱהֲרֹן הַכֹּהֵן: ^ב וּבְצִלְאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חֹר לְמִטָּה יְהוּדָה עָשָׂה אֶת כָּל־אֲשֶׁר־צִוָּה יי אֶת־מֹשֶׁה: ^ג וְאֹתוֹ אֱהֲלִיאָב בֶּן־אַחִיסָמֶךְ לְמִטָּה־דָן חָרַשׁ וְחָשֵׁב וְרִקְם

בַּתְּכֹלֶת וּבְאַרְגָּמָן וּבְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבְשֵׁשׁ: ◦

מ^{טז} וַיִּכַּס הָעֲנַן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וּכְבוֹד יי מְלֹא אֶת־הַמִּשְׁכָּן: ^{טז} וְלֹא־יִכַל מֹשֶׁה לְבוֹא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד כִּי־שָׁחַן עָלָיו הָעֲנַן וּכְבוֹד יי מְלֹא אֶת־הַמִּשְׁכָּן: ^{טז} וּבַהֲעֹלֹת הָעֲנַן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן יִסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מַסְעֵיהֶם: ^{טז} וְאִם־לֹא יֵעָלֶה הָעֲנַן וְלֹא יִסְעוּ עַד־יוֹם הָעֲלֹתוֹ: ^{טז} כִּי עָנָן (ענ) יי עַל־הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם וְאֵשׁ תִּהְיֶה לַיְלָה בּוֹ לְעֵינֵי כָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־ (בל) מַסְעֵיהֶם: חוק אדין

פרשת ויקרא

א ◦ וַיִּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יי אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי־יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן ליי מִן־הַבְּהֵמָה מִן־הַבָּקָר וּמִן־הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת־קָרְבַּנְכֶם: ג אִם־עֹלָה קָרְבָּנוּ מִן־הַבָּקָר זָכָר תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לְרִצְנוֹ לִפְנֵי יי:

ה ^ד אִז מִכָּל אֲשֶׁר־יִשְׁבַע עָלָיו לְשֹׁקֵר וְשָׁלַם אֹתוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְחִמַּשְׁתָּיו יִסַּף עָלָיו לְאֲשֶׁר הוּא לוֹ יִתְּנֵנוּ בְּיוֹם אֲשַׁמְתּוֹ: ^ה וְאֶת־אֲשָׁמוֹ יָבִיא ליי אֵיל תָּמִים מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְכָּךְ לְאֲשֶׁם אֶל־הַכֹּהֵן: ^ו וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יי וְנִסְלַח לוֹ עַל־אֲחַת מִכָּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לְאֲשָׁמָה בָּה: פ פ פ

פרשת צו

י א ◦ וַיְדַבֵּר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב צו אֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־בְּנָיו לֵאמֹר זֹאת תֹּרַת הָעֹלָה הוּא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כָּל־הַלֵּילָה עַד־הַבֹּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תֹּקֵד בּוֹ: ג וְלֶבֶשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בָד וּמִכְנָסֵי־בָד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת־הַדָּשָׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ: ד וּפִשְׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלֶבֶשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדָּשָׁן אֶל־מַחוּץ לְמַחֲנֶה אֶל־מְקוֹם טְהוֹר: ה וְהָאֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ תֹּקֵד־בוֹ לֹא תִכְבֶּה וּבֵעַר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֲצִים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר וְעֵרֵךְ עָלֶיהָ הָעֹלָה וְהִקְטִיר עָלֶיהָ חֲלָבֵי הַשֶּׁלֶמִים: ו אֵשׁ תִּמְיֵד תֹּקֵד עַל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה: ◦

ח ^{טז} כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בְּיוֹם הַזֶּה צֹוָה יי לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: ^{טז} וּפֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד תִּשְׁבּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה שְׁבַעַת יָמִים וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־מִשְׁמַרְתִּי יי וְלֹא תָמוּתוּ כִּי־כֵן צִוִּיתִי: ^{טז} וַיַּעַשׂ אֶהֱרֹן וּבְנָיו אֶת כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צֹוָה יי בְּיַד־מֹשֶׁה: ס ס ס

פרשת שמיני

ט א וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: ב וַיֹּאמֶר אֶל-אַהֲרֹן קַח-לֶךָּ עֵגֶל בֶּן-בָּקָר לְחֻטָּאת וְאֵיל לְעֹלָה תְּמִימִם וְהִקְרַב לְפָנַי יי: ג וְאֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹר לֵאמֹר קָחוּ שְׁעִיר-עִזִּים לְחֻטָּאת וְעֵגֶל וּכְבֵשׂ בֶּנִי-שָׁנָה תְּמִימִם לְעֹלָה:

יא מה כי | אַנִּי יי הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵהִיֵּת לָכֶם לֵאלֹהִים וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי: כו זֹאת תּוֹרַת הַבְּהֵמָה וְהַעֹף וְכָל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֵשֶׁת בַּמַּיִם וְלִכְל-נֶפֶשׁ הַשְּׂרֵצֶת עַל-הָאָרֶץ: מו לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַחַיָּה הַנְּאֻכֶלֶת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר לֹא תֹאכַל: פ פ פ פ

פרשת תזריע

יב א וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר וּטְמֵאָה שְׁבַעֶת יָמִים כִּימֵי נְדַת דְּוֹתָהּ תִּטְמָא: ג וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יְמוּל בָּשָׂר עַרְלֹתָו:

יג ט ואם-תִּרְאֶה עוֹד בְּבִגְד אוֹ-בִשְׂתֵי אוֹ-בְעֵרֶב אוֹ בְכַל-כְּלִי-עוֹר פָּרַחַת הוּא בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפוּנָו אֶת אֲשֵׁר-בּוֹ הִנָּגַע: נח וְהַבִּגְד אוֹ-הַשְּׂתֵי אוֹ-הָעֵרֶב אוֹ-כָל-כְּלִי הָעוֹל אֲשֶׁר תִּכְבֹּס וְסָר מֵהֶם הִנָּגַע וְכִבֵּס שְׁנֵית וְטָהַר: טז זֹאת תּוֹרַת נְגַע-צֹרְעַת בִּגְד הַצֹּמֵר | אִן הַפְּשָׁתִים אוֹ הַשְּׂתֵי אוֹ הָעֵרֶב אוֹ כָל-כְּלִי-עוֹר לְטָהָרוֹ אוֹ לְטְמָאוֹ: פ פ פ פ

פרשת מצורע

יד א וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב זֹאת תְּהִיֶה תּוֹרַת הַמְּצָרַע בַּיּוֹם טָהַרְתּוֹ וְהוּבֵא אֶל-הַכֹּהֵן: ג וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן אֶל-מַחוּץ לְמַחֲנֶה וּרְאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה נִרְפָּא נְגַע-הַצֹּרְעַת מִן-הַצֹּרְעַת:

טו טז וְהִזְרַתֶּם אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִטְמֵאתֶם וְלֹא יִמְתּוּ בְטְמֵאתֶם בְּטְמֵאִם אֶת-מִשְׁכַּנִּי אֲשֶׁר בְּתוֹכֶם: טז זֹאת תּוֹרַת הַזָּב וְאֲשֶׁר תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שְׁכַבְתָּ-זָרַע לְטְמֵאֵה-בָּהּ: טז וְהַדֹּוֹה בְּנִדְתָּהּ וְהַזָּב אֶת-זוּבּוֹ לְזָכָר וּלְנִקְבָּהּ וּלְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם-טְמֵאָה: פ פ פ פ

פרשת אחרי מות

טז א וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אַהֲרֹן בְּקִרְבָּתֶם לְפָנָיו וַיִּמָּתוּ: ב וַיֹּאמֶר

י' אֶל־מֹשֶׁה דִּבֶּר אֶל־אֱהֲרֹן אַחִידוֹ וְאֶל־יִבְיָא בְּכַל־עַת אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבַּיִת לַפְּרֹכֶת אֶל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ וְלֹא יָמוּת כִּי בַעֲנֹן אֲרָאָה עַל־הַכַּפֹּרֶת: ג' בְּזֹאת יָבֹא אֱהֲרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ בַּפֶּר בְּזִבְקָר לְחֻטָּאת וְאֵיל לְעֹלָה:

יח כה וְלֹא־תִקְיֵא הָאָרֶץ אֶתְכֶם בְּטִמְאַכֶם אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר קָאָה אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם: כט כי כִּלְאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מְכַל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֹה וְנִכְרַתוּ הַנַּפְשׁוֹת הַעֲשׂוֹת מִקְרֵב עַמָּם: ׀ וְשִׁמְרַתֶּם אֶת־מִשְׁמַרְתִּי לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת מַחֲקוֹת הַתּוֹעֵבֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: פ פ פ

פרשת קדושים

יט א וַיְדַבֵּר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב' דִּבֶּר אֶל־כָּל־עֵדֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תְּהִיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: ג' אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֶת־שִׁבְתִּי תִשְׁמְרוּ אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם:

כ כה וְהִבְדַּלְתֶּם בֵּין־הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה לְטִמְאַהּ וּבֵין־הָעוֹף הַטָּמֵא לְטָהוֹר וְלֹא־תִשְׁקְצוּ אֶת־נַפְשׁוֹתֵיכֶם בַּבְּהֵמָה וּבָעוֹף וּבְכָל אֲשֶׁר תִּרְמַשׁ הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־הִבְדַּלְתִּי לָכֶם לְטָמֵא: כו וְהִייתֶם לִי קְדוּשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יי וְאִבְדַּלְתֶּם אֶתְכֶם מִזֵּה־עַמִּים לִהְיוֹת לִי: כז וְאִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה בָהֶם אוֹב אוֹ יְדַעְנֵי מוֹת יוֹמָתוֹ בְּאָבֶן יִרְגְּמוּ אֹתָם דְּמֵיהֶם בָּם: פ פ פ

פרשת אמור

כא א וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֱהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא־יִטְמָא בְּעַמּוּיוֹ: ב' כִּי אִם־לְשֹׂארוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו לְאָמוֹ וְלְאָבִיו וּלְבָנוֹ וּלְבִתּוֹ וּלְאֶחָיו: ג' וְלֹאֲחָתָן הַבְּתוּלָה הַקְּרוּבָה אֵלָיו אֲשֶׁר לֹא־הִיטָה לְאִישׁ לָהּ יִטְמָא:

כב טו וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיוֹם הַבִּיאְכֶם אֶת־עַמֶּר הַתְּנוּפָה שִׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תְּהִינָה: טז עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיי: יז מִמוֹשְׁבֹתֵיכֶם תְּבִיאוּ | לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתִּים שְׁנַי עֶשְׂרִים סֶלֶת תְּהִינָה חֶמֶץ תִּאֲפִינָה בַּכּוֹרִים לַיי: יח וְהִקְרַבְתֶּם עַל־הַלֶּחֶם שִׁבַע כִּבְשִׁים תְּמִימִם בְּגֵי שָׁנָה וּפָר בְּזִבְקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנַיִם יִהְיוּ עֹלָה לַיי וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם אִשָּׁה רִיחַ־נִיחֹחַ לַיי: טי וְעֲשִׂיתֶם שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת וּשְׁנַי כִּבְשִׁים בְּגֵי שָׁנָה לְזִבַח

שְׁלָמִים: כ והגִּיף הִפְהֵן | אַתֶּם עַל לֶחֶם הַבֶּכָרִים תִּנוּפָה לִפְנֵי יי עַל־שְׁנֵי כְּבָשִׂים קֹדֶשׁ יִהְיֶה לִּי לִפְהֵן: כא וקִרְאתֶם בְּעֶצְם | הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבֵתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם: כב וּבְקִצְרְכֶם אֶת־קִצִּיר אֲרֻצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאת שְׂדֵךְ בְּקִצְרְךָ וְלִקַּט קִצִּירְךָ לֹא תִלְקַט לַעֲנִי וְלִגְרָל תַּעֲזֹב אַתֶּם אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: פ

נד ומִכָּה בַּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה וּמִכָּה אָדָם יוֹמַת: כג מִשְׁפֵּט אַחַד יִהְיֶה לָכֶם כִּגְר כָּאֲזַרְח יִהְיֶה כִּי אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: כד וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּצִיאוּ אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אַבְנֵי וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יי אֶת־מֹשֶׁה: פפ פפפ

פרשת בהר

נה א וַיְדַבֵּר יי אֶל־מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וּשְׁבַתָּה הָאָרֶץ שִׁבַּת לִי: ג שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֵךְ וּשְׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר בְּרִמָּד וְאִסַּפְתָּ אֶת־תְּבוּאָתָהּ:

נד כִּי־לִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדֵי הֵם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: נו א לֹא־תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲלִילִים וּפִסֵּל וּמִצֵּבָה לֹא־תִקְיְמוּ לָכֶם וְאַבְנֵי מִשְׁכֵּית לֹא תִתְנוּ בְּאֲרֻצְכֶם לְהִשְׁתַּחֲוֹת עֲלֵיהָ כִּי אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: נז אֶת־שְׁבַתְתִּי תִשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשִׁי תִירָאוּ אֲנִי יי: פפ פפפ

פרשת בחקותי

נו ג אִם־בַּחֻקְתִּי תִלְכוּ וְאֶת־מִצְוֹתֵי תִשְׁמְרוּ וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם: ד וְנִתְתִּי גִשְׁמֵיכֶם בְּעֵתָם וְנִתְנָה הָאָרֶץ יְבוּלָה וְעֵץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פְּרִיֹו: ה וְהִשִּׁיג לָכֶם דִּישׁ אֶת־בִּצְיֹור וּבִצְיֹור יִשְׁיֹוג אֶת־זֵרַע וְאָכַלְתֶּם לַחֲמֶכֶם לְשִׁבְעָה וַיִּשְׁבַּתֶּם לְבַטַח בְּאֲרֻצְכֶם:

נו ז וְכָל־מַעֲשֵׂר בְּקָר וְצֹאן כָּל אֲשֶׁר־יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט הַעֲשִׂירִי יִהְיֶה־קֹדֶשׁ לִי: זח לֹא יִבְקֹר בֵּין־טוֹב לְרַע וְלֹא יִמְרְנוּ וְאִם־הִמְרָ יִמְרְנוּ וְהִיָּה־הוּא וְתִמְוֹרְתוֹ יִהְיֶה־קֹדֶשׁ לֹא יִגָּאֵל: טז אֱלֹהֵי הַמִּצְוֹת (הַת) אֲשֶׁר צִוָּה יי אֶת־מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר

(בְּר) סִינַי: חזק אנדי

פרשת במדבר

א וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאֶהָל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנַי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: ב שְׂאוּ אֶת-רֹאשׁ כָּל-עַדְת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתְכֶם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל-זָכָר לְגִלְגָּלְתֶּם: ג מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כָּל-יֶצֵא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל תִּפְקְדוּ אֹתָם לְצַבְאָתְכֶם אֹתָהּ וְאֶהְרֹן:

ד יי וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אֶהְרֹן לֵאמֹר: ה אֶל-תִּכְרְיֵנוּ אֶת-שִׁבְט מִשְׁפַּחַת הַקְּהֵתִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם: ו זֹאת | עֲשׂוּ לָהֶם וַחֲיוּ וְלֹא יָמָתוּ בְּגִשְׁתֶּם אֶת-קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים אֶהְרֹן וּבְנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אֵישׁ עַל-עַבְדָּתוֹ וְאֶל-מִשְׁאוֹ: ז וְלֹא-יָבֹאוּ לְרְאוֹת כְּבֹלַע אֶת-הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ: ח ח ח ח

פרשת נשא

י כא וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: כב נִשְׂא אֶת-רֹאשׁ בְּנֵי גְרִשׁוֹן גַּם-הֵם לְבֵית אֲבֹתְכֶם לְמִשְׁפַּחְתֶּם: כג מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה עַד בֶּן-חַמְשִׁים שָׁנָה תִּפְקְדוּ אוֹתָם כָּל-הַבָּא לְצָבָא צָבָא לְעַבְד עַבְדָּה בְּאֶהָל מוֹעֵד: כד זֹאת עַבְדַּת מִשְׁפַּחַת הַגְּרִשִׁי לְעַבְד וּלְמִשְׁאָ:

י כב וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: כג דַּבֵּר אֶל-אֶהְרֹן וְאֶל-בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם: כד יִבְרַכְךָ יי וְיִשְׁמְרְךָ: כה יָאֵר יי | פְּנֵינוּ אֵלֶיךָ וַיְחַנְדֶּ: כו וְשֵׂא יי | פְּנֵינוּ אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שָׁלוֹם: כז וְשָׂמוּ אֶת-שְׁמֵי עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם:

ז טז זֹאת | חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ מֵאֵת נְשֵׂי יִשְׂרָאֵל קִעְרַת כֶּסֶף שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מְזֻרְקֵי-כֶסֶף שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה כִּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה: טז שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה הַקְּעָרָה הָאֶחָת כֶּסֶף וְשִׁבְעִים הַמְזֻרְקֵה אֶחָד כָּל כֶּסֶף הַכֵּלִים אֲלֵפִים וָאַרְבַּע-מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: טז כִּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים-עֶשְׂרֵה מְלֹאֹת קִטְרֹת עֶשְׂרֵה עֶשְׂרֵה הַכֶּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כָּל-זָהָב הַכִּפּוֹת עֶשְׂרִים וּמֵאָה: טז כָּל-הַבָּקָר לְעֹלָה שְׁנַיִם עֶשְׂרִים פָּרִים אֵילִם שְׁנַיִם-עֶשְׂרִים כְּבָשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה שְׁנַיִם עֶשְׂרִים וּמִנְחָתָם וְשִׁעִירֵי עִזִּים שְׁנַיִם עֶשְׂרִים לְחֻטָּאת: טז וְכֹל בָּקָר | זָבַח הַשְּׁלָמִים עֶשְׂרִים וָאַרְבַּעָה פָּרִים אֵילִם שְׁשִׁים עֶתְדִים שְׁשִׁים כְּבָשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ: טט וּבֹבֵא מֹשֶׁה אֶל-אֶהָל מוֹעֵד לְדַבֵּר אֹתוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת-הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוֹ מֵעַל הַכַּפָּרֹת אֲשֶׁר עַל-אֶרֶץ הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרָבִים וַיְדַבֵּר אֱלֹוֹ: ט ט ט

פרשת בהעלתך

ח * וַיִּדְבֹר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאִמְרַתְּ אֵלָיו בְּהֵעֲלִיתָ אֶת־הַנֹּרֹת אֶל־מוֹלֵד פְּנֵי הַמְּנוּזָה יֵאָדְרוּ שְׁבַעַת הַנֹּרוֹת: ג וַיַּעַשׂ כֵּן אַהֲרֹן אֶל־מוֹלֵד פְּנֵי הַמְּנוּזָה הַעֲלָה נֹרְתֶיהָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יי אֶת־מֹשֶׁה: ד וְזוֹ מַעֲשֵׂה הַמְּנוּזָה מִקְשָׁה זָהָב עַד־יִרְכָּה עַד־פְּרָחָה מִקְשָׁה הוּא כַּמְרָאָה אֲשֶׁר הָרָאָה יי אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עָשָׂה אֶת־הַמְּנוּזָה: ֵ

יב ד וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה וְאַבְיָה יֶרֶק יֶרֶק בְּפָנֶיהָ הֲלֹא תִכְלֹם שְׁבַעַת יָמִים תִּסְגָּר שְׁבַעַת יָמִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר תֵּאָסֵף: טו וַתִּסְגַּר מְרִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שְׁבַעַת יָמִים וְהָעֵם לֹא נָסַע עַד־הֵאָסֵף מְרִים: טז וְאַחַר נָסְעוּ הָעָם מִחֲצָרוֹת וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר פֶּאֶרְזָן: פ פ פ

פרשת שלח

יג * וַיִּדְבֹר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב שְׁלַח־לָךְ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן אֶשְׁר־אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמַטֵּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלָחוּ כָל נָשִׂיא בָהֶם: ג וַיִּשְׁלַח אַתֶּם מֹשֶׁה מִמִּדְבָּר פֶּאֶרְזָן עַל־פִּי יי כָּלֶם אַנְשִׁים רֵאשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל הַמָּה:

טו יז וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: טח דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַתְּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כַּנְּפֵי בְגֵדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנִתְּנוּ עַל־צִיצִית הַכְּנָף פִּתִּיל תְּכֵלֶת: טט וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתְּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: י לִמְעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: יא אֲנִי יי אֵלֵהֶיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִמִּצְרַיִם לְהוֹיֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יי אֵלֵהֶיכֶם: פ פ פ

פרשת קרח

טז * וַיִּקַּח קָרַח בֶּן־יִצְחָר בֶּן־קֵהֶת בֶּן־לוֹי וּדְתָן וְאַבִּירָם בְּנֵי אֵלִיאָב וְאוֹז בֶּן־פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן: ב וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאַנְשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם נְשִׂאֵי עֵדָה קְרָאִי מוֹעֵד אַנְשֵׁי־שָׁם: ג וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי כָל־הָעֵדָה כָּלֶם קְדוֹשִׁים וּבְתוֹכָם יי וּמִדּוּעַ תִּתְּוֹשְׂאוּ עַל־קֵהֶל יי:

יח 5 וְאִמְרַתְּ אֲלֵהֶם בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חִלְבוֹ מִמֶּנּוּ וְנִחְשַׁב לְלוֹיִם כְּתַבּוּאָת גֶּרֶן וּכְתַבּוּאָת יֶקֶב: 6 וְאַכְלִיתֶם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אַתֶּם וּבֵיתְכֶם כִּי־שָׁכַר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם

בְּאֵהָל מוֹעֵד: כַּב וְלֹא־תִשְׂאוּ עָלָיו חֹטֵא בַּהֲרִימְכֶם אֶת־חִלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלִלוּ וְלֹא תִמּוּתוּ: פ פ פ

פרשת חקת

יט א וַיִּדְבֵר יי אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: ב זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה יי לֵאמֹר דְּבַר | אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין־בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא־עָלָה עָלֶיהָ עֵל: ג וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל־אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל־מַחֲוֵץ לַמַּחֲנֶה וְשַׁחַט אֹתָהּ לִפְנָיו:

כא ד וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה אֶל־תִּירָא אֹתוֹ כִּי בִידְךָ נִתְּתִי אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־עֲמּוֹ וְאֶת־אַרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבוֹן: ה וַיִּכּוּ אֹתוֹ וְאֶת־בְּנָיו וְאֶת־כָּל־עֲמּוֹ עַד־בִּלְתִּי הַשְּׂאִיר־לוֹ שְׂרִיד וַיִּירָשׁוּ אֶת־אַרְצוֹ: ככ א וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבוֹת מוֹאָב מֵעֵבֶר לִירְדֵן יְרַחוּ: ס ס ס

פרשת בלק

כב ב וַיֵּרָא בָּלַק בֶּן־צְפּוֹר אֶת כָּל־אֲשֶׁר־עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאֱמֹרֵי: ג וַיִּגֵּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעַם מֵאֵד כִּי רִבְּהוּא וַיִּקַּץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: ד וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל־זִקְנֵי מְדִיָן עֲתָה יִלְחָכוּ הַקְּהָל אֶת־כָּל־סַבִּיבְתֵינוּ כְּלַחֵךְ הַשּׁוֹר אֶת יַרֵּק הַשָּׂדֶה וּבָלַק בֶּן־צְפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בִּעֵת הַהוּא:

כה ז וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן־אֱלֵעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן וַיִּקָּם מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח רֶמַח בְּיָדוֹ: ח וַיָּבֵא אַחֵר אִישׁ־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקֶּבֶה וַיִּדְקַל אֶת־שִׁנֵּיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת־הָאִשָּׁה אֶל־קַבְּתָהּ וְתַעְצֵר הַמַּגְפָּה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ט וַיְהִיו הַמֵּתִים בַּמַּגְפָּה אַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִים אֱלֹהִי: ס ס ס

פרשת פינחס

כה י וַיִּדְבֵר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: יא פִּינְחָס בֶּן־אֱלֵעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת־חַמַּתְלִי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת־קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא־כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: יב לָכֵן אֶמַר הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם:

כז וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה ליי בשבעתיכם מקרא-קדש יהיה לכם כל-מלאכת עבדה לא תעשו: כז והקרבתם עולה לריח ניחח ליי פרים בני-בקר שנים איל אחד שבעה כבשים בני שנה: כח ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר האחד שני עשרנים לאיל האחד: כט עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: 5 שער עזים אחד לכפר עליכם: 5א מלבד עלת התמיד ומנחתו תעשו תמימים יהיו-לכם ונספיהם: 5

כט ביום השמיני עצרת תהיה לכם כל-מלאכת עבדה לא תעשו: 5א והקרבתם עולה אשה ריח ניחח ליי פר אחד איל אחד כבשים בני-שנה שבעה תמימים: 5א ומנחתם ונספיהם לפר לאיל ולכבשים במספרם כמשפט: 5א ושער חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונספה: 5א אלה תעשו ליי במועדיכם לבד מנדריכם ונדבתיכם לעלתיכם ולמנחתיכם ולנסכיכם ולשלמיכם: 5 א ויאמר משה אל-בני ישראל ככל אשר-צוה יי את-משה: 5 5 5

פרשת מטות

5 ב וידבר משה אל-ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יי: ג איש כיי-ידר נדר ליי או-השבע שבעה לאסר אסר על-נפשו לא יחל דברו ככל-היצא מפיו יעשה: ד ואשה כיי-תדר נדר ליי ואסרה אסר בבית אביה בנעריה:

5א ויתן משה את-הגלעד למכיר בן-מנשה וישב בה: 5א ויאיר בן-מנשה הלך וילכד את-חזותיהם ויקרא אתהן חזות יאיר: 5א ונבח הלך וילכד את-קנת ואת-בנתיה ויקרא לה נבח בשמו: 5 5 5

פרשת מסעי

5א אלה מסעי בני-ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד-משה ואהרן: ב ויכתב משה את-מוצאייהם למסעיהם על-פי יי ואלה מסעיהם למוצאייהם: ג ויסעו מירעמסס בחדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון ממחרת הפסח יצאו בני-ישראל ביד רמה לעיני כל-מצרים:

5א ותהינה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני דדיהן לנשים: ב ממשפחת בני-מנשה בן-יוסף היו לנשים ותהי נחלתן על-מטה משפחת אביהן:

יג אֱלֹהֵי הַמִּצְוֹת (הַת) וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יי בִּיד־מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבֹת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן (ז) יִרְחוּ: חוק אגיד

פרשת דברים

א * אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן בַּמִּדְבָּר בְּעֶרְבֹה מוֹל סוּף בֵּין־פָּאֵרֶן וּבֵין־תְּפֹל וְלִבְנֵי וַחֲצֵרֹת וְדִי זֶהָב: ב אחד עשר יום מחרב דרך הר־שֶׁעִיר עַד קִדְשׁ בְּרִנֵּעַ: ג וַיְהִי בְּאַרְבַּעַיִם שָׁנָה בַּעֲשֵׂת־יַעֲשֹׂר חֹדֶשׁ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יי אֹתוֹ אֱלֹהִים:

ג כ * עַד אֲשֶׁר־יָנִיחַ יי | לְאַחִיכֶם כָּכֶם וַיִּרְשׁוּ גַם־הֵם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יי אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָהֶם בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וּשְׁבַתְּם אִישׁ לִירֻשָׁתוֹ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם: כא וְאֶת־יְהוֹשׁוּעַ צִוִּיתִי בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר לֹא־מֵר עֵינֶיךָ הִרְאֵת אֹת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יי אֱלֹהֵיכֶם לְשָׁנֵי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה כַּז־יַעֲשֶׂה יי לְכָל־הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר אַתָּה עֹבֵר שָׁמָּה: כב לֹא תִירָאוּם כִּי יי אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם לָכֶם: ם ם ם

פרשת ואתחנן

ג כג * וְאַתְּחַנֵּן אֶל־יי בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר: כד אֲדַנִּי יי {הקריאה: אלהים} אַתָּה הַחֲלוּת לְהִרְאוֹת אֶת־עַבְדְּךָ אֶת־גְּדֻלְךָ וְאֶת־יָדְךָ הַחֲזָקָה אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כַּמַּעֲשִׂיךָ וּכְגִבּוֹרְתֶךָ: כה אֶעֱבְרָה־נָא וְאֶרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן הַהַר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבָּנוּ:

ה * וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֶת־הַחֲקִים וְאֶת־הַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי דֹבֵר בְּאָזְנוֹיְכֶם הַיּוֹם וְלִמְדַתֶּם אֹתָם וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשׂוֹתָם: ב יי אֱלֹהֵינוּ כִּרְת עֲמָנוּ בְּרִית בְּחֻרֵב: ג לֹא אֶת־אַבְתְּלֵינוּ כִּרְת יי אֶת־הַבְּרִית הַזֹּאת כִּי אֲתָנוּ אֲנַחְנוּ אֵלֶּה פֶּה הַיּוֹם כָּלְנוּ חַיִּים: ד פָּנִים | בְּפָנִים דִּבֶּר יי עִמָּכֶם בְּהַר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: ה אָנֹכִי עֹמֵד בֵּין־יי וּבֵינֵיכֶם בְּעַת הַהוּא לְהַגִּיד לָכֶם אֶת־דִּבְרֵי יי כִּי יִרְאֲתֶם מִפְּנֵי הָאֵשׁ וְלֹא־עֲלִיתֶם בְּהַר לֵאמֹר: ו אָנֹכִי יי אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: ז לֹא־יְהִי לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנֵי: ח לֹא־תַעֲשֶׂה לְךָ פֶּסֶל כָּל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ: ט לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אָנֹכִי יי אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא פְּקֹד עוֹן אֲבוֹת

על־בָּנִים וְעַל־שְׁלֵשִׁים וְעַל־רַבְעִים לְשָׁנָאֵי: י וְעָשָׂה חֶסֶד לְאֵלִפִּים לְאֹהֲבֵי וּלְשֹׁמְרֵי
 מִצְוֹת {מִצְוֹתֵי}: יא לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא כִּי לֹא יִנְקָה יְיָ אֶת אִשְׁרֵי־
 יִשְׂרָאֵל אֶת־שִׁמּוֹ לְשׂוֹא: יב שְׁמֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ:
 יג שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעֵשִׂיתָ כָּל־מְלֶאכֶתֶךָ: יד וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא־
 תַעֲשֶׂה כָּל־מְלָאכָה אַתָּה | וּבִנְךָ־וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ־וְאִמָּתֶךָ וְשׂוֹרֶךָ וְחֹמְרֶךָ וְכָל־בְּהֵמָתֶךָ
 וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן יָנוּחַ עַבְדְּךָ וְאִמָּתֶךָ כַּמִּוֶּדֶ: טו וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם וַיֹּצִיאֲךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזִרְעַ נְטוּיָה עַל־כֵּן צִוָּךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת
 אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת: טז כִּבְדֹּד אֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן | יֵאָרִיכוּ
 יָמֶיךָ וְלִמְעַן יֵיטֵב לָךְ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: יז לֹא תִרְצַח ◦ וְלֹא
 תִנְאַף ◦ וְלֹא תִגְנֹב ◦ וְלֹא־תַעֲנֶה בְרַעְיֶךָ עַד שׂוֹא: יח וְלֹא תַחֲמֹד אִשְׁתִּי רַעְיֶךָ ◦ וְלֹא
 תַחֲטֹף אִשָּׁה בֵּית רַעְיֶךָ שְׂדֵהוּ וְעַבְדּוֹ וְאִמָּתוֹ שׂוֹרוֹ וְחֹמְרוֹ וְכָל אֲשֶׁר לְרַעְיֶךָ: יט אֶת־
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דַּבֵּר יְיָ אֶל־כָּל־קְהָלְכֶם בְּהַר מֹתוֹד הָאֵשׁ הַעֲנַן וְהָעֶרְפֶּל קוֹל גְּדוֹל
 וְלֹא יִסַּף וַיִּכְתַּבְם עַל־שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים וַיִּתְּנֵם אֵלַי: כ וַיְהִי בְשִׁמְעֶכֶם אֶת־הַקוֹל מִתּוֹד
 הַחֹשֶׁךְ וְהָהָר בָּעַר בָּאֵשׁ וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כָּל־רְאִישֵׁי שְׁבֻטֵיכֶם וּזְקֵנֵיכֶם: כא וַתֹּאמְרוּ
 הֵן הִרְאִינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־כְּבוֹדוֹ וְאֶת־גְּדֻלוֹ וְאֶת־קוֹלוֹ שָׁמַעְנוּ מִתּוֹד הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה
 רִאִינוּ כִּי־דַבֵּר אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וַיְחִי: כב וְעַתָּה לָמָּה נִמּוֹת כִּי תֹאכְלֵנוּ הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה
 הַזֹּאת אִם־יִסְפָּים | אֲנַחְנוּ לְשִׁמְעַת אֶת־קוֹל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עוֹד וּמִתְּנוּ: כג כִּי מִי כָּל־בָּשָׂר
 אֲשֶׁר שָׁמַע קוֹל אֱלֹהִים חַיִּים מְדַבֵּר מִתּוֹד־הָאֵשׁ כַּמְנוּ וַיְחִי: כד קִרְבַּת אַתָּה וְשָׁמַעַת
 אֶת כָּל־אֲשֶׁר יֹאמַר יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵת | תְּדַבֵּר אֵלֵינוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר יְדַבֵּר יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 אֵלֶיךָ וְשָׁמַעְנוּ וְעֵשִׂינוּ: כה וַיִּשְׁמַע יְיָ אֶת־קוֹל דְּבָרֶיכֶם בְּדַבְּרֶכֶם אֵלַי וַיֹּאמֶר יְיָ אֵלַי
 שְׁמַעְתִּי אֶת־קוֹל דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבְּרוּ אֵלַי הִיטִיבוּ כָּל־אֲשֶׁר דִּבְּרוּ: כו מִי־יִתֵּן
 וְהָיָה לְבָבָם זֶה לָהֶם לִירְאָה אֶתִּי וּלְשַׁמֵּר אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי כָּל־הַיָּמִים לְמַעַן יֵיטֵב לָהֶם
 וּלְבָנֵיהֶם לְעֹלָם: כז לָךְ אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לְאֹהֲלֵיכֶם: כח וְאַתָּה פֹּה עֹמֵד עֹמְדִי
 וְאִדְּבַרְהָ אֵלֶיךָ אֶת כָּל־הַמִּצְוָה וְהַחֲקִים וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר תִּלְמַדְם וְעָשׂוּ בְּאֶרֶץ
 אֲשֶׁר אֲנֹכִי נָתַן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ: כט וְשִׁמְרַתֶם לַעֲשׂוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם
 לֹא תִסְרוּ יָמִין וּשְׂמָאל: ׀ בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם תִּלְכוּ לְמַעַן
 תַּחֲיוּן וְטוֹב לָכֶם וְהִאֲרַכְתֶּם יָמִים בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּירְשׁוּן: י ׀ וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֲקִים
 וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֱלֹהֵיכֶם לְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים
 שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: ב לְמַעַן תִּירָא אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשַׁמֵּר אֶת־כָּל־חֻקֹּתָיו וּמִצְוֹתָיו אֲשֶׁר
 אֲנֹכִי מִצְוֶה אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ וּלְמַעַן יֵאָרְכוּ יָמֶיךָ: ג וְשָׁמַעְתָּ יִשְׂרָאֵל

וּשְׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יִיטַב לְךָ וְאֲשֶׁר תִּרְבּוֹן מֵאֵד כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יי אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לְךָ
 אַרְצָן זִבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ: פ ז שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי | אֶחָד: ה וְאֶהְבֵּת אֶת יי אֱלֹהֶיךָ
 בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדְךָ: ו וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם
 עַל־לִבְבְּךָ: ז וְשָׁנַנְתָּם לְבָנֶיךָ וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלַכְתְּךָ בְּדַרְךָ וּבְשֹׁכְבְּךָ
 וּבְקוּמְךָ: ח וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: ט וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוֹזוֹת
 בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: פ

ז ט וַיִּדְעַתָּ בִּי־יִי אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל הַנֶּאֱמָן שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֲסֵד לְאֹהֲבָיו
 וְלִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתוֹ {מִצְוֹתָיו} לְאִלָּף דֹּר: י וּמִשְׁלֵם לְשֹׁנָאיו אֶל־פְּנֵיו לְהַאֲבִידוֹ לֹא יֵאָחַר
 לְשֹׁנָאוֹ אֶל־פְּנֵיו יִשְׁלֵם־לוֹ: יא וּשְׁמַרְתָּ אֶת־הַמִּצְוָה וְאֶת־הַחֻקִּים וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים
 אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם: פ פ פ

כרשת עקב

ז י וְהָיָה | עַקֵּב תִּשְׁמַעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וּשְׁמַר יי
 אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֲסֵד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבֹתֶיךָ: יב וְאֶהְבֵּךָ וּבִרְכָךָ וְהִרְבֵּךָ
 וּבִרְכָךָ פְּרִי־בִטְנְךָ וּפְרִי־אֲדָמְתְּךָ דִּגְנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיֵצֵהְרֶךָ שֹׁגַר־אֲלֶפֶיךָ וַעֲשִׂיתָ רַחֵם צִאֲנֶךָ
 עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לְאֲבֹתֶיךָ לָתֵת לְךָ: יג בְּרוּךְ תִּהְיֶה מִכָּל־הָעַמִּים לֹא־יִהְיֶה
 בְּךָ עֶקֶר וְעַקְרָה וּבְבִהַמְתְּךָ: יד וְהִסִּיר יי מִמֶּךָ כָּל־חֲלִי וְכָל־מְדוּי מְצָרִים הָרְעִים אֲשֶׁר
 יִדְעַתָּ לֹא יִשִּׁימֶם בְּךָ וְנָתַנָּם בְּכָל־שְׁנָאֶיךָ: טו וְאֶכְלַת אֶת־כָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר יי אֱלֹהֶיךָ
 נָתַן לְךָ לֹא־תַחֲוֹס עֵינֶיךָ עֲלֵיהֶם וְלֹא תַעֲבֹד אֶת־אֱלֹהֵיהֶם כִּי־מוֹקֵשׁ הוּא לְךָ: פ

י י וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מָה יי אֱלֹהֶיךָ שְׂאֵל מַעֲמֶךָ כִּי אִם־לִירְאָה אֶת־יִי אֱלֹהֶיךָ לְלַכַּת
 בְּכָל־דְּרָכָיו וְלֹא־הִבֶּה אֹתוֹ וְלַעֲבֹד אֶת־יִי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ: יז לְשֹׁמֵר
 אֶת־מִצְוֹת יי וְאֶת־חֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם לְטוֹב לְךָ: יח הֲזֵן לִי אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם
 וְשָׁמַיִ הַשָּׁמַיִם הָאֲרָץ וְכָל־אֲשֶׁר־בָּהּ: יט רַק בְּאֲבֹתֶיךָ חֶשֶׁק יי לְאֹהֲבָה אוֹתָם וַיִּבְחָר
 בְּזַרְעָם אַחֲרֵיהֶם בְּכֶם מִכָּל־הָעַמִּים כִּי־זֶה הַיּוֹם הַזֶּה: כ וּמִלֵּתָם אֶת עַרְלַת לְבַבְכֶם
 וְעַרְפְּכֶם לֹא תִקְשׂוּ עוֹד: כא כִּי יי אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וְאֲדַנִּי הָאֲדַנִּים הָאֵל
 הַגָּדֹל הַגָּבֹר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָּנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: כב עֲשֵׂה מִשְׁפָּט יְתוּס
 וְאַל־מָנָה וְאֶהְבֵּךָ לֹא לְתֵת לּוֹ לֶחֶם וּשְׂמֵלָה: כג וְאֶהְבֵּתֶם אֶת־הַגֵּר כִּי־גֵרִים הֵייתֶם בְּאֲרָץ
 מִצְרַיִם: כד אֶת־יִי אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֹתוֹ תַעֲבֹד וְבוֹ תִדְבָּק וּבְשֵׁמוֹ תִשָּׁבַע: כה הוּא תְהַלְתֶּךָ
 וְהוּא אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר־עָשָׂה אֶתְךָ אֶת־הַגְּדֹלָת וְאֶת־הַנּוֹרָאִת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ:

ב בשבעים נפש ירדו אבתיך מצרימה ועתה שמך יי אלהיך ככוכבי השמים לרב:
 יא « ואהבת את יי אלהיך ושמרת משמרתו וחקתיו ומשפטיו ומצותיו כל-הימים:
 ב וידעתם היום כי | לא את-בניכם אשר לא-ידעו ואשר לא-ראו את-מוסר יי
 אלהיכם את-גדלו את-ידו החזקה וזרעו הנטויה: ג ואת-אתתיו ואת-מעשיו אשר
 עשה בתוך מצרים לפרעה מלך-מצרים ולכל-ארצו: ד ואשר עשה לחיל מצרים
 לסוסיו ולרכבו אשר הציף את-מי ים-סוף על-פניהם ברדפם אחריכם ויאבדם
 יי עד היום הזה: ה ואשר עשה לכם במדבר עד-באכם עד-המקום הזה: ו ואשר
 עשה לדתו ולאבירים בני אליאב בן-ראובן אשר פצתה הארץ את-פיה ותבלעם
 ואת-בתיהם ואת-אחיהם ואת כל-היקום אשר ברגליהם בקרב כל-ישראל: ז כי
 עיניכם הראת את כל-מעשה יי הגדל אשר עשה: ח ושמרתם את-כל-המצוה אשר
 אנכי מצוה היום למען תחזקו ובאתם וירשתם את-הארץ אשר אתם עברים שמה
 לרשתה: ט ולמען תאריכו ימים על-האדמה אשר נשבע יי לאבותיכם לתת להם
 ולזרעם ארץ זבת חלב ודבש: ׀

י והיה אם-שמע תשמעו אל-מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה
 את-יי אלהיכם ולעבדו בכל-לבבכם ובכל-נפשכם: יד ונתתי מט-ארצכם בעתו
 יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך ויצהרך: טו ונתתי עשב בשדך לבהמתך
 ואכלת ושבעת: טז השמרו לכם פן-יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים
 אחרים והשתחיתם להם: יז וחרה אפי' בכם ועצר את-השמים ולא-יהיה מט
 והאדמה לא תתן את-יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יי נתן לכם:
 יח ושמרתם את-דברי אלה על-לבבכם ועל-נפשכם וקשרתם אתם לאות על-ידכם
 והיו לטוטפת בין עיניכם: טט ולמדתם אתם את-בניכם לדבר בם בשבתך בביתך
 ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך: כ וכתבתם על-מזוזות ביתך ובשעריך: כא למען
 ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע יי לאבותיכם לתת להם כימי
 השמים על-הארץ: ׀

כב כי אם-שמר תשמרון את-כל-המצוה הזאת אשר אנכי מצוה אתכם לעשתה
 לאהבה את-יי אלהיכם ללכת בכל-דרכיו ולדבקהו: כג והוריש יי את-כל-הגוים
 האלה מלפניכם וירשתם גוים גדלים ועצמים מכם: כד כל-המקום אשר תדרוך
 כפי-רגלכם בו לכם יהיה מן-המדבר והלבנון מן-הנהר נהר-פרת ועד היס האחרון
 יהיה גבלכם: כה לא-יתעב איש בפניכם פחדכם ומוראכם יתן | יי אלהיכם על-פני
 כל-הארץ אשר תדרכו-בה כאשר דבר לכם: ׀ ׀ ׀

פרשת ראה

יא כו רֵאָה אֲנֹכִי נִתֵּן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה: כז אֶת־הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ
אֶל־מִצְוֹת יי אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם: כח וְהַקְלָלָה אִם־לֹא תִשְׁמְעוּ
אֶל־מִצְוֹת יי אֱלֹהֵיכֶם וְסִרְתֶּם מִזִּדְהָרָדָּךְ אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם לִלְכֹת אַחֲרֵי
אֱלֹהִים אַחֲרִים אֲשֶׁר לֹא־יִדְעֶתֶם: ס

טו שְׁבַעַת שְׁבַעַת תִּסְפְּרֶנָּה מֵהַחֵל חֲרַמְשׁ בְּקִמָּה תַחֵל לִסְפֹּר שְׁבַעַת שְׁבַעַת:
י וְעָשִׂיתָ חֹג שְׁבַעַת לַיְי אֱלֹהֶיךָ מִסֵּת נִדְבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יְבָרְכֶךָ יי אֱלֹהֶיךָ:
יא וְשִׁמַּחְתָּ לִפְנֵי | יי אֱלֹהֶיךָ אֹתָהּ וּבִגְדְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ
וְהַגֵּר וְהַיְתוֹם וְהָאֱלֻמְנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יי אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם:
יב וְזָכַרְתָּ כִי־עֲבַד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְשִׁמַּרְתָּ וְעָשִׂיתָ אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: ס

יג חֹג הַסִּפְתָּ תַעֲשֶׂה לָךְ שְׁבַעַת יָמִים בְּאַסְפֹּף מִגְרָנְךָ וּמִקִּבְּךָ: יד וְשִׁמַּחְתָּ בַחֲגֹךָ אֹתָהּ
וּבִגְדְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוִי וְהַגֵּר וְהַיְתוֹם וְהָאֱלֻמְנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: טו שְׁבַעַת
יָמִים תַּחֲג לַיְי אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יי כִי יְבָרְכֶךָ יי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל תְּבוּאָתְךָ וּבְכָל
מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְהָיִיתָ אֶךְ שִׂמַּח: טז שְׁלוֹשׁ פַּעַמִּים | בְּשָׁנָה יִרְאֶה כְּלִי־זְכוּרָךְ אֶת־פְּנֵי |
יי אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בְּחֹג הַמִּצְוֹת וּבְחֹג הַסִּפְתָּ וְלֹא יִרְאֶה
אֶת־פְּנֵי יי רִיקָם: יז אִישׁ כַּמִּתְנַת יָדוֹ כְּבִרְכַת יי אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נִתְּנָלְךָ: ס ס

פרשת שופטים

טז שְׁפָטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן־לָךְ בְּכָל־שַׁעְרֶיךָ אֲשֶׁר יי אֱלֹהֶיךָ נִתֵּן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וְשִׁפְטוֹ
אֶת־הָעָם מִשִּׁפְט־צֶדֶק: טז לֹא־תִטֶּה מִשִּׁפְט לֹא תִכִּיר פָּנִים וְלֹא־תִקַּח שֹׁחַד כִּי
הַשֹּׁחַד יַעֲוֹל עֵינֵי חֲכָמִים וְיִסְלַף דְּבָרֵי צְדִיקָם: טז צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדֹּף לְמַעַן תַּחֲיֶה וְיִרְשַׁת
אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יי אֱלֹהֶיךָ נִתֵּן לָךְ: ס

כא ז וְעָנּוּ וְאָמְרוּ יָדִינוּ לֹא שִׁפְכָה {שָׁפְכוּ} אֶת־הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ: כב כִּפְרוּ
לְעַמְךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־פָּדִיתָ יי וְאֶל־תִּתֵּן דָּם נָקִי בְּקִרְבַּ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּנְכַפֵּר לָהֶם הַדָּם:
ט וְאֹתָהּ תִּבְעַר הַדָּם הַנָּקִי מִקִּרְבְּךָ כִּי־תַעֲשֶׂה הַיִּשָּׁר בְּעֵינֵי יי: ס ס

פרשת כי תצא

כא כִּי־תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל־אִיבֶיךָ וּנְתַנּוּ יי אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבוּיִם: יב וְרָאִיתָ

בְּשִׁבְיָהּ אֵשֶׁת יִפְתָּחָאָר וְחִשְׁקָתָּ בָּהּ וְלִקְחָתָּ לָךְ לְאִשָּׁה: יב וְהִבֵּאתָהּ אֶל־תּוֹךְ
 בֵּיתְךָ וְגִלְחָהּ אֶת־רֹאשָׁהּ וְעִשְׂתָּהּ אֶת־צַפְרֹנֶיהָ: יג וְהִסִּירָהּ אֶת־שִׁמְלַת שִׁבְיָהּ מֵעַלֶּיהָ
 וַיִּשָּׁבֶה בְּבֵיתְךָ וּבִכְתָּהּ אֶת־אֶבְיָהּ וְאֶת־אִמָּהּ יֵרַח יָמִים וְאַחַר כֵּן תָּבֹא אֵלֶיהָ
 וּבַעֲלֹתָהּ וְהִיְתָה לָךְ לְאִשָּׁה: יד וְהָיָה אִם־לֹא חֲפָצָתָּ בָּהּ וּשְׁלַחְתָּהּ לְנַפְשָׁהּ וּמָכַר לֹא־
 תִּמְכְּרָנָה בַּכֶּסֶף לֹא־תִתְעַמֵּר בָּהּ תַּחַת אֲשֶׁר עֲנִיתָהּ: טו

כה יז זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה לָךְ עַמְּלֶךְ בְּדַרְךָ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם: יח אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְךָ
 וַיִּזְגַּב בְּךָ כָּל־הַנְּחִילִים אַחֲרֶיךָ וְאֵתָהּ עִנְיָ וַיִּגַּע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים: יט וְהָיָה בְּהֵיחֹךְ
 יי אֱלֹהֶיךָ | לְךָ מִכָּל־אֲבִיךָ מִסָּבִיב בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יִי־אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ
 תִּמְחֹה אֶת־זִכְרָ עַמְּלֶךְ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח: כ

פרשת כי תבוא

כא וְהָיָה כִּי־תָבֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה וַיִּרְשָׁתָהּ וַיִּשְׁבַּת בָּהּ:
 כב וְלִקְחָתָּ מֵרֵאשִׁית | כָּל־פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תָּבִיא מֵאֶרֶץ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ
 וְשִׁמַּת בְּטָנָא וְהִלַּכְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יִי אֱלֹהֶיךָ לְשִׁכְן שְׁמוֹ שָׁם: כג וּבֵאתָ
 אֶל־הַכְּהֵן אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּיָּמִים הֵהֵם וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הִגַּדְתִּי הַיּוֹם לַיִי אֱלֹהֶיךָ כִּי־בֵאתִי
 אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יִי לְאַבְתִּינוּ לָתֵת לָנוּ:

כד וּתְבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיֵּצֵא סִיחֹן מִלֶּדֶךָ־חֲשֹׁבֹן וְעוּג מִלֶּדֶךָ־הַבְּשָׁן לְקִרְאָתָנוּ
 לְמַלְחָמָה וְנָבִים: כה וְנִקַּח אֶת־אֲרָצָם וְנִתְּנָה לְנַחֲלָה לְרֵאוּבֵנִי וְלִגְדֵי וְלַחֲצֵי שִׁבְט
 הַמְּנַשֵּׁי: כו וְשִׁמַּרְתֶּם אֶת־דְּבַר־יְהוָה הַזֶּה וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם לְמַעַן תִּשְׁכְּלוּ אֶת כָּל־
 אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ: כז

פרשת נצבים

כח אֹתָם נִצָּבִים הַיּוֹם כָּלְכֶם לִפְנֵי יִי אֱלֹהֵיכֶם רֵאשִׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם זְקִנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם
 כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל: כט טַפְּכֶם נְשִׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּקִרְבְּ מַחְנֶיךָ מַחֲטָב עֵצֶיךָ עַד שֹׁאֵב
 מִיַּמֶּיךָ: לו לְעַבְרְךָ בְּבְרִית יִי אֱלֹהֶיךָ וּבִאֲלֹתָו אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ כָּרַת עִמָּךְ הַיּוֹם:

מ הַגִּדְתִּי לְכֶם הַיּוֹם כִּי אֲבַד תֵּאבְדוּן לֹא־תֵאָרִיכּוּ יָמִים עַל־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אֵתָהּ
 עָבַר אֶת־הַיַּרְדֵּן לְבֹא שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: נ העֲדִיתִי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ
 הַחַיִּים וְהַמּוֹת נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבִחְרַתְּ בַּחַיִּים לְמַעַן תִּחְיֶה אֵתָהּ וְזָרַעְךָ:

כ לאהבה אתי אלהיך לשמע בקלו ולדבקהבו פי הוא חייך וארץ ימך לשבת
עלהאדמה אשר נשבע יי לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם: פ פ פ

פרשת וילך

א וילך משה וידבר אתהדברים האלה אלכלישראל: ב ויאמר אלהם בןמאה
ועשרים שנה אנכי היום לאאוכל עוד לצאת ולבוא ויי אמר אלי לא תעבר את
הירדן הזה: ג יי אלהיך הוא | עבר לפניך הואישמיד אתהגוים האלה מלפניך
וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יי: ד ועשה יי להם כאשר עשה לסיחון
ולעוג מלכי האמרי ולארצם אשר השמיד אתם: ה ונתנם יי לפניכם ועשיתם להם
ככלהמצוה אשר צויתי אתכם: ו חזקו ואמצו אלתיראו ואלתערצו מפניהם כי |
יי אלהיך הוא ההלך עמך לא ירפך ולא יעזבך: פ

ז הקהילו אלי אתכלזקני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים
האלה ואעידה בם אתהשמים ואתהארץ: ח כי ידעתי אחרי מותי כיהשחת
תשחתון וסרתם מזהירך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית
הימים כיתעשו אתהרע בעיני יי להכעיסו במעשה ידיכם: ט וידבר משה באזני
כלקהל ישראל אתדברי השירה הזאת עד תמם: פ פ פ

פרשת האזינו

א האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמריפי: ב יערף כמטר לקחי תזל
כטל אמרתי כשעירם עלידשא וכרביבים עליעשב: ג כי שם יי אקרא הבו גדל
לאלהינו:

ד וידבר יי אלמשה בעצם היום הזה לאמר: ה עלה אלהר העברים הזה הר
נבו אשר בארץ מואב אשר עלפני ירחו וראה אתארץ כנען אשר אני נתן לבני
ישראל לאתחזה: ו ומת בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אלעמיד כאשרמת
אהרן אחיך בהר ההר ויאסף אלעמיו: ז על אשר מעלתם פי בתוך בני ישראל
במימריבת קדש מדברצן על אשר לאקדשתם אותי בתוך בני ישראל: ח כי
מנגד תראה אתהארץ ושמה לא תבוא אלהארץ אשראני נתן לבני ישראל: פ פ פ

פרשת וזאת הברכה

טו * וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ:
ב וַיֹּאמֶר יי' מְסִינֵי בָא וְזָרַח מִשְׁעִיר לָמוֹ הוֹפִיעַ מֵהַר פָּאֲרֹן וְאַתָּה מֵרַבְּבַת קֹדֶשׁ
מִימֵינוּ אֲשַׁדֵּת {אֵשׁ דָּת} לָמוֹ: **ג** אָף חִבַּב עַמִּים כָּל־קִדְשָׁיו בִּידָד וְהֵם תָּכֹּן לְרַגְלָדָד
יִשָּׂא מִדְּבַר־תִּיבָד: **ד** תּוֹרָה צְוֵה־לָנוּ מֹשֶׁה מִזְרָשָׁה קִהְלַת יַעֲקֹב: **ה** וַיְהִי בִישְׂרוֹן מִלָּד
בְּהַתְּאַסֵּף רְאִשֵׁי עָם יַחַד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל: **ו** יְחִי רְאוּבֵן וְאַל־יָמַת וַיְהִי מָתוֹ מִסָּפֵר: **ז**

טז * וְלֹא־קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ יי' פָּנִים אֶל־פָּנִים: **ח** לְכֹל־הָאֲתָת
וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר שְׁלַחוּ יי' לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָרְעֹה וּלְכֹל־עַבְדָּיו וּלְכֹל־אֶרְצוֹ:
יב וּלְכֹל הַיָּד (הַד) הַחֲזָקָה וּלְכֹל הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָל־(כָּל)
יִשְׂרָאֵל: חזק אידן

נביאים

יהושע

א ויהי אחרי מות משה עבד יי ויאמר יי אל־יהושע בן־נון משרת משה לאמר: ב משה עבדי מת ועתה קום עבר את־הירדן הזה אתה וכל־העם הזה אל־הארץ אשר אנכי נתן להם לבני ישראל: ג כל־מקום אשר תדרוך בך־רגלכם בו לכם נתתיו כאשר דברתי אל־משה:

נד ויעבד ישראל את־יי כל ימי יהושע וכל | ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע ואשר ידעו את כל־מעשה יי אשר עשה לישראל: ד ואת־עצמות יוסף אשר־העלו בני־ישראל | ממצרים קברו בשכם בחלקת השדה אשר קנה יעקב מאת בני־חמור אבי־שכם במאה קשיטה ויהיו לבני־יוסף לנחלה: ד ואלעזר בן־(ג) אהרן מת ויקברו אתו בגבעת פינחס בנו אשר נתן־לו בהר (בר) אפרים: אינד

שופטים

א ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני ישראל ביי לאמר מי יעלה־לנו אל־הכנעני בתחלה להלחם בו: ב ויאמר יי יהודה יעלה הנה נתתי את־הארץ בידו: ג ויאמר יהודה לשמעון אחיו עלה אתי בגרלי ונלחמה בכנעני והלכתי גם־אני אתך בגורלך וילך אתו שמעון:

כג ויעשו־כן בני בנימן וישאו נשים למספרם מן־המחללות אשר גזלו וילכו וישבו אל־נחלתם ויבנו את־הערים וישבו בהם: כד ויתהלכו משם בני־ישראל בעת ההיא איש לשבטו ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו: כה בימים ההם (הס) אין מלך בישראל איש הישר בעיניו (ב) יעשה: דאני

שמואל

א־א ויהי איש אחד מן־הרמתים צופים מהר אפרים ושמו אלקנה בן־ירחם בן־אליהוא בן־תחו בן־צנוף אפרתי: ב ולו שתי נשים שם אחת חנה ושם השנית פננה ויהי לפננה ילדים אין ולחנה אין ילדים: ג ועלה האיש ההוא מעירו מימים | ימימה להשתחות ולזבח ליי צבאות בשלה ושם שני בני־עלי חפני ופנחס כהנים ליי:

בִּינִי כִּי הִכָּל נָתַן אֶרְוֹנָה הַמֶּלֶךְ לַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר אֶרְוֹנָה אֶל־הַמֶּלֶךְ יְיָ אֱלֹהֵיךָ יִרְצֶךָ:
 כִּד וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־אֶרְוֹנָה לֹא בִי־קִנּוּ אֶקְנֶה מֵאוֹתֶךָ בְּמַחִיר וְלֹא אֶעֱלֶה לִי אֱלֹהֵי
 עֲלוֹת חֲנָם וַיִּקְוּ דָּוִד אֶת־הַגִּרְוֹן וְאֶת־הַבֶּקֶר בְּכֶסֶף שְׁקָלִים חֲמִשִּׁים: כה וַיָּבֹן שָׁם (שם)
 דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיְיָ וַיַּעַל עֲלוֹת וּשְׁלָמִים וַיַּעֲתֶר יְיָ לְאַרְצָא וַתַּעֲצֵר הַמַּגִּפָּה מֵעַל (מל) יִשְׂרָאֵל:

דאין

מלכים

אֶת־הַמֶּלֶךְ דָּוִד זָקֵן בָּא בַיָּמִים וַיִּכְשְׁהוּ בַּבְּגָדִים וְלֹא יָחַם לוֹ: ב וַיֹּאמְרוּ לוֹ עַבְדָּיו
 יִבְקָשׁוּ לְאֹדְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּעֲרָה בְּתוֹלָה וְעַמְדָּה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתְּהִי־לוֹ סִכְנַת וּשְׁכָבָה
 בַּחִיקָה וְחָם לְאֹדְנֵי הַמֶּלֶךְ: ג וַיִּבְקָשׁוּ גַעֲרָה יָפָה בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל וַיִּמְצְאוּ אֶת־
 אַבְיִשָׁג הַשְּׁוֹנְמִית וַיָּבֵאוּ אֶתָּה לַמֶּלֶךְ:

בִּיכָה כח וַיְדַבֵּר אֶתּוֹ טְבוֹת וַיִּתֵּן אֶת־כְּסָאוֹ מֵעַל כְּסֵא הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ בְּבָבֶל:
 כט וּשְׂנָא אֶת בְּגָדֵי כְלָאוֹ וְאָכַל לֶחֶם תְּמִיד לִפְנֵי כָל־יְמֵי חַיָּיו: ד וַאֲרַחֲתוֹ אֲרַחֲת (אֶת)
 תְּמִיד נִתְּנָה־לוֹ מֵאֵת הַמֶּלֶךְ דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ כָּל יְמֵי (ו) חַיָּו {חַיָּו}: דנאי

ישעיהו

א חֲזוֹן יִשְׁעִיהוּ בֶן־אֲמוּזָן אֲשֶׁר חָזָה עַל־יְהוּדָה וּירוּשָׁלַם בְּיַמֵּי עֲזִיָּהוּ יוֹתָם אָחִיו
 יַחֲזִיקֶהוּ מַלְכֵי יְהוּדָה: ב שָׁמְעוּ שָׁמַיִם וְהַאֲזִינֵי אָרֶץ כִּי יִי דְבַר בְּנִים גְּדֹלְתִי וְרוֹמְמֹתִי
 וְהֵם פָּשְׁעוּ בִי: ג יִדַּע שׁוֹר קִנְהוֹ וְחִמּוֹר אַבּוּס בַּעֲלֵיו יִשְׂרָאֵל לֹא יִדַּע עִמִּי לֹא הִתְבוֹנֵן:

סו כִּי כַּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הִחְדָּשִׁים וְהָאָרֶץ הִחְדָּשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עַמְדִים לִפְנֵי
 נְאֻם־יְיָ כִּן יַעֲמֵד זְרַעְכֶם וְשִׁמְכֶם: כג וְהָיָה מִדִּי־חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ יָבֹא
 כִּלְבַּשָׁר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמַר יְיָ: כד וַיִּצְאוּ וְרָאוּ (11) בַּפְּגָרִי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִּי
 תוֹלַעְתֶּם לֹא תָמוֹת וְאֲשֶׁם לֹא תִכָּפֶה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל־ (ל) בָּשָׂר: וְהָיָה מִדִּי־חֹדֶשׁ
 בְּחֹדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ יָבֹא כִלְבַּשָׁר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמַר יְיָ: דנאי

ירמיהו

א דְּבַרֵי יִרְמְיָהוּ בֶן־חִלְקִיָּהוּ מִן־הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בַּעֲנֻתוֹת בְּאָרֶץ בְּנִימִן: ב אֲשֶׁר הָיָה
 דְּבַר־יְיָ אֵלָיו בְּיַמֵּי יֹאשִׁיהוּ בֶן־אֲמוּזָן מֶלֶךְ יְהוּדָה בְּשִׁלְש־עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמַלְכוֹ: ג וְהָיָה

בִּימֵי יְהוֹזָקִים בְּזֵי־אִשְׁיָהּוּ מִלֶּדֶךָ יְהוּדָה עֲדַתְכֶם עֲשִׂיתִי־עֲשָׂרָה שָׁנָה לְצַדִּיקֶיהוּ בֶן־
יִאֲשִׁיָּהוּ מִלֶּדֶךָ יְהוּדָה עֲדַגְלוֹת יְרוּשָׁלַם בְּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי:

נב כב וַיִּדְבַר אֶתֹו טְבוֹת וַיִּתֵּן אֶת־כֶּסֶף אֹו מִמֶּעַל לְכֶסֶף מַלְכִים {הַמְּלָכִים} אֲשֶׁר
אֶתֹו בְּבַבֶּל: כג וְשָׁנָה אֶת בְּגָדֵי כְלָאוֹ וְאָכַל לֶחֶם לְפָנָיו תָּמִיד כָּל־יְמֵי חַיֹו {חַיִּיו}:
דד וְאַרְחַתֹו אֲרַחַת (אֶת) תָּמִיד נִתְּנָה־לוֹ מֵאֶת מִלֶּדֶךָ־בְּבַל דְּבַר־יוֹם בְּיוֹם עַד־יוֹם מוֹתֹו
כָּל יְמֵי (י) חַיִּיו: דִּיאַן

יחזקאל

א א וַיְהִי | בְּשָׁלְשִׁים שָׁנָה בְּרַב־עֵי בַחֲמִשָּׁה לְחֹדֶשׁ וְאֲנִי בְּתוֹךְ־הַגּוּלָה עַל־נְהַר־כְּבַר
נִפְתַּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאֶרְאָה מְרָאוֹת אֱלֹהִים: ב בַּחֲמִשָּׁה לְחֹדֶשׁ הַיָּהּ הַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית
לְגָלוֹת הַמֶּלֶךְ יוֹזָכִין: ג הִנֵּה הִנֵּה דְבַר־יְיָ אֶל־יְחִזְקָאֵל בֶּן־בוּזִי הַכֹּהֵן בְּאֶרֶץ כַּשְׂדִים
עַל־נְהַר־כְּבַר וַתְּהִי עָלָיו שֵׁם יְדִיִי: ד וְאֶרְאָ וְהִנֵּה רוּחַ סַעְרָה בָּאָה מִן־הַצָּפוֹן עָנָן
גָּדוֹל וְאִשׁ מִתְּלַקַּחַת וְנִגְהָ לֹו סָבִיב וּמִתּוֹכָהּ כַּעֲנַן הַחֲשַׁמַל מִתּוֹךְ הָאִשׁ: ה וּמִתּוֹכָהּ
דְּמוֹת אַרְבַּע חַיּוֹת זֹה מִרְאִיָּהוֹן דְּמוֹת אָדָם לְהִנָּה: ו וְאַרְבַּעַה פָּנִים לְאַחַת וְאַרְבַּע
כַּנְפִים לְאַחַת לָהֶם: ז וְרַגְלֵיהֶם רַגְלֵי יִשְׂרָאֵל וְכַף רַגְלֵיהֶם כַּכַּף רַגְלֵי וְנִצְעָצִים כַּעֲנַן
נְחֹשֶׁת קָלִל: ח וַיִּדּוּ {וַיִּדְיָ} אָדָם מִתַּחַת כַּנְפֵיהֶם עַל אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶם וּפְנֵיהֶם
וְכַנְפֵיהֶם לְאַרְבַּעַתָּם: ט חֲבַרְת אִשָּׁה אֶל־אַחֹותָהּ כַּנְפֵיהֶם לֹא־יִסְבּוּ בְלִכְתָּן אִישׁ אֶל־
עֵבֶר פָּנָיו יִלְכוּ: י וּדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם וּפְנֵי אֲרִיָּה אֶל־הַיְמִין לְאַרְבַּעַתָּם וּפְנֵי־שׁוֹר
מִהַשְּׂמֹאל לְאַרְבַּעַתָּן וּפְנֵי־נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן: יא וּפְנֵיהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרָדוֹת מִלְמַעְלָה
לְאִישׁ שְׂתִים חֲבָרוֹת אִישׁ וּשְׂתִים מְכֹסוֹת אֶת גּוֹיֹתֶיהֶנָּה: יב וְאִישׁ אֶל־עֵבֶר פָּנָיו יִלְכוּ
אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה־שָׁמָּה הָרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ לֹא יִסְבּוּ בְלִכְתָּן: יג וּדְמוֹת הַחַיּוֹת מִרְאִיָּהֶם
כַּגְּחַל־אִשׁ בְּעֵרוֹת כַּמְרָאָה הַלְפָדִים הִיא מִתְּהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת וְנִגְהָ לְאִשׁ וּמִן־הָאִשׁ
יֹוצֵא בָרֶק: יד וְהַחַיּוֹת רָצוּא וְשׁוֹב כַּמְרָאָה הַבּוֹק: טו וְאֶרְאָ הַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפָן אֶחָד
בְּאֶרֶץ אֶצֶל הַחַיּוֹת לְאַרְבַּעַת פָּנָיו: טז מִרְאָה הָאוֹפָנִים וּמַעֲשִׂיהֶם כַּעֲנַן תְּרִשִׁישׁ
וּדְמוֹת אֶחָד לְאַרְבַּעַתָּן וּמִרְאִיָּהֶם וּמַעֲשִׂיהֶם כַּאֲשֶׁר יִהְיֶה הָאוֹפָן בְּתוֹךְ הָאוֹפָן:
יז עַל־אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶן בְּלִכְתָּם יִלְכוּ לֹא יִסְבּוּ בְלִכְתָּן: יח וּגְבִיָּהוֹן וְגִבָּה לָהֶם וַיִּרְאָה
לָהֶם וּגְבִתָּם מִלְּאֵת עֵינַיִם סָבִיב לְאַרְבַּעַתָּן: יט וּבְלִכְתָּ הַחַיּוֹת יִלְכוּ הָאוֹפָנִים אֶצְלָם
וּבַהֲנִשָּׂא הַחַיּוֹת מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפָנִים: כ עַל אֲשֶׁר יִהְיֶה־שָׁם הָרוּחַ לְלַכֵּת
יִלְכוּ שָׁמָּה הָרוּחַ לְלַכֵּת וְהָאוֹפָנִים יִנְשְׂאוּ לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפָנִים: כא בְּלִכְתָּם
יִלְכוּ וּבַעֲמָדָם יַעֲמָדוּ וּבַהֲנִשְׂאָם מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפָנִים לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה

בְּאֹפְנִים: כב וּדְמוֹת עַל־רַאשֵׁי הַחֵיהָ רִקְיעַ כְּעֵין הַקָּרַח הַנּוֹרָא נָטוּי עַל־רַאשֵׁיהֶם מְלֻמְעָלָה: כג וְתַחַת הַרְקִיעַ כְּנִפְיָהֶם יִשְׁרוֹת אֵשׁה אֶל־אֲחוֹתָהּ לְאִישׁ שְׂתִים מְכֹסוֹת לְהִנָּה וּלְאִישׁ שְׂתִים מְכֹסוֹת לְהִנָּה אֵת גּוֹיֹתֵיהֶם: כד וְאִשְׁמַע אֶת־קוֹל כְּנִפְיָהֶם כְּקוֹל מַיִם רַבִּים כְּקוֹל־שִׁדִּי בְּלִכְתָּם קוֹל הַמְּלָה כְּקוֹל מַחְנָה בְּעַמְדָם תְּרַפִּינָה כְּנִפְיָהֶן: כה וַיְהִי־קוֹל מְעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל־רַאשֵׁם בְּעַמְדָם תְּרַפִּינָה כְּנִפְיָהֶן: כו וּמִמְעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל־רַאשֵׁם כְּמַרְאֵה אֲבֹן־סַפִּיר דְּמוֹת כֶּסֶף וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמַרְאֵה אָדָם עָלָיו מְלֻמְעָלָה: כז וְאָרָא | כְּעֵין חֲשַׁמֶּל כְּמַרְאֵה־אֵשׁ בֵּית־לֵה סְבִיב מְמַרְאֵה מִתְּנִיּוֹ וּלְמַעַלָּה וּמְמַרְאֵה מִתְּנִיּוֹ וּלְמַטָּה רְאִיתִי כְּמַרְאֵה־אֵשׁ וּנְגָה לוֹ סְבִיב: כח כְּמַרְאֵה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יְהִיהַ בְּעֵנָן בְּיוֹם הַגֹּשֶׁם כֵּן מַרְאֵה הַנְּגָה סְבִיב הוּא מַרְאֵה דְּמוֹת כְּבוֹד־יְיָ וְאָרָאָה וְאִפְּל עַל־פְּנֵי וְאִשְׁמַע קוֹל מְדַבֵּר: ג' וְתִשְׁאַנִּי רוּחַ וְאִשְׁמַע אֲחֵרֵי קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל בְּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

מח כג וּפְאֶת־נְגָבָה חֲמֵשׁ מְאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים מִזֶּה וּשְׁעָרִים שְׁלֹשָׁה שַׁעַר שְׁמַעוֹן אֶחָד שַׁעַר יִשְׁשַׁכָּר אֶחָד שַׁעַר זְבוּלֹן אֶחָד: כד פְּאֶת־זִמָּה חֲמֵשׁ מְאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים שְׁעָרֵיהֶם שְׁלֹשָׁה שַׁעַר גָּד אֶחָד שַׁעַר אֲשֶׁר אֶחָד שַׁעַר נַפְתָּלִי אֶחָד: כה סְבִיב שְׁמִנָּה (שָׁה) עָשָׂר אֲלָף וְשִׁסְהָעִיר מִיּוֹם יי | (יָה) שְׁמָה: דִּנְיָא

תרי עשר

הושע א כ דְּבַר־יְיָ | אֲשֶׁר הָיָה אֶל־הוֹשַׁע בֶּן־בְּאֲרִי בְיַמֵּי עֲזִיָּה יוֹתָם אֲחֹז יַחְזִקְיָה מְלַכֵּי יְהוּדָה וּבְיַמֵּי יִרְבֵּעַם בֶּן־יֹזָאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: ב תַּחֲלַת דְּבַר־יְיָ בְּהוֹשַׁע וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־הוֹשַׁע לֵךְ קַח־לָךְ אֵשֶׁת זְנוּנִים וְיִלְדֵי זְנוּנִים כִּי־זֹנָה תִּזְנֶה הָאָרֶץ מֵאֲחֵרֵי יי: ג וַיֵּלֶךְ וַיִּקַּח אֶת־תְּגָמָר בַּת־דְּבָלַיִם וְתָהָר וְתִלְד־לוֹ בָּן:

חבקוק ג ויי בְּהִיבֵל קִדְשׁוֹ הִס מִפְּנֵי כְּלֵה־אֲרָץ: ג תַּפְּלָה לַחֲבַקּוֹק הַנְּבִיא עַל שְׂגִינֹת: ד יי שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי יי פְּעַלְךָ בְּקִרְבִּי שְׂגִים חִיָּהוּ בְּקִרְבִּי שְׂגִים תוֹדִיעַ בְּרַגְזוֹ רַחֵם תִּזְכּוֹר: ג אֵלוֹהַ מִתִּימָן יָבוֹא וְקִדּוֹשׁ מִהַר־פָּאָרָן סִלָּה כֶּסֶף שְׁמִים הוֹדוּ וְתַהֲלִתוּ מִלְּאֵה הָאֲרָץ: ד וּנְגָה כְּאוֹר תַּהֲיֶה קַרְנִים מִיָּדוֹ לוֹ וְשֵׁם חֲבִלּוֹן עִזָּה {עִזוֹ}: ה לְפָנָיו יֵלֶךְ דְּבַר וַיֵּצֵא רֶשֶׁף לְרַגְלָיו: ו עַמֵּד | וַיִּמְדַּד אֲרָץ רָאָה וַיִּתֵּר גּוֹיִם וַיִּתְפָּצְצוּ הַרְרֵי־עַד שָׁחוּ גִבְעוֹת עוֹלָם הַלִּיכוֹת עוֹלָם לוֹ: ז תַּחַת אֲנֹן רְאִיתִי אֵהְלִי כּוֹשֵׁן יִרְגָּזוֹן יִרְעוֹת אֲרָץ מְדִיָּן: ח הַבְּנֵה־רִים חָרָה יי אִם בְּנֵה־רִים אִפְּדָ אִם־בְּיָם עֲבָרְתָךְ כִּי תִרְכַּב עַל־סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יִשׁוּעָה: ט עָרְיָה תַעוֹר קִשְׁתְּךָ שְׁבַעוֹת מִטּוֹת אֲמַר סִלָּה נִהְרוֹת

תִּבְקַע־אַרְץ: רָאוּךְ יִחִילוּ הָרִים זָרַם מִים עָבַר נַתַּן תְּהוֹם קוּלוֹ רוּם יִדְהוּ נִשְׂאָ:
 יֵאֱשָׁמֶשׁ יָרַח עֲמַד זְבֻלָּה לְאֹר חֲצִיךָ יִהְלְכוּ לְנִגְה בָּרַק חֲנִיתֶךָ: יב בְּזַעַם תִּצְעַד־אַרְץ
 בְּאֵף תִּדְוֹשׁ גּוֹיִם: יג יִצְאֵת לִישַׁע עֲמֻךְ לִישַׁע אֶת־מְשִׁיחֶךָ מַחְצֵת רֹאשׁ מִבֵּית רִשָׁע
 עָרוֹת יִסּוֹד עַד־צֹוֹאר סֵלָה: יד נִקְבַּת בְּמַטְיוֹ רֹאשׁ פְּרוּזוֹ {פְּרִזְיוֹ} יִסְעָרוּ לְהַפְיִעֵנִי
 עֲלִיצְתֶם כְּמוֹ־לֹאֲכֹל עָנִי בַּמִּסְתָּר: טו דְּרַכְתָּ בַיָּם סוּסֶיךָ חֲמַר מִים רַבִּים: טז שְׁמַעְתִּי |
 וַתִּרְגַּזוּ בְטַנִּי לְקוֹל צִלְלוֹ שְׁפָתַי יָבוֹא רִקְבִי בַעֲצָמַי וַתַּחֲתִי אֲרָגוּ אֲשֶׁר אָנוּחַ לַיּוֹם
 צָרָה לַעֲלוֹת לַעַם יְגוֹדְנוּ: יז כִּי־תֵאֲנָה לְאֶת־פָּרַח וְאִין יָבוֹל בַּגִּפְנִים כַּחַשׁ מַעֲשֵׂה־זֵית
 וּשְׂדָמוֹת לֹא־עֲשָׂה אֲכָל גֹּזֵר מִמְכָּלָה צֹאן וְאִין בָּקָר בְּרַפְתִּים: יח וְאִנִּי בֵּי אַעֲלוֹזָה
 אֲגִילָה בְּאַלְהֵי יִשְׁעֵי: יט יי {הַקְרִיאָה: אֱלֹהִים} אֲדַנִּי חִילִי וַיִּשֶׁם רַגְלִי כַּאֲיֵלוֹת וְעַל־בְּמוֹתַי
 יִדְרַכְנִי לְמַנְצָח בְּנִיגוֹנוֹתִי:

מִלֵּאכִי ג כב זָכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחָרֵב עַל־כֹּל־יִשְׂרָאֵל חֲקִים
 וּמִשְׁפָּטִים: כג הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְיָ הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא:
 כד וְהַשִּׁיב לְבַ־לְבָבְךָ {לְבָב} אַבוֹת עַל־בְּנִים וְלֵב בְּנִים עַל־אַבוֹתֶם פְּוֹ־אָבּוֹא וְהִכִּיתִי אֶת־הָאָרֶץ
 {הָאָרֶץ} חָרָם: כה הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְיָ הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא:

נאדי

כתובים

רות

א וְיְהִי בַיּוֹם שֶׁפֶט הַשְּׁפָטִים וְיְהִי רַעַב בְּאַרְץ וַיִּלְךְ אִישׁ מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה לְגוֹר
 בְּשָׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: ב וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נַעֲמִי וְשֵׁם
 שְׁנֵי־בָנָיו | מַחֲלוֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרָתִים מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי־מוֹאָב וַיְהִיו־שָׁם:
 ג וַיָּמַת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נַעֲמִי וַתִּשָּׂאֵר הִיא וּשְׁנֵי בָנֶיהָ: ד וַיִּשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים מֵאֲבוֹת
 שֵׁם הָאֶחָת עֶרְפָּה וְשֵׁם הַשְּׁנִית רוּת וַיִּשְׁבוּ שָׁם כַּעֲשֵׂר שָׁנִים: ה וַיָּמָתוּ גַם־שְׁנֵיהֶם
 מַחֲלוֹן וְכִלְיוֹן וַתִּשָּׂאֵר הָאִשָּׁה מְשֵׁנִי יְלִדְיָהּ וּמֵאִשָּׁה: ו וַתִּקַּם הִיא וְכִלְתִּיהָ וַתִּשָּׁב
 מְשָׁדֵי מוֹאָב כִּי שָׁמְעָה בְּשָׂדֵה מוֹאָב כִּי־פָקַד יְיָ אֶת־עַמּוֹ לְתַת לָהֶם לָחֶם: ז וַתֵּצֵא
 מִן־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה־שָׁמָּה וּשְׁתֵּי כִלְתֵּיהָ עִמָּה וַתִּלְכְּנָה בְּדָרֶךְ לָשׁוּב אֶל־אַרְץ
 יְהוּדָה: ח וַתֹּאמֶר נַעֲמִי לְשְׁתֵּי כִלְתֵּיהָ לָכְנָה שְׁבֹנָה אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה יַעֲשֵׂה {יַעֲשֵׂה}
 יי עִמָּכֶם חֶסֶד כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם עִם־הַמֵּתִים וְעִמָּדִי: ט יִתֵּן יְיָ לָכֶם וּמִצָּאן מְנוּחָה
 אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה וַתִּשָּׂק לָהֶן וַתִּשְׂאָנָה קוֹלָן וַתִּבְכֶּינָה: י וַתֹּאמְרָנָה־לָּהּ כִּי־אַתְּ

נָשׁוּב לְעַמְּךָ: ^{יא} וּתְאָמַר נַעֲמִי שְׁבִנָּה בְּנִתִי לְמָה תִּלְכָּנָה עִמִּי הַעֲזוּד-לִי בָּנִים בְּמַעֲוֵי
וְהָיוּ לָכֶם לְאַנְשֵׁים: ^{יב} שְׁבִנָּה בְּנִתִי לִכְנֹן כִּי יִזְכְּרֵנִי מֵהַיּוֹת לְאִישׁ כִּי אֲמַרְתִּי יִשְׂרָאֵל
תִּקְוָה גַם הֵייתִי הַלַּיְלָה לְאִישׁ וְגַם יִלְדֵתִי בָּנִים: ^{יג} הֲלֵהוּן | תִּשְׁבְּרָנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ
הֲלֵהוּן תִּעֲנֶנָּה לְבִלְתִּי הָיוֹת לְאִישׁ אֶל בְּנִתִי כִּי-מֵר-לִי מֵאֵל מִכֶּם כִּי-יֵצְאָה בִּי יַד-יְיָ:
^{יד} וּתְשֻׁנָּה קוֹלָן וּתְבַכְיָנָה עוֹד וּתִשְׁקַע עַרְפָּה לְחַמוֹתָהּ וְרוֹת דְּבַקָּה בָּהּ: ^{טו} וּתְאָמַר
הִנֵּה שְׁבָה יְבַמְתָּךְ אֶל-עַמָּה וְאֶל-אֱלֹהֶיהָ שׁוּבִי אַחֲרַי יְבַמְתָּךְ: ^{טז} וּתְאָמַר רוֹת אֶל-
תִּפְגַּעֲבִי לְעֻזְבְּךָ לְשׁוּב מֵאַחֲרַיְךָ כִּי אֶל-אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי וּבִאֲשֶׁר תִּלְוֵנִי אֶלָּין עַמְּךָ
עִמִּי וְאֵלֶיךָ אֱלֹהֵי: ^{יז} בִּאֲשֶׁר תִּמּוֹתִי אֲמוֹת וְשֵׁם אֶקְבֹּר כֹּה יַעֲשֶׂה יְיָ לִי וְכֹה יוֹסִיף
כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינֶךָ: ^{יח} וְתֵרָא כִּי-מִתְאַמְצֶת הִיא לִלְכֹת אֶתָּה וּתְחַדֵּל לְדַבֵּר
אֵלֶיךָ: ^{יט} וּתִלְכָּנָה שְׁתֵּיהֶם עַד-בּוֹאָנָה בֵּית לַחֵם וְהָיוּ כְּבוֹאָנָה בֵּית לַחֵם וּתְהֵם כָּל-
הָעִיר עֲלֵיהֶן וּתְאֲמַרְנָה הַזֹּאת נַעֲמִי: ^כ וּתְאָמַר אֲלֵיהֶן אֶל-תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי קְרָאן לִי
מֵרָא כִּי-הֵמֵר שְׂדֵי לִי מֵאֵד: ^{כא} אֲנִי מֵלֶאָה הִלְכְּתִי וְרִיקָם הִשִּׁיבֵנִי יְיָ לְמָה תִּקְרָאנָה
לִי נַעֲמִי וְיִי עֲנָה בִּי וְשְׂדֵי הָרַע לִי: ^{כב} וּתִשָּׁב נַעֲמִי וְרוֹת הַמּוֹאֲבִיָּה כִלְתָּהּ עַמָּה הַשְּׁבָה
מִשְׂדֵי מוֹאָב וְהֵמָּה בָּאוּ בֵּית לַחֵם בְּתַחֲלַת קִצִּיר שְׁעָרִים:

ב ^א וְלִנְעָמִי מִידַע {מוֹדַע} לְאִשָּׁה אִישׁ גְּבוּר חֵיל מִמְשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וּשְׁמוֹ בְּעֻז:
ב וּתְאָמַר רוֹת הַמּוֹאֲבִיָּה אֶל-נַעֲמִי אֲלֶכְהָנָא הַשְּׂדָה וְאֶלְקִטָּה בְּשַׁבָּלִים אַחֲרֵי אֲשֶׁר
אֲמַצְאֲחֹן בְּעֵינָיו וּתְאָמַר לָהּ לְכִי בְּתִי: ^ג וּתִלְךְ וּתְבֹא וּתִלְקֹט בְּשְׂדָה אַחֲרֵי הַקִּצִּירִים
וְיִקַּר מִקְרָהּ חִלְקַת הַשְּׂדָה לְבְּעֻז אֲשֶׁר מִמְשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ: ^ד וְהִנְהִיבְעֻז בָּא מִבֵּית
לַחֵם וַיֵּאמֶר לְקוֹצְרִים יְיָ עִמָּכֶם וַיֵּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ יְיָ: ^ה וַיֵּאמֶר בְּעֻז לְנַעֲרוֹ הַנּוֹצֵב עַל-
הַקּוֹצְרִים לְמִי הַנְּעִרָה הַזֹּאת: ^ו וַיַּעַן הַנְּעִר הַנּוֹצֵב עַל-הַקּוֹצְרִים וַיֵּאמֶר נְעִרָה מוֹאֲבִיָּה
הִיא הַשְּׁבָה עִם-נַעֲמִי מִשְׂדֵי מוֹאָב: ^ז וּתְאָמַר אֶלְקִטָּה-נָא וְאֶסְפְּתִי בְּעַמְרִים אַחֲרֵי
הַקּוֹצְרִים וּתְבֹא וּתַעֲמוֹד מֵאֵז הַבְּקָר וְעַד-עֵתָה זֶה שְׁבִתָּה הַבַּיִת מֵעַט: ^ח וַיֵּאמֶר
בְּעֻז אֶל-רוֹת הַלּוֹא שְׁמַעְתָּ בְּתִי אֶל-תִּלְכִּי לְלִקֹּט בְּשְׂדָה אַחֲרֵי וְגַם לֹא תַעֲבוּרִי מִזֶּה
וְכֹה תִדְבָּקִין עִם-נַעֲרָתִי: ^ט עֵינֶיךָ בְּשְׂדָה אֲשֶׁר-יִקְצְרוּן וְהִלְכְּתָ אַחֲרֵיהֶן הַלּוֹא צְנִיתִי
אֶת-הַנְּעָרִים לְבִלְתִּי נִגְעָךָ וְצִמְתָּ וְהִלְכְּתָ אֶל-הַכְּלָיִם וְשִׁתִּית מֵאֲשֶׁר יִשְׁאָבוּן הַנְּעָרִים:
וּתְפֹל עַל-פְּנֵיהָ וּתִשְׁתַּחֲוֶה אַרְצָה וּתְאָמַר אֵלָיו מְדוּעַ מִצְּאֵתִי חֹן בְּעֵינֶיךָ לְהַכִּירְנִי
וְאֲנִי נְכָרִיָּה: ^י וַיַּעַן בְּעֻז וַיֵּאמֶר לָהּ הִגְדִּי לִי כָּל אֲשֶׁר-עָשִׂיתָ אֶת-חַמוֹתֶיךָ אַחֲרֵי
מוֹת אִישׁךָ וּתַעֲזְבִי אֲבִיךָ וְאֶמְךָ וְאֶרֶץ מוֹלְדֶתְךָ וּתִלְכִּי אֶל-עַם אֲשֶׁר לֹא-יִדְעֶתָ תְמוֹל
שְׁלֹשׁוֹם: ^{יא} יִשְׁלַם יְיָ פְּעֻלְךָ וְתִהְיֶה מִשְׁכַּרְתְּךָ שְׁלָמָה מֵעַם יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-בָּאת
לְחַסוֹת תַּחַת-כַּנְּפוֹתָיו: ^{יב} וּתְאָמַר אֲמַצְאֲחֹן בְּעֵינֶיךָ אֲדִנִּי כִּי נַחֲמָתֵנִי וְכִי דַבַּרְתָּ עַל-לֵב

שפחתך ואנכי לא אהיה כאחת שפחתיך: ^ד ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלם ואכלת מזהלחם וטבלת פתך בחמץ ותשב מצד הקצרים ויצבטלה קלי ותאכל ותשבע ותתר: ^{טו} ותקם ללקט ויצו בעז את נערויו לאמר גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוה: ^{טז} וגם שלתשלו לה מן הצבתים ועזבתם ולקטה ולא תגרויבה: ^{יז} ותלקט בשדה עדה ערב ותחבט את אשר לקטה ויהי כאיפה שערים: ^{יח} ותשא ותבוא העיר ותרא חמותה את אשר לקטה ותוצא ותתן לה את אשר הותרה משבעה: ^{יט} ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום ואנה עשית יהי מכיך ברוך ותגד לחמותה את אשר עשתה עמו ותאמר שם האיש אשר עשית עמו היום בעז: ^כ ותאמר נעמי לכלתה ברוך הוא ליי אשר לא עזב חסדו את החיים ואת המתים ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגאלנו הוא: ^{כא} ותאמר רות המואביה גם | כִּי־אמר אלי עם־הנערים אשר־לי תדבקין עד אסכלו את כל־הקציר אשר־לי: ^{כב} ותאמר נעמי אל־רות כלתה טוב בתי כי תצאי עם־נערוֹתיו ולא יפגעו־בך בשדה אחר: ^{כג} ותדבק בנערות בעז ללקט עד־כלות קציר־השערים וקציר החטים ותשב את־חמותה:

^{גא} ותאמר לה נעמי חמותה בתי הלא אבקש־לך מנוח אשר ייטב־לך: ^{גב} ועתה הלא בעז מדעתנו אשר היית את־נערוֹתיו הנה־הוא זרה את־גרו השערים הלילה: ^{גג} ורחצת | וסכת ושמת שמלתך {שמלתיך} עליך וירדתי {וירדת} הגרן אל־תודעי לאיש עד כלתו לאכל ולשתות: ^{גד} ויהי בשכבו וידעת את־המקום אשר ישכב־שם ובאת וגלית מרגלותיו ושכבתי {ושכבת} והוא יגיד לך את אשר תעשין: ^{גה} ותאמר אליה כל אשר־תאמרי {אלי קרי ולא כתיב} אעשה: ^{גו} ותרד הגרן ותעש ככל אשר־צוֹתה חמותה: ^{גז} ויאכל בעז וישת וייטב לבו ויבא לשכב בקצה הערמה ותבא בלט ותגל מרגלותיו ותשכב: ^{גח} ויהי בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלותיו: ^{גט} ויאמר מי־את ותאמר אנכי רות אמתך ופרשת כנפך על־אמתך כי גאל אתה: ^{גכ} ויאמר ברוכה את ליי בתי היטבת חסדך האחרון מן הראשון לבלתי־לכת אחרי הבחורים אסדל ואס־עשיר: ^{גל} ועתה בתי אל־תיראי כל אשר־תאמרי אעשה־לך כי יודע כל־שער עמי כי אשת חיל את: ^{גב} ועתה כי אמנם כי אם {כתיב ולא קרי} גאל אנכי וגם יש גאל קרוב ממני: ^{גד} ליני | הלילה והיה בבקר אס־יגאלך טוב יגאל ואס־לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חיי שכבי עד־הבקר: ^{גה} ותשכב מרגלותו {מרגלותיו} עד־הבקר ותקם בטרם {בטרם} יכיר איש את־רעהו ויאמר אל־יודע כי־באה האשה הגרן: ^{גו} ויאמר הבי המטפחת אשר־עליך ואחזיבה ותאחוזה בה וימד שש־שערים וישת עליה ויבא העיר:

טו ותבוא אל־חמותה ותאמר מי־את בתי ותגד־לה את כל־אשר עשה־לה האיש:
 יז ותאמר שש־השערים האלה נתן לי בי אמר {אלי קרי ולא כתיב} אל־תבואי
 ריקם אל־חמותך: יח ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט
 האיש כי־אם־כלה הדבר היום:

דא ובעז עלה השער וישב שם והנה הגאל עבר אשר דבר־בעז ויאמר סורה שבה־
 פה פלגי אלמני ויסר וישב: ד ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו־פה
 וישבו: ג ויאמר לגאל חלקת השדה אשר לאחינו לאילמלך מכרה נעמי השבה
 משדה מאב: ז ואני אמרתי אגלה אונך לאמר קנה נגד הישבים ונגד זקני עמי
 אס־תגאל גאל ואם־לא יגאל הגידה לי ואדע {ואדעה} כי אין זולתך לגאול ואנכי
 אחריך ויאמר אנכי אגאל: ה ויאמר בעז ביום־קנותך השדה מיד נעמי ומאת רות
 המואביה אשת־המת קניתי {קנית} להקים שם־המת על־נחלתו: ו ויאמר הגאל
 לא אוכל לגאול־ {לגאל־} לי פן־אשחית את־נחלתי גאל־לך אתה את־גאלתי כי
 לא־אוכל לגאל: ז וזאת לפנים בישראל על־הגאלה ועל־התמורה לקים כל־דבר
 שלך איש נעלו ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל: ח ויאמר הגאל לבעז קנה־לך
 וישלף נעלו: ט ויאמר בעז לזקנים וכל־העם עדים אתם היום כי קניתי את־כל־אשר
 לאילמלך ואת כל־אשר לכליון ומחלון מיד נעמי: י וגם את־רות המואביה אשת
 מחלון קניתי לי לאשה להקים שם־המת על־נחלתו ולא־יכרת שם־המת מעם
 אחיו ומשער מקומו עדים אתם היום: יא ויאמרו כל־העם אשר־בשער והזקנים
 עדים יתן יי את־האשה הבאה אל־ביתך ברחל | וכלאה אשר בנו שתיהם את־
 בית ישראל ועשה־חיל באפרתה וקרא־שם בבית לחם: יב ויהי ביתך בבית פרץ
 אשר־ילדה תמר ליהודה מזה־זרע אשר יתן יי לך מזה־הערה הזאת: יג ויקח בעז
 את־רות ותהילו לאשה ויבא אליה ויתן יי לה הריון ותלד בן: יד ותאמרנה הנשים
 אל־נעמי ברוך יי אשר לא השבית לך גאל היום ויקרא שמו בישראל: טו והיה לך
 למשיב נפש ולכלכל את־שיבתך כי כלתך אשר־אהבתך ילדתו אשר־היא טובה
 לך משבעה בנים: טז ותקח נעמי את־הילד ותשתהו בחיקה ותהילו לאמנת:
 יז ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד־בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבי־
 ישי אבי דוד: יח ואלה תולדות פרץ פרץ הוליד את־חצרון: טט וחצרון הוליד את־רם
 ורם הוליד את־עמינדב: כ ועמינדב הוליד את־נחשון ונחשון הוליד את־שלמה:
 כא ושלמון הוליד את־בעז ובעז הוליד את־עובד: כב ועבד הוליד (הד) את־ישי וישי
 הוליד את־(א) דוד: נאיד

תהלים

א אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר | לֹא הִלֵּךְ בַּעֲצַת רְשָׁעִים וּבִדְרֹךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד וּבְמוֹשֵׁב
 לְצִדִּים לֹא יָשָׁב: ב כִּי אִם בַּתּוֹרַת יְיָ חִפְצוֹ וּבַתּוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וּלְיַלְהָא: ג וְהָיָה כַּעֲץ
 שְׂתוּל עַל-פְּלִיגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרְיוֹ | יִתֵּן בַּעֲתוֹ וְעָלְהוּ לֹא-יִבּוֹל וְכֹל אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ:
 ד לֹא-כֵן הֲרַשְׁעִים כִּי אִם-כִּמְצָא אֲשֶׁר-תִּדְפְּנוּ רוּחַ: ה עַל-כֵּן | לֹא-יִקְמוּ רְשָׁעִים
 בַּמִּשְׁפָּט וְחַטָּאִים בַּעֲדַת צְדִיקִים: ו כִּי-יִוָּדַע יִי דֶרֶךְ צְדִיקִים וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים תֵּאבֹד:

ז יט לַמְּנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: ב הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד-אֱלֹהִים וּמַעֲשֵׂה יְדָיו מִגִּיד הַרְקִיעַ:
 ח יוֹם לַיּוֹם יִבְיַע אֱמֶר וּלְיַלְהָא לְלַיְלָה יַחְוֶה-דַּעַת: ט אִין-אֱמַר וְאִין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע
 קוֹלָם: י בְּכֹל-הָאָרֶץ | יֵצֵא קוֹם וּבִקְצֵה תִּבְל מְלִיחָם לְשִׁמְשׁ שִׁם-אֱהֵל בָּהֶם: יא וְהוּא
 בַּחֲתוֹ יֵצֵא מִחֲפָתוֹ יֵשִׁי כְּגִבּוֹר לְרוּץ אַרְחָ: יב מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם | מוֹצֵאוֹ וּתְקוּפָתוֹ
 עַל-קְצוֹתָם וְאִין נִסְתָּר מִחֲמָתוֹ: יג תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ עֲדוּת יְיָ נִאֲמָנָה
 מִחֲכִימַת פְּתִי: יד פְּקוּדֵי יְיָ יִשְׂרָאֵל מְשִׁחִי-לֵב מְצוֹת יְיָ בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם: יו יֵרָאֵת
 יז | טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לְעַד מִשְׁפָּטֵי-יְיָ אֱמֶת צְדָקוֹ יַחֲדוּ: יח הַנְּחַמְדִּים מְזַהֵב וּמְפָז רַב
 וּמְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתַּת צוּפִים: יט גַּם-עַבְדְּךָ נִזְהַר בָּהֶם בְּשִׁמְרָם עֵקֵב רַב: כ שְׂגִיאוֹת
 מִיַּיְבִּין מְנַסְתְּרוֹת נִקְנִי: כא גַּם מִזְדִּים | חֲשֹׁךְ עַבְדְּךָ אֶל-יִמְשְׁלוּ-בִי אֲזוּ אֵיתָם וְנִקְיִיתִי
 מִפִּשְׁעַ רַב: כב יִהְיוּ לְרִצּוֹן | אִמְרֵי-פִי וְהִגִּינוּ לְבִי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

כג סח לַמְּנַצֵּחַ לְדָוִד מִזְמוֹר שִׁיר: ב יְקוּם אֱלֹהִים יַפּוּצוּ אוֹיְבָיו וַיְנוֹסוּ מִשְׁנֵאָיו מִפְּנֵיו:
 ג כַּהֲנַדֵּף עֵשֶׂן תִּנְדָּף כַּהֶמֶס דּוֹנָג מִפְּנֵי-אֲשׁ יֵאבְדוּ רְשָׁעִים מִפְּנֵי אֱלֹהִים: ד וְצְדִיקִים
 יִשְׂמְחוּ יַעֲלִצוּ לְפָנֵי אֱלֹהִים וַיִּשְׂשִׂוּ בְּשִׂמְחָה: ה שִׁירוּ | לְאֱלֹהִים זִמְרוּ שְׂמוֹ סְלוֹ
 לְרִכֵּב בְּעֶרְבוֹת בֵּיהַ שְׂמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: ו אָבִי יְתוּמִים וְדִין אֱלֹמְנוֹת אֱלֹהִים בְּמַעֲוֹן
 קִדְשׁוֹ: ז אֱלֹהִים | מוֹשִׁיב יְחִידִים | בֵּיתָה מוֹצֵא אֲסִירִים בְּכוֹשְׁרוֹת אֶדְ סוֹרְרִים
 שְׁכְנוּ צְחִיחָה: ח אֱלֹהִים בְּצִאתְךָ לְפָנֵי עַמְּךָ בַּעֲדֶךָ בִּישִׁימוֹן סֵלָה: ט אָרֶץ רַעֲשָׂה |
 אֶף-שָׁמַיִם נִטְפוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים זֶה סִינַי מִפְּנֵי אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: י גִּשְׁם גְּדֻבוֹת
 תִּנְיָף אֱלֹהִים נַחֲלַתְךָ וְנִלְאָה אֶתְּהָ כוֹנְנָתָה: יא חִיתְךָ יִשְׁבוּ-בָהּ תִּכְיִן בְּטוֹבֶתְךָ לְעֵנִי
 אֱלֹהִים: יב אֲדַנִּי יִתֵּן-אֱמֶר הַמְבַשְׂרוֹת צְבֵא רַב: יג מַלְכֵי צְבָאוֹת יִדְּוֹן יִדְּוֹן וְנִתְ-בֵּית
 תַּחֲלֵק שָׁלֵל: יד אִם-תִּשְׁכְּבוּן בֵּין שְׁפָתַיִם כְּנִפִי יוֹנָה נַחֲפָה בְּכֶסֶף וְאֶבְרוֹתֶיהָ בִּירְקָק
 חֲרוּץ: טו בְּפָרֶשׁ שְׂדֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: טז הֲרֵ-אֱלֹהִים הֲרֵ-בִשּׁוֹן הֲרֵ גְבַנְגִּים
 הֲרֵ-בִשּׁוֹן: יז לָמָּה | תִּרְצְדוּן הָרִים גְּבַנְגִּים הָהָר חֲמַד אֱלֹהִים לְשִׁבְתוֹ אֶף-יְיָ יִשְׁכֹּן
 לְנֶצַח: יח רִכַּב אֱלֹהִים רַבְתִּים אֶלְפֵי שְׂנָאן אֲדַנִּי בָּם סִינַי בְּקִדְשׁ: יט עֲלִיתָ לְמָרוֹם |

שְׁבִית שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם וְאִף סוֹרְרִים לְשִׁפּוֹן | יְהִי אֱלֹהִים: כ בְּרוּךְ אֲדֹנָי
 יוֹם | יוֹם יַעֲמֶס-לָנוּ הָאֵל יִשׁוּעָתָנוּ סְלֵה: כא הָאֵל | לָנוּ אֵל לְמוֹשְׁעוֹת וְלִי (הַקְרִיאָה:
 וְלֵאלֹהִים) אֲדֹנָי לְמֹת תּוֹצְאוֹת: כב אֲדֹ-אֱלֹהִים יִמְחַץ רֹאשׁ אֲבִיבֵי קִדְקֵד שְׁעַר מִתְּהַלֵּךְ
 בְּאִשְׁמִי: כג אָמַר אֲדֹנָי מִבְּשֵׁן אֲשִׁיב אֲשִׁיב מִמְּצֻלוֹת יָם: כד לְמַעַן | תִּמְחַץ רִגְלֶךָ בְּדָם
 לְשׁוֹן כְּלָבֶיךָ מֵאוֹיְבִים מְנַה: כה רֵאוּ הִלִּיכוּתֶיךָ אֱלֹהִים הִלִּיכוֹת אֵלַי מִלְכֵי בְּקֹדֶשׁ:
 כו קִדְּמוּ שָׂרִים אַחַר נְגִימִים בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תּוֹפְפוֹת: כז בְּמַקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים אֲדֹנָי
 מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל: כח שֵׁם בְּנִימָן | צִעִיר רֹדֵם שָׂרֵי יְהוּדָה רִגְמָתָם שָׂרֵי זְבִלוֹן שָׂרֵי
 נַפְתָּלִי: כט צִוָּה אֱלֹהֶיךָ עֲוָה עֲוָה אֱלֹהִים זֹו פְּעַלְתָּ לָנוּ: ס מֵהִכְלֵךְ עַל-יְרוּשָׁלַם לְךָ
 יוֹבִילוּ מְלָכִים שֵׁי: סא גֵּעַר חֵית קָנָה עֲדַת אֲבִירִים | בְּעֻגְלֵי עַמִּים מִתְרַפֵּס בְּרַצִּי-כֶסֶף
 בְּזַר עַמִּים קִרְבוֹת יַחֲפָצוּ: סב יֵאָתִיו חֲשַׁמְנִים מִנִּי מִצְרַיִם כּוֹשׁ תְּרִיץ יָדָיו לְאֱלֹהִים:
 סג מִמְּלֻכוֹת הָאָרֶץ שִׁירוּ לְאֱלֹהִים זָמְרוּ אֲדֹנָי סְלֵה: סד לָרֶכֶב בְּשֵׁמִי שְׁמִי-קָדָם הֵן יִתֵּן
 בְּקוֹלוֹ קוֹל עֹז: סה תִּנּוּ עֹז לְאֱלֹהִים עַל-יִשְׂרָאֵל גְּאוּתוֹ וְעֹזוֹ בְּשַׁחֲקִים: סו גִּזְרָא אֱלֹהִים
 מִמְּקֹדֶשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נִתָּן | עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים:

סיט א אֲשֶׁרֵי תְּמִימֵי-דְרֶךְ הַהֲלָכִים בְּתוֹרַת יי: ב אֲשֶׁרֵי נִצְרֵי עֲדוּתִי בְּכָל-לֵב יִדְרְשׁוּהוּ:
 ג אִף לֹא-פָּעְלוּ עוֹלָה בְּדַרְכֵי הַלְכוּ: ד אַתָּה צִוִּיתָה פְּקֻדֶיךָ לְשֹׁמֵר מֵאֵד: ה אַחֲלֵי יִכְנֹו
 דְרָכֵי לְשֹׁמֵר חֻקֶיךָ: ו אֲזִי לֹא-אֲבוֹשׁ בְּהַבִּיטִי אֶל-כָּל-מִצְוֹתֶיךָ: ז אֲוֹדֶךָ בִּישֵׁר לִבָּב
 בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֵי צִדְקָה: ח אֶת-חֻקֶיךָ אֲשֹׁמֵר אֶל-תַּעֲזֹבֵנִי עַד-מֵאֵד:

ט בְּמָה יִזְכֶּה-נַעַר אֶת-אַרְחוֹ לְשֹׁמֵר כְּדַבְּרֶךָ: י בְּכָל-לְבָבִי דִרְשָׁתִיךָ אֶל-תִּשְׁגֵּנִי
 מִמִּצְוֹתֶיךָ: יא בְּלִבִּי צִפְנֵתִי אִמְרֹתֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲחַטָּא-לְךָ: יב בְּרוּךְ אַתָּה יי לְמִדְנֵי
 חֻקֶיךָ: יג בְּשִׁפְתֵי סִפְרָתִי כָל מִשְׁפָּטֵי-פִיךָ: יד בְּדֶרֶךְ עֲדוּתֶיךָ שִׁשְׁתִּי כַּעַל כָּל-הָזֶן:
 טו בְּפִקּוּדֶיךָ אֲשִׁיחָה וְאֲבִיטָה אֶרְחֹתֶיךָ: טז בְּחֻקֶיךָ אֲשַׁתְּעֶשֶׂע לֹא אֲשַׁכַּח דְּבָרֶךָ:

יז גָּמַל עַל-עַבְדְּךָ אַחִיָּה וְאֲשַׁמְרָה דְּבָרֶךָ: יח גַּל-עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתֶךָ: יט גַּר
 אֲנֹכִי בְּאָרֶץ אֶל-תִּסְתֵּר מִמֶּנִּי מִצְוֹתֶיךָ: כ גַּרְסָה נִפְשִׁי לְתַאֲבָה אֶל-מִשְׁפָּטֶיךָ בְּכָל-
 עַת: כא גְּעַרְתָּ זָדִים אֲרוּרִים הַשְׁגִּים מִמִּצְוֹתֶיךָ: כב גַּל מֵעַל חֶרְפָּה וּבֹז כִּי עֲדוּתֶיךָ
 נִצְרָתִי: כג גַּם יִשְׁבוּ שָׂרִים בִּי נִדְבָרוּ עַבְדְּךָ יִשִׁיחַ בְּחֻקֶיךָ: כד גַּם-עֲדוּתֶיךָ שְׁעֵשְׂעִי
 אֲנִישִׁי עֲצָתִי:

כה דְּבַקָּה לְעַפְרָ נִפְשִׁי חֲיִנִי כְּדַבְּרֶךָ: כו דְרָכֵי סִפְרָתִי וְתַעֲנִנִי לְמִדְנֵי חֻקֶיךָ: כז דְרֶךְ-
 פִּקּוּדֶיךָ הִבִּינִי וְאֲשִׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ: כח דִּלְפָּה נִפְשִׁי מִתּוֹגָה קִימִנִי כְּדַבְּרֶךָ: כט דְרֶךְ-
 שְׁקַר הֶסֶר מִמֶּנִּי וְתוֹרַתֶךָ חֲנִנִי: ס דְרֶךְ-אֲמוּנָה בְּחֻרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹיֵתִי: סא דְּבַקְתִּי
 בְּעֲדוּתֶיךָ יי אֶל-תִּבְשִׁנִּי: סב דְרֶךְ-מִצְוֹתֶיךָ אֲרוּץ כִּי תִרְחִיב לְבִי:

כג הורני יי דרר חקיקר ואצרנה עקב: כד הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל-לב:
 כה הדריכני בנתיב מצותיך ביבבו חפצתי: כו הטלבי אל-עדותיך ואל אל-בצע:
 כז העבר עיני מראות שוא בדרכך חניני: כח הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך:
 כט העבר חרפתי אשר יגרתני כי משפטיך טובים: מ הנה תאבתי לפקדיך בצדקתך
 חניני:

מא ויבאני חסדך יי תשועתך כאמרתך: מב ואענה חרפי דבר כי-בטחתי בדברך:
 מג ואל-תצל מפי דבר-אמת עד-מאד כי למשפטך יחלתי: מד ואשמרה תורתך
 תמיד לעולם ועד: מה ואת-הלכה ברחבה כי פקדיך דרשתי: מז ואדברה בעדותיך
 נגד מלכים ולא אבוש: מו ואשתעשע במצותיך אשר אהבתי: מח ואשא-כפי אל-
 מצותיך אשר אהבתי ואשיחה בחקיקך:

מט זכר-דבר לעבדך על אשר יחלתי: נ זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חיתני:
 נא ודים הליצני עד-מאד מתורתך לא נטיתי: נב זכרתי משפטיך מעולם | יי
 ואתנחם: נג ולעפה אחזתני מרשעים עזבי תורתך: נד זמרות היולי חקיקך בבית
 מגורי: נה זכרתי בלילה שמך יי ואשמרה תורתך: נו זאת היתה-לי כי פקדיך נצרתני:

נז חלקי יי אמרתי לשמר דבריך: נח חליתי פניך בכל-לב חניני כאמרתך: ט חשבתי
 דרכי ואשיבה רגלי אל-עדותיך: ס חשתי ולא התמהמהתי לשמר מצותיך: סא חבלי
 רשעים עודני תורתך לא שכחתי: סב חצות-לילה אקום להודות לך על משפטי
 צדקך: סג חבר אני לכל-אשר יראוך ולשמרי פקודיך: סד חסדך יי מלאה הארץ
 חקיקך למדני:

סה טוב עשית עם-עבדך יי כדברך: סו טוב טעם ודעת למדני כי במצותיך האמנתי:
 סז טרם אענה אני שגג ועתה אמרתך שמרתי: סח טוב-אתה ומטיב למדני חקיקך:
 סט טפלו עלי שקר ודים אני בכל-לב | אצר פקודיך: ע טפש כחלב לבס אני תורתך
 שעשעתי: עא טוב-לי כי-עניתני למען אלמד חקיקך: עב טוב-לי תורת-פיך מאלפי זהב
 וכסף:

עג ידך עשוני ויכוננוני הבינני ואלמדה מצותיך: עד יראיך יראוני וישמחו כי לדברך
 יחלתי: עה ידעתי יי כי-צדק משפטיך ואמונה עניתני: עו יהי-נא חסדך לנחמני
 כאמרתך לעבדך: עז יבאוני רחמיך ואחיה כי-תורתך שעשעני: עח יבשו ודים כי-
 שקר עותוני אני אשיח בפקודיך: עט ישובו לי יראיך וידעו {וידעני} עדותיך: פ יהי-
 לבי תמים בחקיקך למען לא אבוש:

פא בלַתָּה לְתִשׁוּעָתְךָ נִפְשִׁי לְדַבְרֶךָ יִחְלָתִי: פב כָּלוּ עֵינַי לְאִמְרַתְךָ לְאִמֹר מִתִּי תִנְחַמְנִי:
 פג בִּי־הֵייתִי בְּנֹאד בְּקִיטּוֹר חֲקִיךָ לֹא שִׁכַחְתִּי: פד כַּמָּה יְמֵי־עֲבָדְךָ מִתִּי תַעֲשֶׂה
 בְּרַדְפֵי מִשְׁפָּט: פה כְּרוּלֵי זָדִים שִׁיחֹת אֲשֶׁר לֹא כְּתוּרְתְךָ: פו כָּל־מִצּוֹתֶיךָ אֱמוּנָה
 שְׁקֵר רַדְפוּנִי עֲזַרְנִי: פז כִּמְעַט כָּלוּנִי בְּאֶרֶץ וְאֲנִי לֹא־עֲזַבְתִּי פַקְדֵיךָ: פח כְּחִסְדְּךָ חִינִי
 וְאֲשַׁמְרָה עֲדוֹת פִּיךָ:

פט לְעוֹלָם יִי דְבַרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם: צ לְדֹר וָדֹר אֱמוּנָתְךָ כּוֹנֵנֶת אֶרֶץ וְתַעֲמַד:
 צא לְמִשְׁפָּטֶיךָ עֲמַדוּ הַיּוֹם כִּי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ: צב לוּלֵי תוֹרַתְךָ שֶׁשַּׁעְטִי אֲז אֲבִדְתִי בַעֲנִי:
 צג לְעוֹלָם לֹא־אֲשַׁכַּח פַּקוּדֶיךָ כִּי בָם חִיֵּיתִנִּי: צד לֵךְ־אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פַקוּדֶיךָ דַרְשָׁתִי:
 צה לִי קוֹן רְשָׁעִים לְאֲבִדְנִי עֲדֹתֶיךָ אֲתַבּוּן: צו לְכָל־תַּכְלָה רְאִיתִי קֶץ רַחֲבָה מִצּוֹתְךָ
 מְאֹד:

צז מִה־אֶהְבֵּתִי תוֹרַתְךָ כָּל־הַיּוֹם הִיא שִׁיחֹתִי: צח מֵאִיבֵי תַחֲכַמְנִי מִצּוֹתְךָ כִּי לְעוֹלָם
 הֵיאֵלִי: צט מִכָּל־מַלְמְדֵי הַשְּׁפִלְתִּי כִּי עֲדוֹתֶיךָ שִׁיחָה לִּי: ק מזְקִינִים אֲתַבּוּן כִּי
 פַּקוּדֶיךָ נִצְרָתִי: קא מִכָּל־אֶרֶח רַע כִּלְאֵתִי רַגְלִי לְמַעַן אֲשַׁמֵּר דְּבַרְךָ: קב מִמִּשְׁפָּטֶיךָ
 לֹא־סָרְתִי כִּי־אֶתָּה הוֹרְתִנִּי: קג מִה־נִּמְלָצוּ לַחֲכִי אִמְרַתְךָ מִדְּבַשׁ לְפִי: קד מִפַּקוּדֶיךָ
 אֲתַבּוּן עַל־כֵּן שִׁנְאַתִּי | כָּל־אֶרֶח שְׁקֵר:

קה גַּר־לְרַגְלֵי דְבַרְךָ וְאוֹר לְנִתִּיבֹתִי: קו נִשְׁבַּעְתִּי וְאֶקְיָמָה לְשֹׁמֵר מִשְׁפָּטִי צְדָקָךָ:
 קז נַעֲנִיתִי עַד־מְאֹד יְיָ חִינִי כַדְבַרְךָ: קח נִדְבוֹת פִּי רִצְה־נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנִי:
 קט נִפְשִׁי בְכַפִּי תִמִּיד וְתוֹרַתְךָ לֹא שִׁכַחְתִּי: קי נִתְּנוּ רְשָׁעִים פֶּחַ לִי וּמִפַּקוּדֶיךָ לֹא
 תָעִיתִי: קיא נַחֲלָתִי עֲדוֹתֶיךָ לְעוֹלָם כִּי־שִׁשּׁוֹן לְבִי הֵמָּה: קיב נְטִיתִי לְבִי לַעֲשׂוֹת חֲקִיךָ
 לְעוֹלָם עֵקֵב:

קיג סַעֲפִים שִׁנְאַתִּי וְתוֹרַתְךָ אֶהְבֵּתִי: קיד סִתְרִי וּמַגִּנִּי אֶתָּה לְדַבְרֶךָ יִחְלָתִי: קטו סוּרוֹ־
 מִמֶּנִּי מֵרַעִים וְאַצָּרָה מִצְנוֹת אֱלֹהֵי: קטז סִמְכַנִּי כְאִמְרַתְךָ וְאֶחֱיָה וְאֶל־תִּבְיִשְׁנִי מִשִּׁבְרֵי:
 קיז סַעֲדִנִּי וְאוֹשַׁעָה וְאֲשַׁעָה בְּחֻקֶיךָ תִמִּיד: קיח סִלִּיתָ כָּל־שׁוֹגִים מִחֻקֶיךָ כִּי־שְׁקֵר
 תִרְמִיתָם: קיט סִגִּים הַשֶּׁבֶת כָּל־רְשָׁעֵי־אֶרֶץ לָכֵן אֶהְבֵּתִי עֲדֹתֶיךָ: קכ סָמַר מִפַּחְדְּךָ
 בְּשָׂרִי וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ יִרְאֵתִי:

קכא עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצַדִּיק בַּל־תִּנְיַחְנִי לְעִשְׂקִי: קכב עָרַב עֲבָדְךָ לְטוֹב אֶל־יַעֲשִׂקְנִי זָדִים:
 קכג עֵינַי כָּלוּ לִישׁוּעָתְךָ וְלִאֲמַרְתָּ צְדָקָךָ: קכד עֲשֶׂה עִם־עֲבָדְךָ כְּחִסְדְּךָ וְחֻקֶיךָ לְמַדְנִי:
 קכה עֲבָדְךָ־אֲנִי הִבִּינִנִּי וְאִדְעָה עֲדֹתֶיךָ: קכו עַת לַעֲשׂוֹת לִי הִפְרוּ תוֹרַתְךָ: קכז עַל־כֵּן

אֶהְבֵּתִי מְצֻוֹתֶיךָ מְזֶהָב וּמְפֹז: קכח עֲלֵכֶן | כָּל־פְּקוּדֵי כָל יִשְׂרָאֵל כָּל־אַרְח שְׁקָר שְׁנֵאתִי:

קכט פְּלֹאוֹת עֲדוּתֶיךָ עַל־כֵּן נִצְרַתֶם נַפְשֵׁי: קכ פָּתַח דְּבָרֶיךָ יָאִיר מִבֵּין פְּתִיִּים: קכא פִּי־פַעֲרָתִי וְאַשְׁאֵפָה כִּי לְמְצֻוֹתֶיךָ יֶאֱבֹתִי: קכב פָּנָה־אֵלַי וְחַנּוּנִי כְּמִשְׁפָּט לְאַהֲבֵי שְׁמֶךָ: קכג פֶּעַמִּי הֵכֵן בְּאַמְרַתְךָ וְאַל־תִּשְׁלַט־בִּי כֹל־אֶזְנוֹ: קכד פְּדִנִי מִעֲשָׂק אָדָם וְאַשְׁמְרָה פְּקוּדֶיךָ: קכה פָּנִיךָ הָאֵר בְּעַבְדְּךָ וְלִמְדֵנִי אֶת־חֻקֶּיךָ: קכו פְּלִגְמִים יִרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא־שְׁמָרוֹ תוֹרָתְךָ:

קכז צְדִיק אַתָּה יי וְיִשָּׁר מִשְׁפָּטֶיךָ: קכח צוֹיֵת צְדָק עֲדוּתֶיךָ וְאַמוּנָה מְאֹד: קכט צִמְתַּתְנִי קִנְיָתִי כִּי־שָׁכַחוּ דְּבָרֶיךָ צָרִי: קמז צְרוּפָה אִמְרַתְךָ מְאֹד וְעַבְדְּךָ אֶהְבֶּה: קמא צֶעִיר אֲנֹכִי וְנִבְזָה פְּקוּדֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: קמב צְדָקָתְךָ צְדָק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אִמְת: קמג צֶר־וּמְצוֹק מְצֻאוֹנֵי מְצֻוֹתֶיךָ שְׁעִשְׁעִי: קמד צְדָק עֲדוּתֶיךָ לְעוֹלָם הִבִּינִי וְאַחִיָּה:

קמה קָרָאתִי בְּכָל־לֵב עֲנִנִי יי חֻקֶּיךָ אֶצְרָה: קמו קָרָאתֶיךָ הוֹשִׁיעֵנִי וְאַשְׁמְרָה עֲדוּתֶיךָ: קמז קִדְמָתִי בְּנֶשֶׁף וְאַשׁוּעָה לְדַבְרִיד {לְדַבְרֶךָ} יַחֲלֵתִי: קמח קִדְמוּ עֵינַי אֲשִׁמְרוֹת לְשִׁיחַ בְּאַמְרַתְךָ: קמט קוֹלִי שִׁמְעָה כַּחֲסֵדְךָ יי כְּמִשְׁפָּטְךָ חֲיִנִי: קנ קָרְבוּ רִדְפֵי זְמָה מִתּוֹרַתְךָ רַחֲקוּ: קנא קָרוֹב אַתָּה יי וְכָל־מְצֻוֹתֶיךָ אִמְת: קנב קֶדֶם יִדְעָתִי מֵעֲדוּתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם יִסְדָּתֶם:

קנג רְאֵה־עֲנִנִי וְחַלְצֵנִי כִּי־תוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: קנד רִיבָה רִיבִי וּגְאֲלֵנִי לְאַמְרַתְךָ חֲיִנִי: קנה רְחוֹק מְרַשְׁעִים יִשׁוּעָה כִּי־חֻקֶּיךָ לֹא דָרְשׁוּ: קנו רַחֲמֶיךָ רַבִּים | יי כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲיִנִי: קנז רַבִּים רִדְפֵי וְצָרִי מֵעֲדוּתֶיךָ לֹא נִטִּיתִי: קנח רְאִיתִי בְּגִדִים וְאַתְקוּטְטָה אֲשֶׁר אִמְרַתְךָ לֹא שָׁמְרוּ: קנט רְאֵה כִּי־פְקוּדֶיךָ אֶהְבֵּתִי יי כַּחֲסֵדְךָ חֲיִנִי: קס רֹאש־דְּבָרְךָ אִמְת וְלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפָּט צְדָקָה:

קסא שָׁרִים רִדְפוּנִי חֲנָם וּמְדַבְרִיד {וּמְדַבְרֶךָ} פָּתַח לְבָי: קסב שֵׁשׁ אֲנֹכִי עַל־אַמְרַתְךָ כְּמוֹצֵא שָׁלֹל רַב: קסג שְׁקָר שְׁנֵאתִי וְאַתְעַבָּה תוֹרַתְךָ אֶהְבֵּתִי: קסד שְׁבַע בַּיּוֹם הִלְלִיתֶיךָ עַל מִשְׁפָּטֶי צְדָקָה: קסה שְׁלוֹם רַב לְאַהֲבֵי תוֹרַתְךָ וְאִיזְלָמוּ מִכְּשׁוֹל: קסו שְׁבַרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יי וּמְצֻוֹתֶיךָ עֲשִׂיתִי: קסז שְׁמֵרָה נַפְשִׁי עֲדוּתֶיךָ וְאַהֲבֵם מְאֹד: קסח שְׁמַרְתִּי פְּקוּדֶיךָ וְעֲדוּתֶיךָ כִּי כָל־דְּרָכֶי נִגְדָּה:

קסט תִּקְרַב רַנְתִּי לְפָנֶיךָ יי כְּדַבְרֶךָ הִבִּינִי: קע תְּבוֹא תַּחְנוּנִי לְפָנֶיךָ כְּאַמְרַתְךָ הַצִּילֵנִי: קעא תִּבְעֵנָה שְׁפָתַי תְּהַלֵּה כִּי תִלְמְדֵנִי חֻקֶּיךָ: קעב תַּעַן לְשׁוֹנֵי אִמְרַתְךָ כִּי כָל־מְצֻוֹתֶיךָ

צֶדֶק: קעג תְּהִי־דָךְ לְעִזְרִי כִּי פְקוּדֶיךָ בְּחַרְתִּי: קעד תִּאבְּתִי לִישׁוּעָתְךָ יי וְתוֹרַתְךָ שֶׁשָּׁעִי: קעה תַּחֲיֵ־נַפְשִׁי וְתַהַלֵּךְ וּמִשְׁפָּטְךָ יְעִזְרֵנִי: קעו תַּעֲתִי כִּשְׂה אָבִד בְּקֶשׁ עֲבָדְךָ כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי:

סנא הַלְלוּהָ | הַלְלוּ־אֱל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עֲזוֹ: ב הַלְלוּהוּ בַגְּבוּרָתוֹ הַלְלוּהוּ כְּרַב גְּדֹלוֹ: ג הַלְלוּהוּ בְּתַקְע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בַנְּבִל וּכְנוֹר: ד הַלְלוּהוּ בְּתַף וּמְחוּל הַלְלוּהוּ בַמַּנִּים וְעַגְב: ה הַלְלוּהוּ בַצִּלְצְלֵי־שִׁמְע הַלְלוּהוּ בַצִּלְצְלֵי תְרוּעָה: ו כָּל הַנְּשָׁמָה (הה) תַּהַלֵּל יָהּ (יה) הַלְלוּהָ: נדאי

איוב

אא אִישׁ הָיָה בְּאֶרֶץ־עוֹץ אִיּוֹב שְׁמוֹ וְהָיָה | הָאִישׁ הַהוּא תָם וְיֹשֵׁר וִירָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרַע: ב וַיִּוְלְדוּ לוֹ שִׁבְעָה בָנִים וְשְׁלוֹשׁ בָּנוֹת: ג וְהָיָה מְקַנְהוֹ שִׁבְעַת אֲלִפֵּי־צֹאן וְשִׁלְשַׁת אֲלִפֵּי גַמְלִים וְחֲמִשׁ מֵאוֹת צִמְד־בָּקָר וְחֲמִשׁ מֵאוֹת אֲתוֹנוֹת וְעַבְדָּה רַבָּה מְאֹד וְיָהִי הָאִישׁ הַהוּא גְדוֹל מִכָּל־בְּנֵי־קִדְם:

מב טו וְלֹא נִמְצָא נָשִׁים יְפוֹת כְּבָנוֹת אִיּוֹב בְּכָל־הָאָרֶץ וַיִּתֵּן לָהֶם אֲבִיהֶם גִּחְלָה בְּתוֹךְ אֲחֵיהֶם: טז וַיְחִי אִיּוֹב אַחֲרֵי־זֹאת מֵאָה וָאַרְבָּעִים שָׁנָה וִירָא {וַיִּרְאָה} אֶת־בְּנָיו וְאֶת־בְּנֵי אִת־בְּנֵי בָנָיו אַרְבָּעָה דְרוֹת: יז וַיִּמָּת אִיּוֹב {אב} זָקֵן וְשִׁבְעַת {וע} יָמִים: נדאי

משלי

אא מְשָׁלִי שְׁלֵמָה בּוֹדֵד מְלִךְ יִשְׂרָאֵל: ב לְדַעַת חֲכָמָה וּמוֹסָר לְהַבִּין אֲמָרֵי בִינָה: ג לְקַחַת מוֹסָר הַשֶּׁבֶל צֶדֶק וּמִשְׁפָּט וּמִשְׁרִים:

כא אֲשַׁת־חֵיל מִי יִמְצָא וְרַחֵק מִפְּנִינִים מִכְרָה: יא בְּטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ וְשָׁלַל לֹא יִחָסֵר: יב גְּמַלְתָּהּ טוֹב וְלֹא־רַע כָּל יְמֵי חַיֶּיהָ: יג דְּרָשָׁה צָמֵר וּפְשָׁתִים וְתַעֲשׂ בְּחַפְזָה כְּפִיָּה: יד הִיְתָה כְּאֵינוֹת סוֹחֵר מְמַרְחָק תְּבִיא לַחֲמָה: טו וְתָקַם | בְּעוֹד לִילָה וְתִתֵּן טֶרֶף לְבִיתָהּ וְחֹק לְנַעֲרֹתֶיהָ: טז זָמְמָה שָׂדֶה וְתַקְחָהּ מִפְּרֵי כִפְיָה נֹטע {גִּטְעָה} כְּרָם: יז חָגְרָה בְּעוֹז מִתְּנִיָּה וְתֹאמַן זְרוּעֹתֶיהָ: יח טַעֲמָה כִּי־טוֹב סַחֲרָה לֹא־יִכְבַּה בְּלִיל {בְּלִילָה} גָּרָה: יט יָדֶיהָ שְׁלַחַה בְּכִישׁוֹר וְכִפְיָה תִמְכוּ פְלִדָּה: כ כְּפָה פָּרְשָׁה לְעַנֵּי וַיִּדְיָה שְׁלַחַה לְאַבְיוֹן: כא לֹא־תִירָא לְבִיתָהּ מִשְׁלֹג כִּי כָל־בֵּיתָהּ לְבָשׁ שָׁנִים: כב מִרְבָּדִים עָשְׂתָה־לָּהּ שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוּשָׁה: כג נוֹדַע בְּשַׁעֲרִים בַּעֲלָהּ בְּשִׁבְתוֹ עַם־זִקְנֵי־אָרֶץ:

כד סָדִין עֲשֵׂתָה וְתִמְכַּר וְחָגוּר נִתְּנָה לְכַנְעָנִי: כה עֲזוּהָדָר לְבוּשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן: כו פִּיהָ פִּתְחָה בְּחִכְמָה וְתוֹרַת חֶסֶד עַל־לְשׁוֹנָה: כז צוּפִיָּה הִלְכוֹת {הִלְכוֹת} בֵּיתָה וְלֶחֶם עֲצָלוֹת לֹא תֹאכַל: כח קָמוּ בְנֵיהָ וַיֹּאשְׁרוּהָ בְּעֵלָה וַיְהַלְלֶהָ: כט רַבּוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְאַתְּ עֲלִית עַל־כַּלְנֶה: 5 שֶׁקָר הַחֹן וְהַבֵּל הִיפִי אִשָּׁה יִרְאֵתֶיךָ הִיא תִתְהַלֵּל: 6א תְּנוּלָה (לה) מִפְּרֵי יָדֶיךָ וַיְהַלְלוּהָ בְּשִׁעְרֵים (בס) מַעֲשֵׂיָהּ: ניאד

קהלת

א א דְּבַרְי קִהְלֵת בְּזוֹדוֹד מְלֹךְ בִּירוּשָׁלַם: ב הַבֵּל הַבָּלִים אָמַר קִהְלֵת הַבֵּל הַבָּלִים הַכֵּל הַבֵּל: ג מֵה־יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל־עֲמָלוֹ שִׁיעֲמַל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:
 יב וְיִתֵּר מֵהֶמָּה בְּנֵי הַזֶּהָר עֲשׂוֹת סִפְרֵים הַרְבֵּה אֵין קֹץ וְלֶהֱג הַרְבֵּה יִגְעַת בְּשָׂר: יג סוֹף דְּבַר הַכֵּל נִשְׁמַע אֶת־הָאֱלֹהִים יִרְא וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׁמֹר כִּי־זָה כָּל־הָאָדָם: יד כִּי אֶת־(אח) כָּל־מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים יִבֵּא בַּמִּשְׁפָּט עַל כָּל־נַעֲלָם אִם־טוֹב וְאִם־(ס) רַע: טו סוֹף דְּבַר הַכֵּל נִשְׁמַע אֶת־הָאֱלֹהִים יִרְא וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׁמֹר כִּי־זָה כָּל־הָאָדָם: נידא

שיר השירים

א א שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה: ב יִשְׁלַנִּי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיָּהוּ כִּי־טוֹבִים דְּדִיךְ מִיָּין: ג לְרִיחַ שְׁמַנֶּיךָ טוֹבִים שְׁמֹן תוֹרֵךְ שְׁמֶךָ עַל־כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבֹּדךָ:
 ח יב כִּרְמֵי שְׁלִי לִפְנֵי הָאֶלֶף לְךָ שְׁלָמָה וּמֵאֲתָיִם לְנִטְרִים אֶת־פְּרִיֹךְ: יג הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִנָּים חֲבָרִים מִקְשִׁיבִים לְקוֹלְךָ הַשְּׂמִיעָנִי: יד בָּרַח | דוֹדֵי (ד) וְדַמְה־לְךָ לְצַבִּי אֲו לְעַפְר הָאֵילִים עַל הָרֵי (ה) בְּשָׁמִים: יאדג

איכה

זה קוראים בלחש

א א אֵיכָה | יִשְׁבָּה בְּדָד הָעִיר רַבְּתִי עִם הֵיטָה כְּאֶלְמָנָה רַבְּתִי בְּגוֹזִים שְׁרָתִי בְּמִדְּיוֹת הֵיטָה לְמָס: ב בָּכוּ תִבְכָּה בְּלִילָה וְדַמְעָתָה עַל לַחְיָה אֵין־לָהּ מִנְחָם מִכָּל־אֶהְבִּיָּה כָּל־רַעְיָהּ בְּגָדוֹ בָּהּ הָיוּ לָהּ לְאֵיבִים: ג גָּלְתָה יְהוּדָה מֵעֲנִי וּמִרְבַּע עֲבָדָה הִיא יִשְׁבָּה בְּגוֹזִים לֹא מִצָּאָה מִנּוּחַ כָּל־רַדְפֵיָהּ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים:
 ה כ לָמָּה לְנַצַּח תִּשְׁכַּחַנּוּ תַעֲזוּבֵנוּ לְאַרְךָ יָמִים: 6א הַשִּׁיבֵנוּ יי | אֵלֶיךָ וְנִשׁוּב {וְנִשׁוּבָה}

חדש ימינו בקדס: כ כִּי אִם- (אס) מָאֵס מְאִסְתָּנוּ קִצְפַּת עָלֵינוּ עַד- (עד) מָאֵד: הַשִּׁיבָנוּ
 יי | אֲלֵיךָ וְנִשׁוּבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ בְּקִדְסָם: יאנד

דניאל

א א בְּשַׁנַּת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוּת יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ-יְהוּדָה בָּא נְבוּכַדְנֶאֶצַּר מֶלֶךְ-בָּבֶל יְרוּשָׁלַם
 וַיִּצַר עָלֶיהָ: ב וַיִּתֵּן אֲדֹנָי בְּיָדוֹ אֶת-יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ-יְהוּדָה וּמִקְצַת כְּלֵי בַּיִת-הָאֱלֹהִים
 וַיְבִיאֵם אֶרֶץ-שֹׁנָנְר בֵּית אֱלֹהֵיו וְאֶת-הַכֵּלִים הֵבִיא בֵּית אוֹצֵר אֱלֹהֵיו: ג וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לְאַשְׁפָּנָו רַב סְרִיסָיו לְהֵבִיא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִזֵּרַע הַמְּלוּכָה וּמִן-הַפְּרִתָּמִים:

יב יא וּמֵעַת הוֹסֵר הַתָּמִיד וְלָתַת שְׁקוּץ שָׁמַם יָמִים אֶלֶף מֵאָתַיִם וְתִשְׁעִים: יב אֲשֶׁר־
 הִמְחִיבָה וַיִּגָּע לְיָמִים אֶלֶף שָׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשָּׁה: יג וְאַתָּה לֵךְ (לד) לִקְצֵן וְתִנּוּחַ
 וְתַעֲמֹד לְגַרְלֵךְ לִקְצֵן (לז) הַיָּמִין: ידאנ

אסתר

א א וַיְהִי בַיָּמֵי אַחַשְׁוֵרוּשׁ הוּא אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדוּ וְעַד-כּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה
 מְדִינָה: ב בַּיָּמִים הָהֵם כְּשֶׁבַת | הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ עַל כֶּסֶף מְלוּכָתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוֹשָׁן
 הַבִּירָה: ג בְּשַׁנַּת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ עָשָׂה מִשְׁתֵּה לְכָל-שָׂרָיו וְעַבְדָּיו חֵיל | פָּרַס וּמְדֵי
 הַפְּרִתָּמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת לִפְנָיו:

יא וַיִּשָּׂם הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁרֵשׁ {אַחַשְׁוֵרוּשׁ} | מִס עַל-הָאָרֶץ וְאֵי הַיָּם: ב וְכָל-מַעֲשֵׂה
 תִּקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרָשֶׁת גְּדֻלַּת מְרָדְכִי אֲשֶׁר גִּדְּלוֹ הַמֶּלֶךְ הִלּוּאֵהֶם כְּתוּבִים עַל-סֵפֶר
 דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מְדֵי וּפָרַס: ג כִּי | מְרָדְכִי (מט) הִיְהוּדִי מִשְׁנֵה לְמֶלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ
 וְגִדּוֹל לַיהוּדִים וְרָצוּי לְרַב אַחֲזִיו דָּרַשׁ טוֹב לְעֹמֹד וְדָבָר שְׁלוֹם לְכָל- (לז) זָרְעוֹ: ידאנ

דברי הימים

א א אֲדָם שֶׁת אָנוּשׁ: ב קִינָן מֵהַלְלָאֵל יִרְד: ג חֲנוּךְ מֵתוֹשֵׁלַח לְמֹךְ:

ב-יב כא לְמִלְאוֹת דְּבַר-יְי בְּפִי יִרְמְיָהוּ עַד-רַצְתָּהּ הָאָרֶץ אֶת-שִׁבְתוֹתֶיהָ כָּל-יָמֵי הַשְּׁמָה
 שְׁבָתָה לְמִלְאוֹת שְׁבַעִים שָׁנָה: כב וּבְשַׁנַּת אַחַת לְכוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לְכָלוֹת דְּבַר-יְי

בְּפִי יִרְמִיָּהוּ הָעֵיר יְיָ אֶת־רוּחַ כְּוֹרֵשׁ מִלְּךָ־פָּרֹס וַיַּעֲבֹר־קוֹל בְּכָל־מַלְכוּתוֹ וְגַם־בְּמַכְתָּב
 לְאֹמֶר: כג כֹּה־אָמַר (אָר) כְּוֹרֵשׁ | מִלְּךָ פָּרֹס כָּל־מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְיָ אֱלֹהֵי
 הַשָּׁמַיִם וְהוּא־פָקֵד עָלַי לִבְנוֹת־לוֹ בַּיַּת בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה מִי־בַכֶּם מְכַל־עַמּוֹ
 יְיָ אֱלֹהֵי עַמּוֹ (ע) וַיַּעַל: ינאד

עזרא

א וּבְשַׁנַּת אַחַת לְכוֹרֵשׁ מִלְּךָ פָּרֹס לְכָלוֹת דְּבַר־יְיָ מִפִּי יִרְמִיָּהוּ הָעֵיר יְיָ אֶת־רוּחַ כְּוֹשׁ
 מִלְּךָ־פָּרֹס וַיַּעֲבֹר־קוֹל בְּכָל־מַלְכוּתוֹ וְגַם־בְּמַכְתָּב לְאֹמֶר: ב כֹּה אָמַר כְּוֹשׁ מִלְּךָ פָּרֹס
 כָּל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְיָ אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהוּא־פָקֵד עָלַי לִבְנוֹת־לוֹ בַּיַּת בִּירוּשָׁלַם
 אֲשֶׁר בִּיהוּדָה: ג מִי־בַכֶּם מְכַל־עַמּוֹ יְהִי אֱלֹהֵי עַמּוֹ וַיַּעַל לִירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה וַיְבַן
 אֶת־בַּיִת יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם:

נתמיה יג כט זְכַרְהוּ לָהֶם אֱלֹהֵי עַל גְּאֵלֵי הַכְּהֻנָּה וּבְרִית הַכְּהֻנָּה וְהַלְוִיִּם: ד וְטַהֲרֵתִים מְכַל־
 נֶכֶר וְאֶעֱמִידָה מְשֻׁמְרוֹת לַכְּהֻנִּים וְלַלְוִיִּם אִישׁ בְּמַלְאכְתּוֹ: זא וּלְקַרְבָּן הַעֲצִים (הס)
 בַּעֲתִים מְזֻמָּנוֹת וּלְבַכּוֹרִים זְכַרְהוּ לִי אֱלֹהֵי (א) לְטוֹבָה: חזק ינדא

משניות

סדר זרעים

מסכת ברכות

מאימתי קורין את שמע בערבית, משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד חצות. רבן גמליאל אומר, עד שייעלה עמוד השחר. מטעה שבאו בניו מבית המשתה, אמרו לו, לא קרינו את שמע. אמר להם, אם לא עלה עמוד השחר, חיבין אתם לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצותן עד שייעלה עמוד השחר. הקטר חלבים ואברים, מצותן עד שייעלה עמוד השחר. וכל הנאכלין ליום אחד, מצותן עד שייעלה עמוד השחר. אם כן, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחיק את האדם מן העברה:

חיב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה, שנאמר, ואהבת את יי אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. בכל לבבך, בשני יצריך, ביצר טוב וביצר רע. ובכל נפשך, אפלו הוא נוטל את נפשך. ובכל מאדך, בכל ממונך. דבר אחר בכל מאדך, בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו במאד מאד. לא יקל אדם את ראשו כנגד שער המזרח, שהוא מכון כנגד בית קדשי הקדשים. לא יכנס להר הבית במקלו, ובמנעלו, ובפנדתו, ובאבק שעל רגליו, ולא יעשנו קפנדריא, ורקיקה מקל וחמר. כל חותמי ברכות שהיו במקדש, היו אומרים מן העולם. משקלקלו המינין, ואמרו, אין עולם אלא אחד, התקינו שיהו אומרים מן העולם ועד העולם. והתקינו שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם, שנאמר, והנה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים יי עמכם, ויאמרו לו יברכך יי. ואומר, יי עמך גבור החיל. ואומר, אל תבוז כי זקנה אמה. ואומר, עת לעשות ליי הפרו תורתך. רבי נתן אומר, הפרו תורתך משום עת לעשות ליי:

מסכת פאה

אלו דברים שאין להם שעור, הפאה, והבפורים, והראיון, וגמילות חסדים, ותלמוד תורה. אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא,

כבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והבאת שלום בין אדם לחברו, ותלמוד תורה כנגד כלם:

מי שיש לו חמשים זוז והוא נושא ונותן בהם, הרי זה לא יטול. וכל מי שאינו צריך לטול ונוטל, אינו מת מן הזקנה עד שיצטרף לבריות. וכל מי שצריך לטול ואינו נוטל, אינו מת מן הזקנה עד שיפרינס אחרים משלו, ועליו הכתוב אומר, ברוך הגבר אשר יבטח ביי' והיה יי' מבטחו. וכן דין שדן דין אמת לאמתו. וכל מי שאינו לא חגר ולא סומא ולא פסח ועושה עצמו כאחד מהם, אינו מת מן הזקנה עד שיהיה כאחד מהם, שנאמר, ודורש רעה תבואנו, ונאמר, צדק צדק תרדף. וכל דין שלוקח שחד ומטה את הדין, אינו מת מן הזקנה עד שיעניו בהות, שנאמר, ושחד לא תקח פי השחד יעור פקחים:

מסכת דמאי

הקלין שבדמאי, השיתין, והרימין, והעזרדין, ובנות שוח, ובנות שקמה, ונבלות התמרה, והגפנין, והנצפה. וביהודה, האוג, והחמץ, והכספר. רבי יהודה אומר, כל השיתין פטורין, חוץ משל דופרה. כל הרימין פטורין, חוץ מרימי שקמונה. כל בנות שקמה פטורות, חוץ מן המסטפות:

מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר בדי יין, ואמר, שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שתי חביות לזכסן. חצי שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל ארבע חביות מארבע זויות. שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שורה אחת לזכסן. חצי שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שתי שורות לזכסן. חבית אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל מכל חבית וחבית:

מסכת כלאים

החטים והזוגין אינם כלאים זה בזה. השעורים ושבלת שועל, הכסמין והשיפון, הפול והספיר, הפרקדן והטפח, ופול הלבן והשעועית, אינם כלאים זה בזה: אותות הגרדין ואותות הפובסים, אסורות משום כלאים. התוכף תכיפה אחת, אינה חבור, ואין בה משום כלאים, והשומטה בשבת פטור. עשה שני ראשיה לצד

אָחַד, חֲבוּר, וַיֵּשׁ בָּהּ מְשׁוּם כָּלְאִים, וְהַשׁוֹמֵטָה בְּשֶׁבֶת חֵיב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עַד שִׁישְׁלֵשׁ. הַשֶּׁק וְהַקֶּפֶה מִצְטָרְפִין לְכָלְאִים:

מסכת שביעית

עַד אֵימָתִי חוֹרְשִׁין בְּשֶׁדָּה הָאֵילָן עָרַב שְׁבִיעִית, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, כָּל זְמַן שֶׁהוּא יָפָה לְפָרִי. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, עַד הַעֲצָרֶת. וּקְרוּבִין דְּבָרֵי אֱלוֹ לְהִיּוֹת כְּדָבָרֵי אֱלוֹ:

הַמְחֲזִיר חוֹב בְּשְׁבִיעִית, רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה הֵימָנוּ. הַלּוֹה מִן הַגֵּר שְׁנַתְגִּירוּ בְּנֵי עַמּוֹ, לֹא יִחֲזִיר לְבָנָיו, וְאִם הִחֲזִיר, רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה הֵימָנוּ. כָּל הַמְטַלְטְלִין נִקְנִין בְּמַשִּׁיכָה, וְכָל הַמְקַיֵּם אֶת דְּבָרוֹ, רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה הֵימָנוּ:

מסכת תרומות

חֲמֻשָּׁה לֹא יִתְרוֹמוּ, וְאִם תְּרוֹמוֹ אֵין תְּרוֹמָתָן תְּרוֹמָה. הַחֲרֹשׁ, וְהַשׁוֹטָה, וְהַקָּטָן, וְהַתּוֹרֵם אֶת שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ, נִכְרֵי שְׁתָּרַם אֶת שֵׁל יִשְׂרָאֵל אֶפְלוּ בְּרִשׁוֹת, אֵין תְּרוֹמָתוֹ תְּרוֹמָה:

מְדַלִּיקִין שְׁמֵן שְׂרָפָה בְּבִתֵּי כְּנָסִיּוֹת, וּבְבִתֵּי מִדְרָשׁוֹת, וּבְמִבּוֹאוֹת הָאֶפְלִין, וְעַל גְּבֵי הַחוּלִין בְּרִשׁוֹת כֹּהֵן. בֵּת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׂאָת לִכְהֵן וְהִיא לְמוֹדָה אֶצֶל אָבִיהָ, אָבִיהָ מְדַלֵּק בְּרִשׁוֹתָהּ. מְדַלִּיקִין בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה אֲבָל לֹא בְּבֵית הָאֲבָל, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, בְּבֵית הָאֲבָל אֲבָל לֹא בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה. רַבִּי מְאִיר אוֹסֵר כָּאֵן וְכָאֵן. רַבִּי שְׁמַעוֹן מֵתִיר כָּאֵן וְכָאֵן:

מסכת מעשרות

כָּלֵל אָמְרוּ בְּמַעֲשָׂרוֹת, כָּל שֶׁהוּא אֲכָל, וְנִשְׁמַר, וְגִדּוּלֵיו מִן הָאָרֶץ, חֵיב בְּמַעֲשָׂרוֹת. וְעוֹד כָּלֵל אַחַר אָמְרוּ, כָּל שֶׁתְּחַלְתּוּ אֲכָל וְסוּפוֹ אֲכָל, אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא שׁוֹמְרוֹ לְהוֹסִיף אֲכָל, חֵיב קָטָן וְגִדּוּל. וְכָל שֶׁאֵין תְּחַלְתּוֹ אֲכָל אֲבָל סוּפוֹ אֲכָל, אֵינוֹ חֵיב עַד שִׁיעֲשֶׂה אֲכָל:

שׁוּם בְּעַל בְּכִי, וּבְצֵל שֶׁל רִכְפָּא, וְגִרְיִסִין הַקִּילְקִין, וְהַעֲדָשִׁים הַמְצָרִיּוֹת, רַבִּי מְאִיר אוֹמֵר אֶף הַקֶּרֶקֶס, רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אֶף הַקּוּטְנִים, פְּטוּרִים מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת, וְנִלְקָחִין

מִכָּל אָדָם בְּשִׁבְעֵיתָהּ. זָרַע לֹוֹף הֶעֱלִיזוּ, זָרַע כְּרָשִׁים, זָרַע בְּצָלִים, זָרַע לֶפֶת וְצִנּוֹנוֹת, וְשָׂאָר זָרְעוֹנֵי גִנָּה שְׂאִינָן נְאֻכָלִים, פְּטוּרִים מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת, וְנִלְקַחִין מִכָּל אָדָם בְּשִׁבְעֵיתָהּ, שְׂאָף עַל פִּי שְׂאֲבִיהֶן תְּרוֹמָה, הֲרִי אֵלָיו יֵאָכְלוּ:

מסכת מעשר שני

מַעֲשֵׂר שְׁנֵי אֵין מוֹכְרִין אוֹתוֹ, וְאֵין מִמְשַׁכְּנִין אוֹתוֹ, וְאֵין מַחְלִיפִין אוֹתוֹ, וְלֹא שׁוֹקְלִין כְּנֶגְדּוֹ, וְלֹא יֹאמְרֵם אָדָם לְחַבְרוֹ בִּירוּשָׁלַיִם, הִילָךְ יֵין וְתַן לִי שְׁמֹן, וְכֵן שְׂאָר כָּל הַפְּרוֹת. אֲבָל נוֹתְנִין זֶה לָזֶה מִתְּנַת חֲנָם:

יֹוֹתְנָן כֶּהֵן גְּדוֹל הָעֵבֶיר הוֹדִיֹוֹת הַמַּעֲשֵׂה. אִף הוּא בֵטֵל אֶת הַמַּעֲוָרִים וְאֶת הַנוֹקְפִים. וְעַד יָמָיו הָיָה פְּטִישׁ מִכָּה בִירוּשָׁלַיִם. וּבִיָּמָיו אֵין אָדָם צָרִיד לְשֹׂאֵל עַל הַדְּמָאֵי:

מסכת חלה

חֲמִשָּׁה דְּבָרִים חִיבִין בַּחֲלָה, הַחֲטִים וְהַשְּׁעוּרִים וְהַכֶּסְמִין וְשִׁבְלַת שׁוּעַל וְשִׁיפּוֹן, הֲרִי אֵלָיו חִיבִין בַּחֲלָה, וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, וְאִסוּרִין בַּחֲדָשׁ מִלִּפְנֵי הַפֶּסַח, וּמִלְקָצוֹר מִלִּפְנֵי הָעֵמֶר. וְאִם הִשְׁרִישׁוּ קֶדֶם לָעֵמֶר, הָעֵמֶר מִתִּירָן. וְאִם לֹא, אִסוּרִין עַד שְׁיָבֹא הָעֵמֶר הַבָּא:

בֶּן אֲנָטִינוֹס הֶעֱלָה בְּכוֹרוֹת מִבֶּבֶל, וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ. יוֹסֵף הִפְהִין הִבִּיא בְּכוּרֵי יֵין וְשְׁמֹן, וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ. אִף הוּא הֶעֱלָה בְּנָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ לַעֲשׂוֹת פֶּסַח קֶטַן בִּירוּשָׁלַיִם, וְהַחֲזִירוּהוּ, שְׁלֹא יִקְבַע הַדָּבָר חוּבָה. אֲרִיסְטוֹן הִבִּיא בְּכוּרָיו מֵאַפְמָיָא וְקִבְּלוּ מִמֶּנּוּ, מִפְּנֵי שְׂאֲמָרוֹ, הַקּוֹנָה בְּסוּרְיָא, כְּקוֹנָה בְּפִרְוֹר שְׁבִירוּשָׁלַיִם:

מסכת ערלה

הַנוֹטֵעַ לְסִיג וְלִקְרוֹרוֹת, פְּטוּר מִן הָעֵרְלָה. רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר, אֲפֹלוֹ אָמַר הַפְּנִימִי לְמֵאֲכָל וְהַחִיצוֹן לְסִיג, הַפְּנִימִי חִיב וְהַחִיצוֹן פְּטוּר:

סֵפֶק עֵרְלָה, בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אִסוּר וּבְסוּרְיָא מִתָּר. וּבַחוּצָה לְאֶרֶץ יוֹרְד וְלוֹקַת, וּבִלְבַד שְׁלֹא יִרְאֵנוּ לֹוקֵט. כֶּרֶם נְטוּעַ יֵרֶק וְיֵרֶק נִמְכָּר חוּצָה לוֹ, בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אִסוּר וּבְסוּרְיָא מִתָּר, וּבַחוּצָה לְאֶרֶץ יוֹרְד וְלוֹקֵט, וּבִלְבַד שְׁלֹא יִלְקוּט בְּיָד. הַחֲדָשׁ אִסוּר מִן הַתּוֹרָה בְּכָל מְקוֹם. וְהָעֵרְלָה הִלְכָה. וְהַפְּלָאִים מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים:

מסכת ביכורים

יש מביאין בכורים וקורין, מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין, הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך של יחיד או של רבים, וכן המבריך מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו. הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך שלו ודרך היחיד ודרך הרבים באמצע, הרי זה אינו מביא. רבי יהודה אומר, כזה מביא:

למה אמרו הבכורים כנכסי להן, שהוא קונה מהם עבדים וקרקעות ובהמה טמאה, ובעל חוב נוטלן בחובו, והאשה בכתבתה, כספר תורה. ורבי יהודה אומר, אין נותנין אותם אלא לחבר בטובה. וחכמים אומרים, נותנין אותם לאנשי משמר, והם מחלקין ביניהם כקדשי המקדש:

סדר מועד

מסכת שבת

יציאות השבת, שתים שהן ארבע בפנים, ושתיים שהן ארבע בחוץ. כיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים. פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורים. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס, שניהם פטורים:

מפירין נדרים בשבת, ונשאלין לדברים שהן לצרף השבת. פוקקין את המאור, ומודדין את המטלית ואת המקנה. ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית, שפקקו את המאור בטפית, וקשרו את המקדה בגמי לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו. ומדבריהם למדנו, שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:

מסכת עירובין

מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה, ימעט. רבי יהודה אומר, אינו צריך. והרחב מעשר אמות, ימעט. ואם יש לו צורת הפתח, אף על פי שהוא רחב מעשר

אמות, אין צריך למעט:

שָׂרָץ שֶׁנִּמְצָא בַּמִּקְדָּשׁ, כִּהֵן מוֹצִיאוֹ בְּהַמְיָנוּ, שֶׁלֹּא לְשֵׁהוּת אֶת הַטְּמֵאָה, דְּבָרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּצִבְתָּ שֶׁל עֵץ, שֶׁלֹּא לְרַבּוֹת אֶת הַטְּמֵאָה. מֵהֵיכָן מוֹצִיאִין אוֹתוֹ, מִן הַהֵיכָל וּמִן הָאוֹלָם וּמִבֵּין הָאוֹלָם וּלְמִזְבַּח, דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן נָנָס. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, מְקוֹם שֶׁחִיבִין עַל זְדוּנוֹ כָּרַת וְעַל שְׁגָגָתוֹ חֲטָאת, מִשֵּׁם מוֹצִיאִין אוֹתוֹ, וְשָׂאֵר כָּל הַמְּקוֹמוֹת כּוּפִין עָלָיו פְּסֻכְתָּהּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מְקוֹם שֶׁהִתִּירוּ לָךְ חֲכָמִים, מִשְׁלָךְ נִתְּנוּ לָךְ, שֶׁלֹּא הִתִּירוּ לָךְ אֶלָּא מִשׁוּם שְׁבוֹת:

מסכת פסחים

אֹר לְאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹדֵקִין אֶת הַחֶמֶץ לְאוֹר הַיָּר. כָּל מְקוֹם שֶׁאִין מְכַנְּסִין בוֹ חֶמֶץ אִין צָרִיד בְּדִיקָה. וְלָמָּה אָמְרוּ שְׁתֵּי שׁוֹרוֹת בַּמִּרְתֵּף, מְקוֹם שֶׁמְכַנְּסִין בוֹ חֶמֶץ. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, שְׁתֵּי שׁוֹרוֹת עַל פְּנֵי כָל הַמִּרְתֵּף. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, שְׁתֵּי שׁוֹרוֹת הַחִיצוֹנוֹת שֶׁהֵן הָעֲלִיוֹנוֹת:

הַפֶּסַח אַחַר חֲצוֹת, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים. הַפְּגוּל וְהַנוֹתֵר, מְטַמֵּאִין אֶת הַיָּדִים. בֶּרֶךְ בְּרַבַּת הַפֶּסַח, פָּטַר אֶת שֵׁל זָבַח. בֶּרֶךְ אֶת שֵׁל זָבַח, לֹא פָטַר אֶת שֵׁל פֶּסַח, דְּבָרֵי רַבִּי יִשְׁמַעְלֵאל. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לֹא זוֹ פּוֹטְרַת זוֹ, וְלֹא זוֹ פּוֹטְרַת זוֹ:

מסכת חגיגה

הַכֹּל חִיבִין בְּרֵאִיָּה, חוּץ מִחֶרֶשׁ שׁוֹטָה וְקָטָן, וְטַמְטוּם וְאַנְדְּרוֹגִינוֹס, וְנָשִׁים, וְעֶבְדִּים שְׂאִינָם מִשְׁחַרְרִים, הַחֶגֶר, וְהַסּוּמָא, וְהַחוּלָה, וְהַזֶּקֶן, וְיָמֵי שְׂאִינֵנוּ יְכוּל לְעֵלוֹת בְּרַגְלָיו. אִיזְהוּ קָטָן, כֹּל שְׂאִינֵנוּ יְכוּל לְרַכּוֹב עַל כְּתָפָיו שֶׁל אָבִיו וְלְעֵלוֹת מִירוּשָׁלַיִם לְהַר הַבַּיִת, דְּבָרֵי בֵּית שְׁמַאי. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, כֹּל שְׂאִינֵנוּ יְכוּל לְאַחוֹז בְּיָדוֹ שֶׁל אָבִיו וְלְעֵלוֹת מִירוּשָׁלַיִם לְהַר הַבַּיִת, שְׁנַאֲמַר, שֶׁלֵּשׁ רְגָלִים:

כִּיצַד מַעֲבִירִים עַל טְהַרְתָּ עֲזָרָה, מִטְּבִילִין אֶת הַכֹּלִים שֶׁהֵיוּ בַּמִּקְדָּשׁ, וְאוֹמְרִין לָהֶם, הִזְהָרוּ שֶׁלֹּא תִגְעוּ בְּשִׁלְחָן (וּבַמְּנוֹרָה) וְתַטְמְאוּהוּ. כָּל הַכֹּלִים שֶׁהֵיוּ בַּמִּקְדָּשׁ, יֵשׁ לָהֶם שְׁנָיִים וּשְׁלִישִׁים, שְׂאֵם נְטֵמָאוּ הָרֵאשׁוֹנִים, יְבִיאוּ שְׁנָיִים תַּחְתִּיהֶן. כָּל הַכֹּלִים שֶׁהֵיוּ בַּמִּקְדָּשׁ, טְעוּנִין טְבִילָה, חוּץ מִמִּזְבַּח הַזֶּהָב וּמִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת, מִפְּנֵי שֶׁהֵן כְּפָרְקַע, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מְצַפִּין:

מסכת ביצה

ביצה שנולדה ביום טוב, בית שמאי אומרים, תאכל. ובית הלל אומרים, לא תאכל. בית שמאי אומרים, שאור בכזית וחמץ בככותבת. ובית הלל אומרים, זה וזה בכזית:

מי שזמן אצלו אורחים, לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב. אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הביתיות. אלו הן ביתיות, הלנות בעיר. מדבריות, הלנות באפר:

מסכת מועד קטן

משקין בית השלחין במועד ובשביעית, בין ממעין שיצא בתחלה, בין ממעין שלא יצא בתחלה. אבל אין משקין לא ממי הגשמים ולא ממי הקילון. ואין עושין עוגיות לגפנים:

בראשי חדשים בחנוכה ובפורים, מענות ומטפחות, בזה ובה, אבל לא מקוננות. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי, שכלן עונות כפחות. קינה, שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שנאמר, ולמדנה בנתיכם נהי ואשה רעותה קינה. אבל לעתיד לבא הוא אומר, בלע המות לנצח ומחה אדני יי (הקריאה: אלהים) דמעה מעל כל פנים (וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יי דבר):

מסכת ראש השנה

ארבעה ראשי שנים הם. באחד בניסן, ראש השנה למלכים ולרגלים. באחד באלול, ראש השנה למעשר בהמה. רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים, באחד בתשרי. באחד בתשרי ראש השנה לשנים, ולשמטין וליובלות, לנטיעה ולירקות. באחד בשבט, ראש השנה לאילן, כדברי בית שמאי. בית הלל אומרים, בחמשה עשר בו:

סדר תקיעות, שלש של שלש שלש. שעור תקיעה כשלש תרועות. שעור תרועה כשלש יבבות. תקע בראשונה ומשך בשניה בשתיים, אין בידו אלא אחת. מי שברך ואחר כך נתמנה לו שופר, תוקע ומריע ותוקע שלש פעמים. כשם ששליח

צבור חַיִּב, כָּךְ כָּל יַחֲדֵי וְיַחֲדֵי חַיִּב. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, שְׁלִיחַ צְבוּר מוֹצִיא אֶת הַרְבִּים יְדֵי חוֹבְתָן:

מסכת יומא

שִׁבְעַת יָמִים קָדָם יוֹם הַכַּפּוּרִים מְפָרִישִׁין כֹּהֵן גָּדוֹל מִבֵּיתוֹ לְלִשְׁכַת פְּלֵהֲדְרִין, וּמִתְקִינִין לוֹ כֹּהֵן אַחֵר תַּחֲתָיו, שְׂמָא יַאֲרַע בּוֹ פְּסוּל. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אַף אִשָּׁה אַחֲרַת מִתְקִינִין לוֹ, שְׂמָא תָמוּת אִשְׁתּוֹ, שְׂנַאֲמַר, וְכַפֵּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ, בֵּיתוֹ זֶה אִשְׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ, אִם כֵּן, אֵינִי לְדַבֵּר סוּף:

הָאֹמֵר אַחְטָא וְאָשׁוּב, אַחְטָא וְאָשׁוּב, אֵינִי מְסַפִּיקִין בִּידוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אַחְטָא וְיוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, אֵינִי יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׂבִין אָדָם לְמָקוֹם, יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׂבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אֵינִי יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׂיַרְצָה אֶת חֵבְרוֹ. אֶת זֶה דָּרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, מִכָּל חֲטָאֲתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ, עֲבֵרוֹת שְׂבִין אָדָם לְמָקוֹם, יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׂבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אֵינִי יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׂיַרְצָה אֶת חֵבְרוֹ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לִפְנֵי מִי אַתֶּם מִטְהָרִין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם, אָבִיכֶם שְׁבַשְׂמִים, שְׂנַאֲמַר, וְזִרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוּרִים וְטַהַרְתֶּם. וְאָמַר, מְקוּהַ יִשְׂרָאֵל יְיָ, מִה מְקוּהַ מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים, אַף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל:

מסכת סוכה

סְכָה שֶׁהִיא גְבוּהָה לְמַעַלָּה מֵעֲשָׂרִים אַמָּה, פְּסוּלָה. רַבִּי יְהוּדָה מְכַשֵּׁיר. וְשֹׁאֵינָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפְחִים, וְשֹׁאֵין לָהּ שְׁלֹשׁ דְּפָנוֹת, וְשַׁחֲמָתָה מְרַבָּה מִצִּלְתָּהּ, פְּסוּלָה. סְכָה יִשְׁנָה, בֵּית שְׂמַאי פּוֹסְלִין, וּבֵית הֵלֵל מְכַשִּׁירִין. וְאִיזוֹ הִיא סְכָה יִשְׁנָה, כָּל שֶׁעֲשָׂאָה קָדָם לְחַג שְׁלֹשִׁים יוֹם. אָבֵל אִם עֲשָׂאָה לְשֵׁם חַג, אִפְלוּ מִתְחַלֵּת הַשְּׁנָה, כְּשֶׁרָה:

חָל לִהְיוֹת יוֹם אֶחָד לְהַפְסִיק בֵּינָתִים, מְשֹׁמֵר שְׁזַמְנוּ קְבוּעַ הִיא נוֹטֵל עֶשֶׂר חִלּוֹת, וְהַמְתַּעֲבֵב נוֹטֵל שְׁתַּיִם. וּבִשְׂאֵר יָמוֹת הַשְּׁנָה, הַנִּכְנָס נוֹטֵל שֵׁשׁ, וְהַיּוֹצֵא נוֹטֵל שֵׁשׁ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, הַנִּכְנָס נוֹטֵל שֶׁבַע, וְהַיּוֹצֵא נוֹטֵל חֲמֵשׁ. הַנִּכְנָסִין חוֹלְקִין בְּצַפּוֹן, וְהַיּוֹצֵאִין בְּדָרוֹם. בְּלָגָה לְעוֹלָם חוֹלְקֵת בְּדָרוֹם, וְטַבְעָתָהּ קְבוּעָה, וְחִלּוּנָה סְתוּמָה:

מסכת תענית

מאימתי מזכירין גבורות גשמים. רבי אליעזר אומר, מיום טוב הראשון של חג. רבי יהושע אומר, מיום טוב האחרון של חג. אמר לו רבי יהושע, הואיל ואין הגשמים סימן ברכה בחג, למה הוא מזכיר. אמר לו רבי אליעזר, אף אני לא אמרתי לשאול, אלא להזכיר, משיב הרוח ומוריד הגשם בעונתו. אמר לו, אם כן, לעולם יהא מזכיר:

אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לביש את מי שאין לו. כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות, בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך. אל תתן עיניך בגוי, תן עיניך במשפחה. שקר החזן והבל היפי, אשה יראת יי היא תתהלל. ואומר, תנו לה מפרי ידיה, ויהללה בשערים מעשיה. וכן הוא אומר, צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו. ביום חתנתו זו מתן תורה, וביום שמחת לבו זה בגין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו אמן:

מסכת שקלים

באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים. בחמשה עשר בו קורין את המגלה בכרפי, ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקואות המים, ועושין כל צרכי הרבים, ומצינין את הקברות, ויוצאין אף על הכלאים:

אברי התמיד נתנין מחצי כבש ולמטה במזרח (נ"א במערב), ושל מוספין נתנין מחצי כבש ולמטה במערב (נ"א במזרח), ושל ראשי חדשים נתנין מתחת כרכב המזבח מלמטה. השקלים והכפורים אין נוהגין אלא בפני הבית, אבל מעשר דגן ומעשר בהמה והבכורות נוהגין בין בפני הבית בין שלא בפני הבית. המקדיש שקלים ובכורים, הרי זה קדש. רבי שמעון אומר, האומר בכורים קדש, אינו קדש:

מסכת מגילה

מגלה נקראת באחד עשר, בשנים עשר, בשלשה עשר, בארבעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות ולא יותר. כרפיין המקפין חומה מימות יהושע בן נון קורין בחמשה

עָשָׂה. כְּפָרִים וְעִירֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִין בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר, אֶלֶּא שֶׁהַכְּפָרִים מְקַדְּמִין לְיוֹם הַכְּנִיסָה:

מַעֲשֵׂה רֵאוּבֵן נִקְרָא וְלֹא מִתְרַגֵּם. מַעֲשֵׂה תָמָר נִקְרָא וּמִתְרַגֵּם. מַעֲשֵׂה עֶגְל הָרֵאשׁוֹן נִקְרָא וּמִתְרַגֵּם, וְהַשְּׁנֵי נִקְרָא וְלֹא מִתְרַגֵּם. בְּרַבַּת כַּהֲנִים, מַעֲשֵׂה דָּוִד וְאַמְנוֹן, לֹא נִקְרָאִין וְלֹא מִתְרַגְּמִין. אִין מִפְּטִירִין בְּמִרְכָּבָה, וְרַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִין מִפְּטִירִין בְּהוֹדַע אֶת יְרוּשָׁלַיִם:

סדר נשים

מסכת יבמות

חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה נָשִׁים פּוֹטְרוֹת צְרוּתֵיהֶן וְצְרוּת צְרוּתֵיהֶן מִן הַחֲלִיצָה וּמִן הַיְבּוּם עַד סוֹף הָעוֹלָם. וְאֵלוּ הֵן, בְּתוֹ, וּבְתָ בְתוֹ, וּבְתָ בְנוֹ, בֵּת אִשְׁתּוֹ, וּבְתָ בְנָה, וּבְתָ בְתָה, חֲמוֹתוֹ, וְאִם חֲמוֹתוֹ, וְאִם חֲמִיו, אֲחוֹתוֹ מֵאִמּוֹ, וְאֲחוֹת אִמּוֹ, וְאֲחוֹת אִשְׁתּוֹ, וְאִשְׁתְּ אָחִיו מֵאִמּוֹ, וְאִשְׁתְּ אָחִיו שְׁלֹא הָיָה בְּעוֹלָמוֹ, וְכֻלָּתוֹ, הָרִי אֵלוֹ פּוֹטְרוֹת צְרוּתֵיהֶן וְצְרוּת צְרוּתֵיהֶן מִן הַחֲלִיצָה וּמִן הַיְבּוּם עַד סוֹף הָעוֹלָם. וְכֻלָּן אִם מֵתוֹ אוֹ מֵאִנּוֹ אוֹ נִתְגַּרְשׁוֹ אוֹ שְׁנַמְצָאוֹ אִילּוּנִיּוֹת, צְרוּתֵיהֶן מִתְרוֹת. וְאִי אִתָּהּ יָכוֹל לֹאמַר בְּחֲמוֹתוֹ וּבְאִם חֲמוֹתוֹ וּבְאִם חֲמִיו שְׁנַמְצָאוֹ אִילּוּנִיּוֹת אוֹ שְׁמֵאִנּוֹ:

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, כְּשִׁירְדַתִּי לְנִהְרְדַעָא לְעֵבֶר הַשְּׁנָה, מֵצֵאֲנִי נַחְמִיָּה אִישׁ בֵּית דָּלִי וְאָמַר לִי, שְׁמַעְתִּי שְׂאִין מְשִׂיאִין אֶת הָאִשָּׁה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל עַל פִּי עַד אֶחָד, אֶלֶּא רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא. וְנוֹמִיתִי לוֹ, כֵּן הַדְּבָרִים. אָמַר לִי, אָמֹר לָהֶם מְשָׂמִי, אַתֶּם יוֹדְעִים שֶׁהַמְּדִינָה הַזֹּאת מְשַׁבֶּשֶׁת בְּגִיסוֹת, מְקַבְּלֵנִי מֵרַבֵּן גְּמְלִיאֵל הַזְּקֵן, שְׁמֵשִׂיאִין אֶת הָאִשָּׁה עַל פִּי עַד אֶחָד. וּכְשֶׁבֵאתִי וְהִרְצִיתִי הַדְּבָרִים לִפְנֵי רַבֵּן גְּמְלִיאֵל, שְׁמַח לְדַבְּרִי וְאָמַר, מֵצֵאֲנִי חֶבֶר לְרַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא. מֵתוֹךְ הַדְּבָרִים נִזְכַּר רַבֵּן גְּמְלִיאֵל, שְׁנִהְרְגוּ הַרוּגִים בְּתַל אֶרְזָא, וְהֵשִׂיא רַבֵּן גְּמְלִיאֵל הַזְּקֵן נְשׁוּתֵיהֶם עַל פִּי עַד אֶחָד. וְהַחֲזִקוּ לִהְיוֹת מְשִׂיאִין עַל פִּי עַד אֶחָד, וְהַחֲזִקוּ לִהְיוֹת מְשִׂיאִין עַד מִפִּי עַד, מִפִּי עֶבֶד, מִפִּי אִשָּׁה, מִפִּי שְׁפָחָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמְרִים, אִין מְשִׂיאִין אֶת הָאִשָּׁה עַל פִּי עַד אֶחָד. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לֹא עַל פִּי אִשָּׁה וְלֹא עַל פִּי עֶבֶד וְלֹא עַל פִּי שְׁפָחָה וְלֹא עַל פִּי קְרוֹבִים. אָמְרוּ לוֹ, מַעֲשֵׂה בְּבִנֵי לְוִי שֶׁהִלְכוּ לְצַעַר עִיר הַתְּמָרִים וְחָלָה אֶחָד מֵהֶם בְּדַרְדְּרָא וְהִבִּיאוּהוּ בְּפַנְדָּק, וּבַחֲזָרְתָם אָמְרוּ לְפַנְדָּקִית אֵיָה חֲבַרְנוֹ, אָמְרָה לָהֶם מִת וּקְבַרְתִּיו, וְהֵשִׂאוּ אֶת אִשְׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ, וְלֹא תְהֵא כְהֵנָּה

כפנדקית. אמר להם, לכשתהא פנדקית נאמנת, הפנדקית הוציאה להם מקלו ותרמילו וספר תורה שהיה בידו:

מסכת כתובות

בתולה נשאת ליום הרביעי, ואלמנה ליום החמישי. שפעמים בשבת בתי דינין יושבין בעירות, ביום השני וביום החמישי, שאם היה לו טענת בתולים היה משכים לבית דין:

הכל מעלין לארץ ישראל, ואין הכל מוציאין. הכל מעלין לירושלים, ואין הכל מוציאין. אחד אנשים ואחד נשים (ואחד עבדים). נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. רבן שמעון בן גמליאל אומר, נותן לה ממעות קפוטקיא. נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בקפוטקיא, נותן לה ממעות קפוטקיא:

מסכת קידושין

האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף, בית שמאי אומרים, בדינר ובשוה דינר. ובית הלל אומרים, בפרוטה ובשוה פרוטה. וכמה היא פרוטה, אחד משמונה באסר האיטלקי. וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל. היבמה נקנית בביאה, וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת היבם:

רבי יהודה אומר, לא ירעה רוק בהמה, ולא יישנו שני רוקים בטלית אחת. וחכמים מתירין. כל שעסקיו עם הנשים, לא יתיחד עם הנשים. ולא ילמד אדם את בנו אמנות בין הנשים. רבי מאיר אומר, לעולם ילמד אדם את בנו אמנות נקיה וקלה, ויתפלל למי שהעשר והנכסים שלו, שאין אמנות שאין בה עניות ועשירות, שלא עניות מן האמנות ולא עשירות מן האמנות, אלא הכל לפי זכותו. רבי שמעון בן אלעזר אומר, ראית מיימד חיה ועוף שיש להם אמנות, והן מתפרנסין שלא בצער, והלא לא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש את קוני. ומה

אלו שֶׁנִּבְרָאוּ לְשִׁמְשָׁנִי הֵם מִתְפַּרְנְסִין שְׁלֹא בְּצַעַר, אֲנִי שֶׁנִּבְרָאתִי לְשִׁמְשׂ אֶת קוֹנֵי
 אֵינוֹ דִּין שְׁאֵתְפַרְנֵס שְׁלֹא בְּצַעַר, אֲלֵא שֶׁהֲרַעוֹתִי מַעֲשֵׂי וְקִפַּחְתִּי אֶת פְּרִנְסָתִי. אָבָא
 גּוֹרִין אֵשׁ צִדִּין אוֹמֵר מִשׁוּם אָבָא גּוֹרִיא, לֹא יִלְמַד אָדָם אֶת בְּנוֹ חֲמֵר, גָּמַל, סֶפֶר,
 סֶפֶן, רוֹעָה, וְחֲנוּנִי, שְׁאֲמִנּוֹתָן אֲמִנּוֹת לְסָטִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִשְׁמוֹ, הַחֲמָרִים
 רַבֵּן רִשְׁעִים, הַגְּמָלִים רַבֵּן כְּשָׁרִים, הַסֶּפְנִין רַבֵּן חֲסִידִים. טוֹב שְׁבָרוּפָאִים לְגִיהָנָם,
 וְהַכָּשֵׁר שְׁבִטְבָּחִים שְׁתַּפּוּ שֶׁל עֲמֶלְק. רַבִּי נְהוֹרָאִי אוֹמֵר, מִנִּיחַ אֲנִי כָּל אֲמִנּוֹת
 שְׁבַעְעוֹלָם וְאֵינִי מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי אֵלֵא תוֹרָה, שְׁאָדָם אוֹכֵל מִשְׁכָּרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהִקְרָן
 קִימַת לְעוֹלָם הַבָּא. וְשָׂאֵר כָּל אֲמִנּוֹת אֵינָן כֵּן, כְּשֶׁאָדָם בָּא לִידֵי חֲלִי אוֹ לִידֵי זְקִנָּה
 אוֹ לִידֵי יְסוּרִין וְאֵינוֹ יָכוֹל לְעֶסֶק בְּמִלְאכְתּוֹ, הָרִי הוּא מֵת בְּרַעֲב. אָבָל הַתּוֹרָה
 אֵינָה כֵּן, אֲלֵא מִשְׁמֶרְתּוֹ מִכָּל רַע בְּנַעֲרוֹתוֹ וְנוֹתַנָּת לּוֹ אַחֲרִית וְתִקְוָה בְּזִקְנוֹתוֹ.
 בְּנַעֲרוֹתוֹ מֵהוּ אוֹמֵר, וְקוֹנֵי יִי יִחְלִיפוּ כַחַ. בְּזִקְנוֹתוֹ מֵהוּ אוֹמֵר, עוֹד יִגּוּבוּן בְּשִׁיבָה.
 וְכֵן הוּא אוֹמֵר בְּאַבְרָהָם אָבִינוּ, וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בְּיָמַימִם וְיִי בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל
 מְצִינוֹ שְׁקִים אַבְרָהָם אָבִינוֹ אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה עַד שְׁלֹא נִתְּנָה, שְׁנֵאָמַר, עֵקֶב
 אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקֹלִי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמֶרְתִּי מִצּוֹתֵי חֻקוֹתַי וְתוֹרָתִי:

מסכת גיטין

הַמְּבִיא גֵט מִמְּדִינַת הַיָּם, צָרִיךְ שְׂיֵאמַר בְּפָנָי נִכְתָּב וּבְפָנָי נִחְתָּם. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל
 אוֹמֵר, אִף הַמְּבִיא מִן הַרְקָם וּמִן הַחֲגָר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֶפְלוּ מִכֶּפֶר לוֹדִים לְלוּד.
 וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵינוֹ צָרִיךְ שְׂיֵאמַר בְּפָנָי נִכְתָּב וּבְפָנָי נִחְתָּם אֲלֵא הַמְּבִיא מִמְּדִינַת
 הַיָּם וְהַמּוֹלֵיךְ. וְהַמְּבִיא מִמְּדִינָה לְמְדִינָה בְּמְדִינַת הַיָּם, צָרִיךְ שְׂיֵאמַר בְּפָנָי נִכְתָּב
 וּבְפָנָי נִחְתָּם. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אֶפְלוּ מֵהַגְּמוּנִיא לְהַגְּמוּנִיא:

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, לֹא יִגְרַשׂ אָדָם אֶת אִשְׁתּוֹ אֲלֵא אִם כֵּן מְצָא בָּהּ דְּבַר עֲרוּה,
 שְׁנֵאָמַר, כִּי מְצָא בָּהּ עֲרוֹת דְּבַר. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, אֶפְלוּ הַקְּדִיחָה תְּבַשִּׁילוּ,
 שְׁנֵאָמַר, כִּי מְצָא בָּהּ עֲרוֹת דְּבַר. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֶפְלוּ מְצָא אַחֲרַת נְאֻה הַיְמָנָה,
 שְׁנֵאָמַר, וְהָיָה אִם לֹא תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו:

מסכת סוטה

הַמְּקַנָּא לְאִשְׁתּוֹ, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, מְקַנָּא לָהּ עַל פִּי שְׁנַיִם וּמִשְׁקָה עַל פִּי עַד אֶחָד
 אוֹ עַל פִּי עֲצָמוֹ. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, מְקַנָּא לָהּ עַל פִּי שְׁנַיִם וּמִשְׁקָה עַל פִּי שְׁנַיִם:

משמת רבי מאיר, בטלו מושלי משלים. משמת בן עזאי, בטלו השקדנים. משמת בן זומא, בטלו הדרשנים. משמת רבי יהושע, פסקה טובה מן העולם. משמת רבן שמעון בן גמליאל, בא גובאי ורבן צרות. משמת רבי אלעזר בן עזריה, פסק העשר מן החכמים. משמת רבי עקיבא, בטל כבוד התורה. משמת רבי חנינא בן דוסא, בטלו אנשי מעשה. משמת רבי יוסי קטנותא, פסקו חסידים. ולמה נקרא שמו קטנותא, שהיה קטנותן של חסידים. משמת רבן יוחנן בן זכאי, בטל זיו החכמה. משמת רבן גמליאל הזקן, בטל כבוד התורה ומתה טהרה ופרישות. משמת רבי ישמעאל בן פאבי, בטל זיו הכהנה. משמת רבי, בטלה ענוה ויראת חטא. רבי פינחס בן יאיר אומר, משחרב בית המקדש, בושו חברים ובני חורין ונחפו ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה, וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון, ואין דורש ואין מבקש ואין שואל, על מי לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי אלעזר הגדול אומר, מיום שחרב בית המקדש, שרו חכימיא למהוי בספריא, וספריא כחזנא, וחזנא כעמא דארעא, ועמא דארעא אזלא ודלדלה, ואין שואל ואין מבקש. על מי יש להשען, על אבינו שבשמים. בעקבות משיחא חצפא יסגא, ויקר יאמיר, הגפן תתן פריה והיין ביקר, והמלכות תהפך למינות, ואין תוכחה, בית ועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבלן ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחכמת סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנבל אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור כפני הפלב, הבן אינו מתביש מאביו, ועל מי יש לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי פינחס בן יאיר אומר, זרזיות מביאה לידי נקיות, ונקיות מביאה לידי טהרה, וטהרה מביאה לידי פרישות, ופרישות מביאה לידי קדשה, וקדשה מביאה לידי ענוה, וענוה מביאה לידי יראת חטא, ויראת חטא מביאה לידי חסידות, וחסידות מביאה לידי רוח הקדש, ורוח הקדש מביאה לידי תחית המתים, ותחית המתים באה על ידי אליהו זכור לטוב, אמון:

מסכת נדרים

כל כנויי נדרים כנדרים, וחרמים כחרמים, ושבועות כשבועות, ונזירות כנזירות. האומר לחברו, מדרני ממך, מפרשני ממך, מרחקני ממך, שאיני אוכל לך, שאיני טועם לך, אסור. מגדה אני לך, רבי עקיבא היה חוכך בזה להחמיר. כנדר רשעים,

נָדַר בְּנֶזִיר וּבִקְרָבָן וּבְשָׁבוּעָה. כְּנִדְרֵי כְּשָׂרִים, לֹא אָמַר כָּלוּם. כְּנִדְבוֹתָם, נָדַר בְּנֶזִיר וּבִקְרָבָן:

בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ אוֹמְרִים, שְׁלֹשׁ נָשִׁים יוֹצְאוֹת וְנוֹטְלוֹת כְּתָבָה, הָאוֹמֶרֶת טְמֵאָה אֲנִי לָךְ, שָׁמַיִם בֵּינִי לְבִינְךָ, נְטוּלָה אֲנִי מִן הַיְהוּדִים. חֲזְרוּ לוֹמַר שְׁלֹא תִהְיֶה אִשָּׁה נוֹתֶנֶת עֵינֶיהָ בְּאַחַר וּמְקַלְקֶלֶת עַל בַּעְלָהּ, אֲלֵא הָאוֹמֶרֶת טְמֵאָה אֲנִי לָךְ, תָּבִיא רְאִיָּה לְדַבְרֶיהָ. שָׁמַיִם בֵּינִי לְבִינְךָ, יַעֲשׂוּ דֶרֶךְ בְּקִשָּׁה. נְטוּלָה אֲנִי מִן הַיְהוּדִים, יִפְרַח חֶלְקוֹ, וְתִהְיֶה מְשֻׁמְשֶׁתוֹ, וְתִהְיֶה נְטוּלָה מִן הַיְהוּדִים:

מסכת נזיר

כָּל כְּנוּזֵי נְזִירוֹת כְּנִזְירוֹת. הָאוֹמֵר אֶהְיֶה, הָרִי זֶה נְזִיר. אוֹ אֶהְיֶה נְזִיר, אוֹ אֶהְיֶה נְזִיר, גְּזִיחַ, פְּזִיחַ, הָרִי זֶה נְזִיר. הָרִינִי כְּזֶה, הָרִינִי מְסַלֵּס, הָרִינִי מְכַלְכֵּל, הָרִי עָלַי לְשַׁלַּח פְּרַע, הָרִי זֶה נְזִיר. הָרִי עָלַי צַפְרִים, רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, נְזִיר. וְחַכְמַיִם אוֹמְרִים, אֵינּוּ נְזִיר:

נְזִיר הָיָה שְׂמוּאֵל, כְּדַבְּרֵי רַבִּי נְהוֹרַאי, שְׁנֵאמַר, וּמוֹרָה לֹא יַעֲלֶה עַל רֵאשׁוֹ. נֶאמַר בְּשִׁמְשׁוֹן מוֹרָה וְנֶאמַר בְּשִׁמְשׁוֹן מוֹרָה, מֵה מוֹרָה הָאִמּוֹרָה בְּשִׁמְשׁוֹן נְזִיר, אִם מוֹרָה הָאִמּוֹרָה בְּשִׁמְשׁוֹן נְזִיר. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וְהֵלֵא אֵין מוֹרָה אֲלֵא שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם. אָמַר לוֹ רַבִּי נְהוֹרַאי, וְהֵלֵא כְּבָר נֶאמַר, וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֵיךְ אֵלֶיךָ וְשָׁמַע שְׂאוֹל וְהִרְגִנִי, שְׁכַבְּרָה הָיָה עָלָיו מוֹרָה שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם:

סדר נזיקין

מסכת בבא קמא

אַרְבַּעָה אָבוֹת נְזִיקִין, הַשּׁוֹר וְהַבּוֹר וְהַמְּבַעָה וְהַהֶבְעֵר. לֹא הָרִי הַשּׁוֹר כְּהָרִי הַמְּבַעָה, וְלֹא הָרִי הַמְּבַעָה כְּהָרִי הַשּׁוֹר. וְלֹא זֶה זֶה שֵׁשׁ בְּהֵן רוּחַ חַיִּים, כְּהָרִי הָאֵשׁ שְׂאִין בּוֹ רוּחַ חַיִּים. וְלֹא זֶה זֶה שְׁדַרְכָּן לִילָךְ וְלִהְזִיק, כְּהָרִי הַבּוֹר שְׂאִין דְּרַכּוֹ לִילָךְ וְלִהְזִיק. הַצַּד הַשְּׂוֶה שְׁבָהוּ, שְׁדַרְכָּן לִהְזִיק וְשִׁמִּירְתָּן עָלֶיךָ, וּכְשֶׁהִזִּיק חָב הַמְזִיק לְשֵׁלֵם תְּשַׁלּוּמֵי נֶזֶק בְּמִיטַב הָאָרֶץ:

מוֹכֵיץ שֶׁהַכּוֹבֵס מוֹצִיא, הָרִי אֵלּוֹ שְׁלוֹ. וְשֶׁהַסּוֹרֵק מוֹצִיא, הָרִי אֵלּוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת. הַכּוֹבֵס נוֹטֵל שְׁלֹשָׁה חוֹטִין וְהֵן שְׁלוֹ. יֵתֵר מִכֵּן, הָרִי אֵלּוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת. אִם הָיָה הַשְּׁחוֹר עַל גְּבֵי הַלְבָן, נוֹטֵל אֶת הַכֵּל וְהֵן שְׁלוֹ. הַחִטֵּי שֶׁשִּׁיר מִן הַחוּט כְּדִי לְתַפּוֹר

בו, ומטלית שהיא שלש על שלש, הרי אלו של בעל הבית. מה שהחרש מוציא במעצד, הרי אלו שלו, ובכשיל, של בעל הבית. ואם היה עושה אצל בעל הבית, אף הנסרת של בעל הבית:

מסכת בבא מציעא

שנים או חזין בטלית, זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר כלה שלי וזה אומר כלה שלי, זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלקו. זה אומר כלה שלי וזה אומר חציה שלי, האומר כלה שלי ישבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים, והאומר חציה שלי ישבע שאין לו בה פחות מרביע, זה נוטל שלשה חלקים וזה נוטל רביע:

שתי גנות זו על גב זו והירק בינתים, רבי מאיר אומר, של עליון. רבי יהודה אומר, של תחתון. אמר רבי מאיר, אם ירצה העליון לקח את עפרו, אין כאן ירק. אמר רבי יהודה, אם ירצה התחתון למלאת את גנתו עפר, אין כאן ירק. אמר רבי מאיר, מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה, רואין מהיכן ירק זה חי. אמר רבי שמעון, כל שהעליון יכול לפשוט את ידו ולטול הרי הוא שלו, והשאר של תחתון:

מסכת בבא בתרא

השתפין שרצו לעשות מחיצה בחצר, בונין את הפתל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל, גזית, כפיסין, לבנים, בונים. הפל כמנהג המדינה. בגויל, זה גותן שלשה טפחים וזה גותן שלשה טפחים. בגזית, זה גותן טפחים ומחצה וזה גותן טפחים ומחצה. בכפיסין, זה גותן טפחים וזה גותן טפחים. בלבנים, זה גותן טפח ומחצה וזה גותן טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הפתל, המקום והאבנים של שניהם:

המלוה את חברו בשטר, גובה מנכסים משעבדים. על ידי עדים, גובה מנכסים בני חורין. הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, גובה מנכסים בני חורין. ערב היוצא לאחר חתום שטרות, גובה מנכסים בני חורין. מעשה בא לפני רבי ישמעאל ואמר, גובה מנכסים בני חורין. אמר לו בן גנס, אינו גובה לא מנכסים משעבדים ולא מנכסים בני חורין. אמר לו, למה. אמר לו, הרי החונק את אחד בשוק ומצאו חברו ואמר לו הנה לו ואני גותן לך, פטור, שלא על אמונתו הלוהו. ואיזהו ערב

שהוא חֵיב, הלוהו ואני נותן לך, חֵיב, שכן על אמונתו הלוהו. אמר רבי ישמעאל, הרוצה שייחבים, יעסוק בדיני ממונות, שאין לך מקצוע בתורה גדול מהן, שהן כמעין הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני ממונות, ישמש את שמעון בן גנס:

מסכת סנהדרין

דיני ממונות בשלשה. גזלות וחבלות בשלשה. נזק וחצי נזק, תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה, בשלשה. האונס והמפתה והמוציא שם רע, בשלשה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, מוציא שם רע בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דיני נפשות:

המתנבא בשם עבודה זרה ואומר כך אמרה עבודה זרה, אפלו כגון את ההלכה לטמא את הטמא ולטהר את הטהור. הבא על אשת איש, כיון שנכנסה לרשות הבעל לנשואין אף על פי שלא נבעלה, הבא עליה הרי זה בחנק. וזוממי בת כהן ובוועלה, שכל הזוממין מקדימין לאותה מיתה, חוץ מזוממי בת כהן ובוועלה:

מסכת מכות

כיצד העדים נעשים זוממין, מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה, אין אומרים יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו, אלא לוקה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חֵיב לגלות, אין אומרים יגלה זה תחתיו, אלא לוקה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שגרש את אשתו ולא נתן לה כתבתה, והלא בין היום ובין למחר סופו לתן לה כתבתה, אומדין כמה אדם רוצה לתן בכתבתה של זו, שאם נתאלמנה או נתגרשה, ואם מתה יירשנה בעלה. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חֵיב לחברו אלף זוז על מנת לתנן לו מכאן ועד שלשים יום, והוא אומר מכאן ועד עשר שנים, אומדין כמה אדם רוצה לתן ויהיו בידו אלף זוז, בין נותן מכאן ועד שלשים יום בין נותן מכאן ועד עשר שנים:

רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר, יי חפץ למען צדקו, יגדיל תורה ויאדיר:

מסכת שבועות

שבועות שְׁתִּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. יְדִיעוֹת הַטְּמֵאָה שְׁתִּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. יִצְיָאוֹת הַשֶּׁבֶת שְׁתִּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. מֵרְאוֹת נְגַעִים שְׁנַיִם שֶׁהֵם אַרְבַּע:

הֵיכָן שׁוֹרֵי, אָמַר לוֹ אֵינִי יוֹדֵעַ מָה אֵתָּה סָח, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנַב אוֹ אָבַד, מִשְׁבִּיעֵךְ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, חֵיב. אָמַר לְנוֹשֵׂא שְׂכָר וְהַשׁוֹכֵר הֵיכָן שׁוֹרֵי, אָמַר לוֹ מַת, וְהוּא שֹׁנֵשְׁבַר אוֹ נִשְׁבָּה, נִשְׁבַּר, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבָּה, נִשְׁבָּה, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבַּר, נִגְנַב, וְהוּא שְׂאָבַד, אָבַד, וְהוּא שֹׁנְגַב, מִשְׁבִּיעֵךְ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, פְּטוּר. מַת אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִשְׁבָּה, וְהוּא שֹׁנְגַב אוֹ אָבַד, מִשְׁבִּיעֵךְ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, חֵיב. אָבַד אוֹ נִגְנַב, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִשְׁבָּה, מִשְׁבִּיעֵךְ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, פְּטוּר. זֶה הַכֹּלֶל, כָּל הַמְשֻׁנָּה מִחוּבָּה לְחוּבָּה וּמִפְטוּר לְפְטוּר וּמִפְטוּר לְחוּבָּה, פְּטוּר. מִחוּבָּה לְפְטוּר, חֵיב. (זֶה הַכֹּלֶל, כָּל הַנִּשְׁבָּע לְהַקְלֵל עַל עֲצֻמוֹ, חֵיב. לְהַחֲמִיר עַל עֲצֻמוֹ, פְּטוּר):

מסכת עדיות

שְׁמַאי אוֹמֵר, כָּל הַנְּשִׂים דִּין שְׁעֵתָן. וְהֵלֵל אוֹמֵר, מִפְּקִידָה לְפְקִידָה, אֶפְלוּ לְיָמִים הַרְבֵּה. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, לֹא כְּדַבְּרֵי זֶה וְלֹא כְּדַבְּרֵי זֶה, אֶלָּא מַעַת לַעַת מִמַּעֲטָת עַל יַד מִפְּקִידָה לְפְקִידָה, וּמִפְּקִידָה לְפְקִידָה מִמַּעֲטָת עַל יַד מַעַת לַעַת. כָּל אִשָּׁה שֵׁישׁ לָהּ וָסֵת, דִּיָּהּ שְׁעֵתָהּ. הַמְשַׁמֶּשֶׁת בְּעֵדִים, הֵרִי זוֹ כְּפְקִידָה, וּמִמַּעֲטָת עַל יַד מַעַת לַעַת וְעַל יַד מִפְּקִידָה לְפְקִידָה:

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, מְקַבֵּל אֲנִי מֵרַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי שֶׁשָּׁמַע מֵרַבּוֹ וּרְבּוֹ מֵרַבּוֹ הִלְכָה לְמֹשֶׁה מִסִּינִי, שָׂאִין אֵלָיָהּ בָּא לְטַמָּא וּלְטַהֵר לְרַחֵק וּלְקַרֵּב, אֶלָּא לְרַחֵק הַמְּקוֹרְבִין בְּזָרוּעַ וּלְקַרֵּב הַמְּרַחֲקִין בְּזָרוּעַ. מִשְׁפַּחַת בֵּית צְרִיפָה הֵיתָּה בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וּרְחֻקָּה בֶּן צִיּוֹן בְּזָרוּעַ, וְעוֹד אַחֲרֵת הֵיתָּה שֵׁם וְקִרְבָּה בֶּן צִיּוֹן בְּזָרוּעַ, כְּגוֹן אֵלּוּ אֵלָיָהּ בָּא לְטַמָּא וּלְטַהֵר לְרַחֵק וּלְקַרֵּב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לְקַרֵּב אֶבֶל לֹא לְרַחֵק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, לְהַשׁוֹת הַמַּחֲלֶקֶת. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, לֹא לְרַחֵק וְלֹא לְקַרֵּב אֶלָּא לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׁנֹאֲמַר, הִנֵּה אֲנִי שֹׁלַח לְכֶם אֶת אֵלֶיָּהּ הַנְּבִיא וְגו' וְהַשִּׁיב לָב אַבּוֹת עַל בְּנֵים וְלָב בְּנֵים עַל אַבּוֹתָם:

מסכת עבודה זרה

לפני אידיהן של גוים שלשה ימים אסור לשאת ולתת עמהן, להשאילן ולשאול מהן, להלוותן וללוות מהן, לפרען ולפרע מהן. רבי יהודה אומר, נפרעין מהן מפני שהוא מצר לו. אמרו לו, אף על פי שמצר הוא עכשו, שמח הוא לאחר זמן:

הלוקח בלי תשמיש מן הגוי, את שדרכו להטביל, יטביל. להגעיל, יגעיל. ללבן באור, ילבן באור. השפוד והאסקלה, מלבנן באור. והסכין, שפה והיא טהורה:

מסכת אבות

משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים, הוו מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סיג לתורה:

בן הא הא אומר, לפום צערא אגרא: כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא בראו אלא לכבודו, שנאמר, כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. ואומר, יי ימלך לעלם ועד: רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר, יי חפץ למען צדקו, יגדיל תורה ויאדיר:

מסכת הוריות

הורו בית דין לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם, בין שעשו ועשה עמהן, בין שעשו ועשה אחריהן, בין שלא עשו ועשה, פטור, מפני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחד מהן שטעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלך ועשה על פיהן, בין שעשו ועשה עמהן, בין שעשו ועשה אחריהן, בין שלא עשו ועשה, הרי זה חייב, מפני שלא תלה בבית דין. זה הכלל, התולה בעצמו, חייב. והתולה בבית דין, פטור:

כהן קודם ללוי, לוי לישראל, ישראל לממזר, וממזר לנתי, ונתי לגר, וגר לעבד משחרר. אימתי, בזמן שכלן שוין. אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ, ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:

סדר קדשים

מסכת זבחים

כָּל הַזְבָּחִים שֶׁנִּזְבְּחוּ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, כְּשָׂרִים, אֵלָא שְׁלֵא עָלוּ לְבַעֲלִים לְשֵׁם חוֹבָה, חוּץ מִן הַפֶּסַח וּמִן הַחֲטָאֵת, הַפֶּסַח בְּזִמְנוֹ, וְהַחֲטָאֵת בְּכָל זְמַן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם הָאֲשָׁם, הַפֶּסַח בְּזִמְנוֹ, וְהַחֲטָאֵת וְהָאֲשָׁם בְּכָל זְמַן. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, הַחֲטָאֵת בָּאָה עַל חֲטָא וְהָאֲשָׁם בָּא עַל חֲטָא, מֵהַ חֲטָאֵת פְּסוּלָה שְׁלֵא לְשִׁמָּה, אִם הָאֲשָׁם פְּסוּל שְׁלֵא לְשִׁמּוֹ:

אֵלוּ קִדְשֵׁי קִרְבִּין בְּמִשְׁכָּן, קִדְשֵׁי שְׁהַקְדָּשׁוּ לְמִשְׁכָּן. קִרְבָּנוֹת הַצְּבוּר קִרְבִּין בְּמִשְׁכָּן, וְקִרְבָּנוֹת הַיָּחִיד בְּבֵמָה. קִרְבָּנוֹת הַיָּחִיד שְׁהַקְדָּשׁוּ לְמִשְׁכָּן, יִקְרְבוּ בְּמִשְׁכָּן. וְאִם הַקְרִיבֵן בְּבֵמָה, פְּטוּר. מֵהַ בֵּין בֵּמַת יָחִיד לְבֵמַת צְבוּר, סְמִיכָה, וְשַׁחֲטֵת צְפוּן, וּמִתֵּן סְבִיב, וְתִגּוּפָה, וְהִגְשָׁה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִין מְנַחָה בְּבֵמָה. וְכַהֲנָן, וּבְגָדֵי שָׂרֵת, וְכָלִי שָׂרֵת, וְרִיחַ נִיחּוֹחַ, וּמַחֲצִיפָה בְּדָמִים, וְרוּחוֹן יְדִים וְרוּגְלִים. אֲבָל הַזְּמַן וְהַנּוֹתֵר וְהַטָּמֵא, שׁוֹיֵן בְּזָה וּבִזְהָ:

מסכת מנחות

כָּל הַמְּנַחֹת שֶׁנִּקְמְצוּ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, כְּשָׂרוֹת, אֵלָא שְׁלֵא עָלוּ לְבַעֲלִים לְשֵׁם חוֹבָה, חוּץ מִמְּנַחַת חוּטָא וּמְנַחַת קִנְאוֹת. מְנַחַת חוּטָא וּמְנַחַת קִנְאוֹת שְׁקִמְצָן שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, נִתְּן בְּכָלִי וְהַלֵּךְ וְהַקְטִיר שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, אוֹ לְשִׁמּוֹן וְשְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, אוֹ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן וְלְשִׁמּוֹן, פְּסוּלוֹת. בֵּיצַד לְשִׁמּוֹן וְשְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, לְשֵׁם מְנַחַת חוּטָא וְלְשֵׁם מְנַחַת נְדָבָה, אוֹ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן וְלְשִׁמּוֹן, לְשֵׁם מְנַחַת נְדָבָה וְלְשֵׁם מְנַחַת חוּטָא:

נֶאֱמַר בְּעוֹלַת הַבֵּהֱמָה אִשֶּׁה רִיחַ נִיחּוֹחַ, וּבְעוֹלַת הָעוֹף אִשֶּׁה רִיחַ נִיחּוֹחַ, וּבַמְּנַחָה אִשֶּׁה רִיחַ נִיחּוֹחַ, לְלַמֵּד שֶׁאֶחָד הַמְּרַבָּה וְאֶחָד הַמְּמַעֵיט וּבְלֶבֶד שִׁיכּוֹן אָדָם אֶת דַּעְתּוֹ לְשָׁמַיִם:

מסכת חולין

הַכֹּל שׁוֹחֲטִין וְשַׁחֲטֵתָן כְּשָׂרָה, חוּץ מִחֶרֶשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן, שְׁמָא יִקְלְקְלוּ בְּשַׁחֲטֵתָן. וְכֹלן שֶׁשְׁחָטוּ וְאַחֲרִים רוֹאִין אוֹתָן, שַׁחֲטֵתָן כְּשָׂרָה. שַׁחֲטֵתָן נְכָרִי גְבֻלָה וּמְטַמְּאָה

בְּמִשָּׁא. הַשּׁוֹחֵט בְּלִילָה, וְכֵן הַסּוֹמֵא שְׁשַׁחַט, שְׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה. הַשּׁוֹחֵט בְּשַׁבַּת וּבַיּוֹם הַכַּפּוּרִים, אֵף עַל פִּי שְׁמַתְחִיב בְּנִפְשׁוֹ, שְׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה:

לֹא יְטוֹל אָדָם אִם עַל בָּנִים, אֲפִלּוּ לְטֹהַר אֶת הַמְּצוּרָע. וּמָה אִם מְצוּה קִלָּה שֶׁהִיא כְּאֶסֶר, אָמְרָה תּוֹרָה, לְמַעַן יִיטֵב לָךְ וְהֶאֱרַכְתָּ יָמִים, קַל וְחֹמֶר עַל מְצוֹת חֲמוּרוֹת שְׁבַת־תּוֹרָה:

מסכת בכורות

הַלּוֹקַח עֶבֶר חֲמוּרוֹ שֶׁל נָכְרִי, וְהַמּוֹכֵר לוֹ אֵף עַל פִּי שְׂאִינוֹ רִשְׁאִי, וְהַמְשַׁתְּתֵף לוֹ, וְהַמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ, וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקַבְלָה, פְּטוּר מִן הַבְּכוּרָה, שֶׁנֶּאֱמַר, בְּיִשְׂרָאֵל, אֲבָל לֹא בְּאַחֲרִים. כֹּהֲנִים וְלוֹיִם פְּטוּרִין מִקָּל וְחֹמֶר, אִם פָּטְרוּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר, דִּין הוּא שִׁפְטָרוֹ שֶׁל עֲצָמוֹ:

יָצְאוּ שְׁנַיִם כְּאֶחָד, מוֹנֶה אוֹתָן שְׁנַיִם שָׁנִים. מִנָּאן אֶחָד, תְּשִׁיעִי וְעִשִׂירִי מְקַלְקֵלִין. יָצְאוּ תְשִׁיעִי וְעִשִׂירִי כְּאֶחָד, תְּשִׁיעִי וְעִשִׂירִי מְקַלְקֵלִין. קָרָא לְתְשִׁיעִי עִשִׂירִי וְלְעִשִׂירִי תְשִׁיעִי וְלֹאֶחָד עֶשֶׂר עִשִׂירִי, שְׁלֹשְׁתָּן מְקַדְשִׁין. הַתְּשִׁיעִי נֶאֱכַל בְּמוֹמוֹ, וְהַעִשִׂירִי מֵעֶשֶׂר, וְאֶחָד עֶשֶׂר קָרַב שְׁלָמִים וְעוֹשֶׂה תְמוּרָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכִי יֵשׁ תְּמוּרָה עוֹשֶׂה תְמוּרָה. אָמְרוּ מִשׁוּם רַבִּי מֵאִיר, אֵלּוּ הִיא תְמוּרָה, לֹא הִיא קָרַב. קָרָא לְתְשִׁיעִי עִשִׂירִי וְלְעִשִׂירִי עִשִׂירִי וְלֹאֶחָד עֶשֶׂר עִשִׂירִי, אִין אֶחָד עֶשֶׂר מְקַדֵּשׁ. זֶה הַכֶּלֶל, כֹּל שֶׁלֹּא נִעְקַר שֵׁם עִשִׂירִי מִמֶּנּוּ, אִין אֶחָד עֶשֶׂר מְקַדֵּשׁ:

מסכת ערכין

הַכֹּל מֵעֶרְכִין וְנִעְרָכִין, נוֹדְרִים וְנִגְדְרִים, כֹּהֲנִים וְלוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים, נָשִׁים וְעַבְדִּים. טַמְטוּם וְאַנְדְרוּגִינוּס נוֹדְרִים וְנִגְדְרִים וּמֵעֶרְכִין, אֲבָל לֹא נִעְרָכִין, שְׂאִינוֹ נִעְרָךְ אֲלֵא זָכָר וְדַאי וְנִקְבָה וְדַאִית. חֲרַשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן נִגְדִין וְנִעְרָכִין, אֲבָל לֹא נוֹדְרִין וְלֹא מֵעֶרְכִין, מִפְּנֵי שְׂאִין בְּהֵם דַּעַת. פְּחוֹת מִבֵּן חֹדֶשׁ נִגְדֵר, אֲבָל לֹא נִעְרָךְ:

יִשְׂרָאֵל שִׁירַשׁ אֶת אָבִי אִמּוֹ לוֹי, אִינוֹ גּוֹאֵל כְּסֹדֵר הַזֶּה. וְכֵן לוֹי שִׁירַשׁ אֶת אָבִי אִמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אִינוֹ גּוֹאֵל כְּסֹדֵר הַזֶּה, שֶׁנֶּאֱמַר, כִּי בְתִי עָרִי הַלּוֹיִם, עַד שִׁיְהֵא לוֹי וּבְעָרֵי הַלּוֹיִם, דְּבָרֵי רַבִּי. וְחַכְמִים אוֹמְרִים, אִין הַדְּבָרִים אָמּוּרִים אֲלֵא בְעָרֵי הַלּוֹיִם. אִין עוֹשִׂים שְׂדֵה מְגֵרֶשׁ וְלֹא מְגֵרֶשׁ שְׂדֵה, וְלֹא מְגֵרֶשׁ עִיר וְלֹא עִיר מְגֵרֶשׁ. אָמַר רַבִּי

אֵלֶינָּה, בְּמָה דְבָרִים אָמוּרִים, בְּעָרֵי הַלְוִיִּם. אָבֵל בְּעָרֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹשִׂין שְׂדֵה מִגְרָשׁ וְלֹא מִגְרָשׁ שְׂדֵה, מִגְרָשׁ עֵיר וְלֹא עֵיר מִגְרָשׁ, כְּדִי שְׂלֹא יִחְרִיבוּ אֶת עָרֵי יִשְׂרָאֵל. הַפְּהָנִים וְהַלְוִיִּם מוֹכְרִים לְעוֹלָם וְגוֹאֲלִים לְעוֹלָם, שְׁנֵאמַר, גְּאֵלֶת עוֹלָם תִּהְיֶה לְלוֹוִיִּם:

מסכת תמורה

הַכֹּל מִמִּירִים, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים. לֹא שְׂאֲדָם רִשְׁאֵי לְהַמִּיר, אֶלֶּא שְׂאָם הַמִּיר מוֹמֵר וְסוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים. הַפְּהָנִים מִמִּירִים אֶת שְׂלֵהֶם, וְיִשְׂרָאֵל מִמִּירִים אֶת שְׂלֵהֶם. אִין הַפְּהָנִים מִמִּירִים לֹא בְּחֻטָּאת וְלֹא בְּאֲשָׁם וְלֹא בְּבִכּוֹר. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, וְכִי מִפְּנֵי מָה אִין מִמִּירִים בְּבִכּוֹר. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, חֻטָּאת וְאֲשָׁם מִתְּנָה לְכַהֵן, וְהַבְּכוֹר מִתְּנָה לְכַהֵן, מָה חֻטָּאת וְאֲשָׁם אִין מִמִּירִים בּוֹ, אִף הַבְּכוֹר לֹא יִמְרְנוּ בּוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, מָה לִּי אֵינוֹ מִמִּיר בְּחֻטָּאת וְאֲשָׁם שְׂאִין זְכִים בָּהֶם בְּחַיֵּיהֶם, תֵּאמַר בְּבִכּוֹר שְׂזֵכִים בּוֹ בְּחַיָּיו. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, וְהֵלֵא כֶּבֶד נֶאמַר, וְהָיָה הוּא וְתַמּוּרְתּוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ, הֵיכָן קֹדֶשׁה חֲלָה עָלָיו, בְּבֵית הַבְּעֵלִים, אִף תְּמוּרָה בְּבֵית הַבְּעֵלִים:

כָּל הַקֹּדְשִׁים שְׁנִשְׁחֲטוּ חוּץ לְזִמְנָן וְחוּץ לְמִקְוָמָן, הָרִי אֵלוֹ יִשְׂרָפוּ. אֲשָׁם תְּלוּי יִשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, יִקְבֵּר. חֻטָּאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל סִפְקָא, תִּשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, יִטְיַלְנָה לְאֵמָה. כָּל הַנְּשָׂרְפִין לֹא יִקְבְּרוּ, וְכָל הַנִּקְבְּרִים לֹא יִשְׂרָפוּ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אִם רָצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ לְשְׂרוֹף אֶת הַנִּקְבְּרִים, רִשְׁאֵי. אָמְרוּ לוֹ, אֵינוֹ מִתֵּר לְשָׁנוֹת:

מסכת כריתות

שְׁלִשִׁים וְשֵׁשׁ כְּרִתוֹת בְּתוֹרָה, הַבָּא עַל הָאֵם, וְעַל אִשֶׁת הָאָב, וְעַל הַפֶּלֶה, הַבָּא עַל הַזְּכוּר, וְעַל הַבְּהֵמָה, וְאִשָּׁה הַמְּבִיאָה אֶת הַבְּהֵמָה עָלֶיהָ, הַבָּא עַל אִשָּׁה וּבִתָּהּ, וְעַל אִשֶׁת אִישׁ, הַבָּא עַל אַחֻתּוֹ, וְעַל אַחֻת אָבִיו, וְעַל אַחֻת אִמּוֹ, וְעַל אַחֻת אִשְׁתּוֹ, וְעַל אִשֶׁת אַחִיו, וְעַל אִשֶׁת אַחִי אָבִיו, וְעַל הַנְּדָה, הַמְּגַדֵּף, וְהַעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, וְהַנּוֹתֵן מִזְרָעוֹ לַמֶּלֶךְ, וְבֵעַל אוֹב, הַמְּחַלֵּל אֶת הַשֶּׁבֶת, וְטֵמֵא שְׂאֵכֵל אֶת הַקֹּדֶשׁ, וְהַבָּא לְמִקְדָּשׁ טֵמֵא, הָאוֹכֵל חֶלֶב, וְדָם, וְנוֹתֵר, וּפְגוּל, הַשּׁוֹחֵט וְהַמְעֵלָה בַּחוּץ, הָאוֹכֵל חֶמֶץ בַּפֶּסַח, וְהָאוֹכֵל וְהַעוֹשֶׂה מְלֹאכָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, הַמְּפַטֵּם אֶת הַשֶּׁמֶן, וְהַמְּפַטֵּם אֶת הַקֹּטֶרֶת, וְהַסֹּדֵף בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה. הַפֶּסַח וְהַמִּלָּה בְּמִצּוֹת עֲשֵׂה:

רבי שמעון אומר, כבשים קודמין לעזים בכל מקום, יכול מפני שהן מבחרין מהן, תלמוד לומר, ואם כבש יביא קרבנו לחטאת, מלמד ששניהן שקולין. תורים קודמין לבני יונה בכל מקום, יכול מפני שהן מבחרין מהן, תלמוד לומר, וכן יונה או תר לחטאת, מלמד ששניהן שקולין. האב קודם לאם בכל מקום. יכול שכבוד האב עודף על כבוד האם, תלמוד לומר, איש אמו ואביו תיראו, מלמד ששניהן שקולין. אבל אמרו חכמים, האב קודם לאם בכל מקום, מפני שהוא ואמו חיבין בכבוד אביו. וכן בתלמוד תורה, אם זכה הבן לפני הרב, הרב קודם את האב בכל מקום, מפני שהוא ואביו חיבין בכבוד רבו:

מסכת מעילה

קדשי קדשים ששחטן בדרום, מועלין בהן. שחטן בדרום וקבל דמן בצפון, בצפון וקבל דמן בדרום, שחטן ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, או ששחטן חוץ לזמנו וחוץ למקומו, מועלין בהן. כלל אומר רבי יהושע, כל שהיה לה שעת התר לפהנים, אין מועלין בה. ושלא היה לה שעת התר לפהנים, מועלין בה. איזו היא שהיה לה שעת התר לפהנים, שלנה, ושנטמאה, ושיצאה. איזו היא שלא היה לה שעת התר לפהנים, שנשחטה חוץ לזמנה, חוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה:

פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס, או שאמר פרוטה בכיס זה הקדש, בין שהוציא את הראשונה, מעל, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, עד שיוציא את כל הכיס. מודה רבי עקיבא באומר פרוטה מן הכיס זה הקדש, שהוא מוציא והולך עד שיוציא את כל הכיס:

מסכת תמיד

בשלושה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש, בבית אבטינס, ובבית הניצוק, ובבית המוקד. בית אבטינס ובית הניצוק היו עליות, והרובים שומרים שם. בית המוקד כפה, ובית גדול היה, מקף רובדים של אבן, וזקני בית אב ישנים שם, ומפתחות העזרה בידם, ופרחי כהנה איש כסתו בארץ. לא היו ישנים בבגדי קדש, אלא פושטין ומקפלין ומניחים אותן תחת ראשיהם, ומתפשין בכסות עצמן. ארע קרי לאחד מהן, יוצא והולך לו במסבה ההולכת תחת הבירה, והנרות דולקין

מכאן ומכאן, עד שהוא מגיע לבית הטבילה. ומדורה היתה שם, ובית כסא של כבוד. וזה היה כבודו, מצאו נעול, ידוע שיש שם אדם, פתוח, ידוע שאין שם אדם. ירד וטבל, עלה ונסתפג, ונתחמם כנגד המדורה, בא וישב לו אצל אחיו הכהנים עד שהשערים נפתחים ויוצא והולך לו:

השיר שהיו הלויים אומרים במקדש, ביום הראשון היו אומרים, ליי הארץ ומלוואה תבל וישבי בה. בשני היו אומרים, גדול יי ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. בשלישי היו אומרים, אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט. ברביעי היו אומרים, אל נקמות יי אל נקמות הופיע. בחמישי היו אומרים, הרנינו לאלהים עוזנו הריעו לאלהי יעקב. בששי היו אומרים, יי מלך גאות לבש לבש יי עז התאזר אף תכון תבל בל תמוט. בשבת היו אומרים, מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבא ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:

מסכת מדות

בשלושה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש, בבית אבטינס ובבית הניצוץ ובבית המוקד. והלויים בעשרים ואחד מקום, חמשה על חמשה שערי הר הבית, ארבעה על ארבע פנותיו מתוכו, חמשה על חמשה שערי העזרה, ארבעה על ארבע פנותיה מבחוץ, ואחד בלשכת הקרבן, ואחד בלשכת הפרכת, ואחד לאחורי בית הכפרת:

שבדרום (נ"א שבצפון), לשכת העץ, לשכת הגזלה, לשכת הגזית. לשכת העץ, אמר רבי אליעזר בן יעקב, שכחתי מה היתה משמשת. אבא שאול אומר, לשכת כהן גדול היתה, והיא היתה אחורי שתיהן, וגג שלשתן שוה. לשכת הגזלה, שם היה בור קבוע והגלגל נתון עליו, ומשם מספיקים מים לכל העזרה. לשכת הגזית, שם היתה סנהדרי גדולה של ישראל יושבת ודנה את הפהנה. וכהן שנמצא בו פסול, לובש שחורים ומתעטף שחורים ויוצא והולך לו. ושלא נמצא בו פסול, לובש לבנים ומתעטף לבנים, נכנס ומשמש עם אחיו הכהנים. ויום טוב היו עושים, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן הכהן, וכך היו אומרים, ברוך המקום ברוך הוא, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן, וברוך הוא שבחר באהרן ובבניו לעמוד לשרת לפני יי בבית קדשי הקדשים:

מסכת קנים

חטאת העוף נעשית למטה, וחטאת בהמה למעלה. עולת העוף נעשית למעלה, ועולת הבהמה למטה. אם שנה בזה ובזה, פסול. סדר קנים כך הוא, החובה אחד חטאת ואחד עולה. בנדרים ונדבות, כלן עולות. איזהו נדר, האומר הרי עלי עולה. ואיזהו נדבה, האומר הרי זו עולה. מה בין נדרים לנדבות, אלא שהנדרים, מתו או נגנבו, חיבים באחריותם. ונדבות, מתו או נגנבו, אין חיבים באחריותם:

האשה שאמרה, הרי עלי קן כשאלד זכר, ילדה זכר, מביאה שתי קנים, אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנתן לכהן, והפזן צריך לעשות שלש פרידין מלמעלן ואחת מלמטן. לא עשה כן אלא עשה שתיים למעלן ושתיים למטן ולא נמלך, צריכה להביא עוד פרידה אחת ויקריבנה למעלן, ממין אחד. משני מיניו, תביא שתיים. פרשה נדרה, צריכה להביא עוד שלש פרידין, ממין אחד. משני מיניו, תביא ארבע. קבעה נדרה, צריכה להביא עוד חמש פרידין, ממין אחד. משני מיניו, תביא שש. נתנתן לכהן ואין ידוע מה נתנה, הלך הפזן ועשה ואין ידוע מה עשה, צריכה להביא עוד ארבע פרידין לנדרה ושתיים לחובתה, וחטאת אחת. בן עזאי אומר, שתי חטאות. אמר רבי יהושע, זה הוא שאמרו, כשהוא חי קולו אחד, וכשהוא מת קולו שבעה. כיצד קולו שבעה, שתי קרניו שתי חצוצרות, שתי שוקיו שני חלילין, עורו לתוף, מעיו לנגלים, בני מעיו לכנורות. ויש אומרים, אף צמרו לתכלת. רבי שמעון בן עקשיא אומר, זקני עם הארץ כל זמן שמזקינין דעתן מטרפת עליהן, שנאמר, מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח. אבל זקני תורה אינן כן, אלא כל זמן שמזקינין דעתן מתישבת עליהן, שנאמר, בישישים חכמה וארך ימים תבונה:

סדר טהרות

מסכת מקואות

שש מעלות במקואות, זו למעלה מזו וזו למעלה מזו. מי גבאים, שטה טמא ושטה טהור, טמא. שטה טמא ומלא בבלי טהור, טמא. שטה טמא ונפל כפר של תרומה, אם הדיח, טמא, ואם לא הדיח, טהור:

אכל אכלים טמאים, ושטה משקים טמאים, טבל והקיאן, טמאים, מפני שאינן

טהורים בגוף. שְׁתֵּה מִים טְמֵאִים, טָבַל וְהִקְיָאם, טְהוּרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵם טְהוּרִים בְּגוּף. בָּלַע טִבְעַת טְהוּרָה, נִכְנַס לְאֹהֶל הַמֵּת, הַזֶּה וְשָׁנָה וְטָבַל וְהִקְיָאָה, הָרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִיָּתָה. בָּלַע טִבְעַת טְמֵאָה, טוֹבַל וְאוֹכַל בְּתַרוּמָה. הִקְיָאָה, טְמֵאָה וְטְמֵאָתוֹ. חָץ שֶׁהוּא תָּחוּב בְּאָדָם, בְּזֶמַן שֶׁהוּא נִרְאָה, חוֹצֵץ. וְאִם אֵינוֹ נִרְאָה, טוֹבַל וְאוֹכַל בְּתַרוּמָתוֹ:

מסכת פרה

רבי אליעזר אומר, עגלה בת שנתי, ופרה בת שתיים. וחכמים אומרים, עגלה בת שתיים, ופרה בת שלש או בת ארבע. רבי מאיר אומר, אף בת חמש כשרה הזקנה, אלא שאין ממתינין לה, שמא תשחיר, שלא תפסל. אומר רבי יהושע, לא שמעתי אלא שלשית. אמרו לו, מה הלשון שלשית. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה שלשית, לאחרות במנין. וכשאתה אומר שלשית, בת שלש שנים. פיוצא בו אמרו, כרם רבעי. אמרו לו, מה הלשון רבעי. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה רבעי, לאחרים במנין. וכשאתה אומר רבעי, בן ארבע שנים. פיוצא בו אמרו, האוכל בבית המנגע פרס משלש לקב. אמרו לו, אמור משמונה עשרה לסאה. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה משלש לקב, אין בו חלה. וכשאתה אומר משמונה עשרה לסאה, מעטתו חלתו:

טבל את האזוב ביום והזה ביום, כשר. ביום והזה בלילה, בלילה והזה ביום, (ביום והזה ביום שלאחריו) פסול. אבל הוא עצמו טובל בלילה ומזה ביום, שאין מזין עד שתנץ החמה. וכלן שעשו משעלה עמוד השחר, כשר:

מסכת ידים

מי רביעית נותנין לידים, לאחד אף לשנים. מחצית לג, לשלשה או לארבעה. מלג, לחמשה ולעשרה ולמאה. רבי יוסי אומר, ובלבד שלא יפחות לאחרון שבהם מרביעית. מוסיפין על השניים, ואין מוסיפין על הראשונים:

אמר צדוקי גלילי, קובל אני עליכם פרושים, שאתם כותבין את המושל עם משה בגט. אמרו פרושים, קובלין אנו עליך צדוקי גלילי, שאתם כותבים את המושל עם

השם בדף, ולא עוד אלא שאתם כותבין את המושל מלמעלן ואת השם מלמטון, שנאמר, ויאמר פרעה מי יי אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל. ובשלקה מהו אומר, יי הצדיק:

מסכת אהלות

שנים טמאים במת, אחד טמא טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. שלשה טמאים במת, שנים טמאים טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. ארבעה טמאים במת, שלשה טמאים טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. כיצד שנים, אדם הנוגע במת טמא טמאת שבעה, ואדם הנוגע בו טמא טמאת ערב:

עשרה מקומות אין בהן משום מדור גזים, אהלי הערביים, והספות, והצרפין, והברגנין, והאלקטיות, ובית שער, ואוירה של חצר, והמרחץ, ומקום החצים, ומקום הלגיונות:

מסכת נגעים

מראות נגעים שנים שהן ארבעה. בהרת עזה בשלג, שניה לה כסיד ההיכל, והשאת כקרום ביצה, שניה לה כצמר לבן, דברי רבי מאיר. וחקמים אומרים, השאת כצמר לבן, שניה לה כקרום ביצה:

שני מצורעים שנתערבו קרבנותיהם, קרב קרבנו של אחד מהם, ומת אחד מהם, זו ששאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע. אמר להם, יכתוב נכסיו לאחר ויביא קרבן עני:

מסכת זבים

הרואה ראה אחת של זב, בית שמאי אומרים, כשזמרת יום כנגד יום. ובית הלל אומרים, כבעל קרי. ראה אחת, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה שתים או אחת מרבה בשתים, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משכב ומושב, וצריך ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן. אמר רבי אליעזר בן יהודה, מזדים בית שמאי בזה שאינו זב גמור. ועל מה נחלקו, על הרואה שתים או אחת

מִרְבָּה בְּשִׁתִּים, וּבִשְׁנֵי הַפְּסִיק, וּבְשִׁלְיֵי רְאָה אַחַת, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, זָב גָּמוּר. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, מִטְּמֵא מִשְׁכָּב וּמוֹשֵׁב, וְצָרִיךְ בִּיאַת מִים חַיִּים, וּפְטוּר מִן הַקְּרָבָן: אֵלּוּ פּוֹסְלִים אֶת הַתְּרוּמָה, הָאוֹכֵל אֶכֶל רֵאשׁוֹן, וְהָאוֹכֵל אֶכֶל שְׁנִי, וְהַשּׁוֹתֵה מִשְׁקִין טְמֵאִין, וְהַבֹּא רֵאשׁוֹ וְרַבּוֹ בְּמִים שְׂאוּבִין, וְטָהוֹר שֶׁנִּפְלָו עַל רֵאשׁוֹ וְעַל רַבּוֹ שֶׁלְּשָׁה לְגִין מִים שְׂאוּבִין, וְהַסֵּפֶר, וְהַיְדִים, וְטָבוֹל יוֹם, וְהָאֶכְלִים וְהַכְּלִים שֶׁנִּטְמְאוּ בְּמִשְׁקִים:

מסכת נדה

שְׁמַאי אוֹמֵר, כָּל הַנָּשִׁים דִּין שְׁעָתָן. וְהֵלֵל אוֹמֵר, מִפְּקִידָה לְפְקִידָה, אֶפְלוּ לְיָמִים הַרְבֵּה. וְחַכְמִים אוֹמְרִים, לֹא כְּדַבְּרֵי זֶה וְלֹא כְּדַבְּרֵי זֶה, אֶלֶּא מַעַת לַעַת מִמַּעֲטָת עַל יַד מִפְּקִידָה לְפְקִידָה, וּמִפְּקִידָה לְפְקִידָה מִמַּעֲטָת עַל יַד מַעַת לַעַת. כָּל אִשָּׁה שֵׁישׁ לָהּ וְסֵת, דִּיָּה שְׁעָתָהּ. הַמְשַׁמֶּשֶׁת בְּעֵדִים, הֲרִי זֹו כְּפְקִידָה, וּמִמַּעֲטָת עַל יַד מַעַת לַעַת וְעַל יַד מִפְּקִידָה לְפְקִידָה:

הַרְוָאָה יוֹם אֶחָד עָשָׂר וְטָבְלָה לְעֶרֶב וְשִׁמְשָׁה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, מִטְּמֵאִין מִשְׁכָּב וּמוֹשֵׁב, וְחִיבִין בְּקָרְבָן. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, פְּטוּרִין מִן הַקְּרָבָן. טָבְלָה בְּיוֹם שְׁלֹאֲחֶרִיו וְשִׁמְשָׁה אֶת בֵּיתָהּ וְאַחַר כֶּךָ רֵאֲתָהּ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, מִטְּמֵאִין מִשְׁכָּב וּמוֹשֵׁב וּפְטוּרִים מִן הַקְּרָבָן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, הֲרִי זֶה גִּרְגָּרָן. וּמוֹדִים בְּרוּאָה בְּתוֹךְ אֶחָד עָשָׂר יוֹם וְטָבְלָה לְעֶרֶב וְשִׁמְשָׁה, שְׁמִטְמֵאִין מִשְׁכָּב וּמוֹשֵׁב וְחִיבִין בְּקָרְבָן. טָבְלָה בְּיוֹם שְׁלֹאֲחֶרִיו וְשִׁמְשָׁה, הֲרִי זֹו תְּרַבּוֹת רְעָה, וּמִגֵּעֵן וּבְעִילְתָן תְּלוּיִים:

מסכת טהרות

שֶׁלְּשָׁה עָשָׂר דְּבָר בְּנִבְלַת הַעוֹף הִטְהוֹר, צְרִיכָה מִחֻשְׁבָּה, וְאִינָה צְרִיכָה הַכָּשֶׁר, וּמִטְּמֵאָה טְמֵאת אֶכְלִין בְּכַבִּיצָה, וְכַזִּית בְּבֵית הַבְּלִיעָה, וְהָאוֹכֵלָה טְעוֹן הָעֶרֶב שְׁמֵשׁ, וְחִיבִים עָלֶיהָ עַל בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ, וְשׁוֹרְפִין עָלֶיהָ אֶת הַתְּרוּמָה, וְהָאוֹכֵל אֶבֶר מִן הַחֵי מִמָּנָה סוֹפֵג אֶת הָאַרְבָּעִים, שְׁחִיטָתָהּ וּמְלִיקָתָהּ מְטַהְרֹת אֶת טְרִפְתָּהּ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינָן מְטַהְרֹת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, שְׁחִיטָתָהּ מְטַהְרֶת, אֲבָל לֹא מְלִיקָתָהּ:

בֵּין הָעִגּוּלִים לְזִגִין, רְשׁוֹת הַרְבִּים. כֶּרֶם שֶׁלְּפָנֵי הַבּוֹצְרִים, רְשׁוֹת הַיְחִיד, וְשֶׁלְּאַחַר הַבּוֹצְרִים, רְשׁוֹת הַרְבִּים. אֵימְתִי, בְּזִמְן שֶׁהַרְבִּים נִכְנָסִים בְּזוֹ וְיוֹצְאִים בְּזוֹ. כָּלִי שֶׁל בֵּית הַבַּד, וְשֶׁל גֵּת, וְהַעֲקֵל, בְּזִמְן שֶׁהוּ שֶׁל עֵץ, מְנַגְּבִין וְהוּ טְהוֹרִין. בְּזִמְן שֶׁהוּ שֶׁל

גמי, מישגן כל שנים עשר חדש, או חולטן בחמין. רבי יוסי אומר, אם נתגן בשבלת הנהר, דיו:

מסכת כלים

אבות הטמאות, השרץ, ושכבת זרע, וטמא מת, והמצורע בימי ספרו, ומי חטאת שאין בהם כדי הזיה, הרי אלו מטמאין אדם וכלים במגע, וכלי חרש באויר, ואינם מטמאין במשא:

צלוחית קטנה שנטל פיה, טמאה. וגדולה שנטל פיה, טהורה. של פליטון שנטל פיה, טהורה, מפני שהיא סורחת את היד. לגנין גדולים שנטל פיהן, טמאין, מפני שהוא מתקנן לכבשין. והאפרסין של זכוכית, טהורה. אמר רבי יוסי, אשריך כלים, שנכנסת בטמאה ויצאת בטהרה:

מסכת טבול יום

המכנס חלות על מנת להפריש, ונשכו, בית שמאי אומרים, חבור בטבול יום. ובית הלל אומרים, אינו חבור. מקרצות נושכות זו בזו, וכפרות נושכות זו בזו, האופה חמיטה על גבי חמיטה עד שלא קרמו בתנור, וקולית של מים המחלחלת, ורתחת גריסין של פול ראשונה, ורתחת יין חדש, רבי יהודה אומר, אף של ארז, בית שמאי אומרים, חבור בטבול יום. בית הלל אומרים, אינו חבור. ומודים בשאר כל הטמאות, בין קלות בין חמורות:

התורם את הבור ואמר, הרי זו תרומה על מנת שתעלה שלום, שלום מן השבר ומן השפיקה, אבל לא מן הטמאה. רבי שמעון אומר, אף מן הטמאה. נשברה, אינה מדמעת. עד היכן תשבר ולא תדמע, כדי שתתגלגל ותגיע לבור. רבי יוסי אומר, אף מי שהיה בו דעת להתנות ולא התנה, נשברה אינה מדמעת, מפני שהוא תנאי בית דין:

מסכת מכשירין

כל משקה שתחלתו לרצון אף על פי שאין סופו לרצון, או שסופו לרצון אף על פי שאין תחלתו לרצון, הרי זה בכי יתן. משקין טמאים מטמאין לרצון ושלא לרצון:

חלב האשה מטמא לרצון ושלא לרצון, וחלב הבהמה אינו מטמא אלא לרצון. אמר רבי עקיבא, קל וחמר הדברים, מה אם חלב האשה שאינו מיחד אלא לקטנים, מטמא לרצון ושלא לרצון, חלב הבהמה שהוא מיחד לקטנים ולגדולים, אינו דין שיטמא לרצון ושלא לרצון. אמרו לו, לא, אם טמא חלב האשה שלא לרצון, שדם מגפתה טמא, יטמא חלב הבהמה שלא לרצון, שדם מגפתה טהור. אמר להם, מחמיר אני בחלב מבדם, שהחולב לרפואה טמא, והמקיז לרפואה טהור. אמרו לו, סלי זיתים וענבים יוכיחו, שהמשקים היוצאים מהן לרצון טמאים. ושלא לרצון טהורים. אמר להן, לא, אם אמרתם בסלי זיתים וענבים, שתחלתן אכל וסופן משקה, תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן היתה תשובה. אמר רבי שמעון, מכאן ואילך היינו משיבין לפניו, מי גשמים יוכיחו, שתחלתן וסופן משקה ואינו מטמאין אלא לרצון. אמר לנו, לא, אם אמרתם במי גשמים, שאין רבן לאדם, אלא לארצות ולאילנות, ורב החלב לאדם:

מסכת עוקצין

כל שהוא יד ולא שומר, מטמא ומטמא ולא מצטרף. שומר, אף על פי שאינו יד, מטמא ומטמא ומצטרף. לא שומר ולא יד, לא מטמא ולא מטמא:

אמר רבי יהושע בן לוי, עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה עולמות, שנאמר, להנחיל אהבי יש ואצרתיהם אמלא. אמר רבי שמעון בן חלפתא, לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר, יי עז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום:

קבלה

ספר יצירה

בְּשֵׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת פְּלִיאוֹת חֲכָמָה חֲקַק י"ה י"ה יי צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלֻךְ עוֹלָם אֵל (שְׂדֵי) רְחוּם וְחַנוּן שׁוֹכֵן עַד מְרוֹם וְקָדוֹשׁ (שְׁמוֹ) בְּרָא
אֵת עוֹלָמוֹ בְּשֵׁלֶשֶׁה סְפָרִים בְּסֵפֶר וּסְפֹר וּסְפוּר:

כָּלְלוּ שֵׁל דְּבַר, מְקַצֵּת אֱלוֹ מְצַטְרָפִים עִם אֱלוֹ וּמְקַצֵּת אֱלוֹ מְצַטְרָפִים עִם אֱלוֹ, אֱלוֹ
עִם אֱלוֹ וְאֱלוֹ עִם אֱלוֹ, אֱלוֹ תְּמוּרַת אֱלוֹ וְאֱלוֹ תְּמוּרַת אֱלוֹ, אֱלוֹ כְּנֻגַד אֱלוֹ וְאֱלוֹ כְּנֻגַד
אֱלוֹ, וְאִם אֵין אֱלוֹ אֵין אֱלוֹ, וְכֻלָּם אֲדוּקִים בְּתֵלִי וְגִלְגַל וְלֵב:

גַּם אֵת כָּל חֲפֵץ, זֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים, טוֹב לְעַמַּת רַע וְרַע לְעַמַּת טוֹב, טוֹב
מִטוֹב וְרַע מִרַע, טוֹב מִבְּחִין רַע וְרַע מִבְּחִין טוֹב, טוֹב גָּנוּז לְטוֹבִים וְרַע גָּנוּז לְרָעִים.

וּכְשָׁבָא אַבְרָהָם אָבִינוּ וְהֵבִיט וְרָאָה וְחָקַר וְהִבִּין וְחָקַק וְחָצַב וְיָצַר וְצָרַף וְחָשַׁב
וְעִלְתָּה בְּיָדוֹ, וְנִגְלָה עָלָיו אֲדוֹן הַכֹּל וְקָרָא עָלָיו הַמְּקַרָּא הַזֶּה בְּטָרְם אֲצַרְךָ בְּבֶטֶן
יְדַעְתִּידָ, וְקָרָאוּ אוֹהֲבוֹ וְכָרַת לוֹ בְּרִית וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם, שְׁנֵאמַר וְהָאֲמִין בֵּין
וְיַחְשְׁבָהּ לוֹ צְדָקָה, כָּרַת לוֹ בְּרִית בֵּין עֶשֶׂר אֲצַבְעוֹת רִגְלָיו וְהִיא הַמִּילָה, וּבֵין עֶשֶׂר
אֲצַבְעוֹת יָדָיו וְהוּא הַלְשׁוֹן, קֶשֶׁר עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּלִשׁוֹנוֹ וְגִלְגַל לוֹ
אֵת סוּדוֹ, מְשַׁכֵּן בְּמִים, דְּלָקוֹן בְּאֵשׁ, רַעֲשֵׁן בְּרוּחַ, בְּעָרֵן בְּשִׁבְעָה כּוֹכְבִים, נִהְגֵּן בְּשֵׁנִים
עֶשֶׂר מְזֻלוֹת.

אוֹיֵר רוּיָה גּוּיָה, אֶרֶץ קָר וּבֶטֶן, שְׁמַיִם חָם וְרֵאשׁ, זֶהוּ אִמ"ש. שְׁבַתָּאֵי שְׁבַת וּפָה,
צְדָק אַחַד בְּשִׁבְתָּ וְעֵין יָמִין, מְאָדִים שְׁנֵי בְּשִׁבְתָּ וְעֵין שְׁמַאל, חֲמָה שְׁלִישִׁי בְּשִׁבְתָּ
וְאֶרֶץ יָמִין, נִגְהָ רְבִיעִי בְּשִׁבְתָּ וְאֶרֶץ שְׁמַאל, כּוֹכַב חֲמִישִׁי בְּשִׁבְתָּ וְאֶזֶן יָמִין, לְבָנָה שְׁשִׁי
בְּשִׁבְתָּ וְאֶזֶן שְׁמַאל, זֶהוּ בְּגִ"ד כִּפְרִית. וְאֱלוֹ שְׁנַיִם עֶשֶׂר מְזֻלוֹת, טָלָה גִיסָן כְּבֵד, שׁוֹר
אֵיֶר מְרָה, תְּאוּמִים סִיּוֹן טְחוּל, סְרָטֵן תְּמוּז הַמְּסָס, אֶרְיָה אָב כּוּלֵיָא יָמִין, בְּתוּלָה
אֱלוֹל כּוּלֵיָא שְׁמַאל, מְאֻזְנִים תְּשֻׁרֵי קְרָקְבֵן, עֶקְרָב מְרַחֲשׁוֹן קְבָה, קֶשֶׁת כְּסֵלוֹ יָד
יָמִין, גְּדִי טַבַּת יָד שְׁמַאל, דְּלִי שְׁבַט רִגְלֵי יָמִין, דְּגִים אֲדָר רִגְלֵי שְׁמַאל, זֶהוּ ה"ו ז"ח
ט"י ל"ן ס"ע צ"ק. שְׁלֶשֶׁה אוֹיְבִים הֵם, לְשׁוֹן כְּבֵד מְרָה. שְׁלֶשֶׁה אוֹהֲבִים הֵם, עֵינַיִם
אֻזְנִים לֵב. שְׁלֶשֶׁה מַחִיִּים הֵם, שְׁנַיִם חֲטָם טְחוּל. שְׁלֶשֶׁה מְמִיתִים הֵם, שְׁנֵי נְקֻבִים
תַּחְתּוֹנִים וּפָה. שְׁלֶשֶׁה אֵינָם בְּרִשׁוֹתוֹ, עֵינָיו אֻזְנָיו חֲטָמוֹ. שְׁלֶשׁ שְׁמוּעוֹת טוֹבוֹת
לְאֻזֵן, בְּרָכָה שְׁמוּעָה טוֹבָה וְקָלוּס. שְׁלֶשׁ רְאִיוֹת רְעוּת, עֵין נוֹאֲפֶת עֵין רְעָה עֵין

מנַדַת. שְׁלֵשׁ רְאִיּוֹת טוֹבוֹת לְעֵינַיִם, בְּשֵׁת עֵין טוֹבָה וְעֵין נְאֻמָּנֶת. שְׁלֵשׁ רְעוֹת לְלִשׁוֹן, דְּבוּר רַע וְהַמְלִשׁוֹן וְהַמְדַבֵּר אֶחָד בְּפֶה וְאֶחָד בְּלֵב. שְׁלֵשׁ טוֹבוֹת לְלִשׁוֹן, שְׁתִיקָה וְשִׁמְרַת הַלִּשׁוֹן וְדְבוּר אָמֶת.

זהר פרשת אמור דף צז

רַבִּי אֲבָא וְרַבִּי חֲזִיא הוּוּ אֲזִיל בְּאוֹרְחָא, אָמַר רַבִּי חֲזִיא, כְּתִיב, וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאְכֶם אֶת עַמְרַת הַתְּנוּפֶה. מֵאֵי קָא מִירִי. אָמַר לִיה, הָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא. אָבֵל תָּא חֲזִי, יִשְׂרָאֵל כַּד הוּוּ בְּמִצְרַיִם, הוּוּ בְּרִשׁוּתָא אֶחְרָא, וְהוּוּ אֶחֱידָן בְּמִסְאָבוּתָא, כְּאִתְתָּא דָא כַּד הִיא יְתָבָא בְּיוֹמֵי דְּמִסְאָבוּתָא. בְּתַר דְּאִתְגְּזֵרוּ, עָאֵלוּ בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא דְּאֶקְרִי בְּרִית. בְּיֻן דְּאִתְאַחְדוּ בֵּיה, פְּסַק מִסְאָבוּתָא מִנְיָהּ, כְּדָא אִתְתָּא כַּד פְּסַקוּ מִנְיָה דְּמִי מִסְאָבוּתָא. בְּתַר דְּאִתְפְּסְקוּ מִנְיָה, מַה כְּתִיב, וּסְפַרְהָ לָהּ שִׁבְעַת יָמִים. אוּף הֵכָא, בְּיֻן דְּעָאֵלוּ בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא, פְּסַקָא מִסְאָבוּ מִנְיָהּ, וְאָמַר קוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא, מִכְּאֵן וּלְהִלָּאָה חוּשְׁבְּנָא לְדְכוּיּוּתָא. וּסְפַרְתֶּם לָכֶם לָכֶם דִּיקָא, כְּמָה דְּאִתְ אָמַר וּסְפַרְהָ לָהּ שִׁבְעַת יָמִים, לָהּ לְעֲצֻמָּה, אוּף הֵכָא לָכֶם לְעֲצֻמְכֶם. וְלָמָּה, בְּגִין לְאִתְדַכְּאָה בְּמִיּוֹן עֲלָאִין קְדִישִׁין, וּלְבַתַּר לְמִיתִי לְאִתְחַבְּרָא בֵּיה בְּמִלְכָא וּלְקַבְּלָא אוֹרִיתִיהּ. כְּתִיב וּסְפַרְהָ לָהּ שִׁבְעַת יָמִים, אוּף הֵכָא שִׁבְעַת שַׁבְּתוֹת, אָמַאי שִׁבְעַת שַׁבְּתוֹת, בְּגִין לְמַזְכֵּי לְאִתְדַכְּאָה בְּמִיּוֹן דֶּה־הוּא נְהַר דְּנִגְדִי וְנִפִּיק וְאֶקְרִי מִים חַיִּים. וְהוּא נְהַר שִׁבְעַת שַׁבְּתוֹת נִפְקוּ מִנְיָה. וְעַל דָּא שִׁבְעַת שַׁבְּתוֹת וְדָאִי, בְּגִין לְמַזְכֵּי בֵּיה, כְּמָה דְּאִתְתָּא דְּכִיּוּ דִּילָהּ בְּלִילִיא לְאִשְׁתְּמַשָּׂא בְּבַעְלָהּ. כַּד כְּתִיב וּבִרְדַת הַטַּל עַל הַמַּחְנֶה לִלְלָהּ. עַל הַמַּחְנֶה כְּתִיב, וְלֹא כְּתִיב וּבִרְדַת הַטַּל לִלְלָהּ (אֲלֹא עַל הַמַּחְנֶה, בְּגִין דִּיּוֹרְד מֵהוּא נְקוּדָה עַל אֲנָן יוֹמִין דְּאִתְקַרְיָאוּ מַחְנֶה). וְאִמְתִּי נַחַת הָאִי טְלָא, כַּד קָרִיבוּ יִשְׂרָאֵל לְטוֹרָא דְּסִינֵי, כְּדִין נַחַת הוּא טְלָא בְּשִׁלְיָמוֹ, וְאִדְכּוּ, וְאִתְפְּסַקְתָּ זוּהֶמְתָּן מִנְיָהּ, וְאִתְחַבְּרוּ בֵּיה בְּמִלְכָא וּקְבִילוּ אוֹרִיתָא, וּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל הָא אוֹקִימָנָא. וּבִהוּא זְמַנָּא, וְדָאִי כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם, לְאִתְדַכְּאָה וּלְאִסְתַּחֲאָה, וּכְלָא אִתְקַשְּׁרוּ (ס"א אִתְקַדְּשׁוּ) וְאִתְחַבְּרוּ בֵּיה בְּמִלְכָא קְדִישָׁא. תָּא חֲזִי, כָּל בַּר נֶשׁ דְּלֹא מְנִי חוּשְׁבְּנָא דָּא, אֲנָן שִׁבְעַת שַׁבְּתוֹת תְּמִימוֹת, לְמַזְכֵּי לְדְכוּיּוּתָא דָּא, לֹא אֶקְרִי טְהוֹר, וְלֹא בְּכִלְלָא דְּטְהוֹר הוּא, וְלֹא הוּא כְּדָאִי לְמַהוּי לִיה חוּלְקָא בְּאוֹרִיתָא, וּמֵאֵן דְּמִטִּי טְהוֹר לְהָאִי יוֹמָא, וְחוּשְׁבְּנָא לֹא אִתְאַבִּיד מִנְיָה, כַּד מְטִי לְהָאִי לִילִיא, לְבָעִי לִיה לְמַלְעִי בְּאוֹרִיתָא וּלְאִתְחַבְּרָא בֵּיה, וּלְנִטְרָא דְּכִיּוּ עֲלָאָה דְּמִטִּי עֲלִיהּ בִּהוּא לִילִיא, וְאִתְדַכְּיָא. וְאוֹלִיפְנָא דְּאוֹרִיתָא דְּבָעִי לִיה לְמַלְעִי בִּהָאִי לִילִיא אוֹרִיתָא דְּבָעֵל פֶּה, בְּגִין דִּיּוֹרְדוֹן כְּחִדָּא מִמְבוּעָא דְּנַחְלָא

עֲמִיקָא. לְבַתֵּר בְּהַאי יוֹמָא לִיתִי תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, וְיִתְחַבֵּר בְּהוּ, וְיִשְׁתַּכְחוּן כְּחֻדָּא
 בְּזוּגָא חַד לְעֵלָא. כְּדִין מְכַרְיִי עֲלִיהּ וְאַמְרִי, וְאַנִּי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יי רוחי
 אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבַרִי אֲשֶׁר שָׁמְתִי בְּפִיךָ וְגו'. וְעַל דָּא חֲסִידֵי קִדְמָאֵי לֹא הוּוּ נִימֵי בְּהַאי
 לִילֵיא וְהוּוּ לְעֵאן בְּאוֹרֵיתָא, וְאַמְרִי, גִּיתִי לְאַחְסָנָא יִרְתָּא קִדְיָשָׁא לְוֹ וּלְבָנֵן בְּתַרְיִן
 עֲלָמִין. וְהוּוּ לִילֵיא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתַעֲטַרְתָּ עֲלֵיהוּ וְאַתְיָא לְאַזְדוּגָא בֵּיהּ בְּמִלְכָּא,
 וְתַרוּיְהוּ מִתְעַטְרִי עַל רִישֵׁיהוּ דְאַנּוּן דְזֻכְאִין לְהֵכִי. רַבִּי שְׁמַעוֹן הֵכִי אָמַר, בְּשַׁעֲתָא
 דְמִתְכַנְשֵׁי חֲבַרְיָא בְּהַאי לִילֵיא לְגַבִּיהּ, גִּיתִי לְתַקְנָא תְּכַשִּׁיטִי כְּלָה, בְּגִין דְתִשְׁתַּכַּח
 לְמַחַר בְּתַכְשִׁיטָהָא וְתַקוּנָהָא לְגַבִּי מִלְכָּא כְּדָקָא יָאוּת. זַכָּאָה חוּלְקִיהוּן דְחֲבַרְיָא,
 כַּד יִתְבַּע מִלְכָּא לְמִטְרוּנֵיתָא, מֵאן תַּקִּין תְּכַשִּׁיטָהָא וְאַנְהִיר עֲטְרָהָא וְשׁוּי תַקוּנָהָא.
 וְלִית לָךְ בְּעֲלָמָא מֵאן דִּידַע לְתַקְנָא תְּכַשִּׁיטִי כְּלָה אֵלָא חֲבַרְיָא, זַכָּאָה חוּלְקִיהוּן
 בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. תָּא חֲזִי, חֲבַרְיָא מִתְקַנֵּי בְּהַאי לִילֵיא תְּכַשִּׁיטָהָא
 לְכְלָה, וּמַעֲטְרִי לָהּ בְּעֲטְרָהָא לְגַבִּי מִלְכָּא. וּמֵאן מִתְקִין לִיהּ לְמִלְכָּא בְּהַאי לִילֵיא,
 לְאַשְׁתַּכַּחָא בְּהּ בְּכְלָה, לְאַזְדוּגָא בְּהּ בְּמִטְרוּנֵיתָא. נְהִירָא קִדְיָשָׁא עֲמִיקָא דְכָל
 נְהִרִין, אִמָּא עֲלָאָה. הֵדָּא הוּוּ דְכְתִיב, צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלֵּךְ שְׁלֹמֹה
 וְגו'. לְבַתֵּר דְאַתְקִינַת לִיהּ לְמִלְכָּא, וְאַתְעֲטַרְתָּ לִיהּ, אֲתִית לְדַכָּאָה לָהּ לְמִטְרוּנֵיתָא,
 וְלֵאנּוּן דְמִשְׁתַּכַּחֵי גַבְהּ. לְמִלְכָּא דְהוּוּ לִיהּ בַּר יַחֲדָאֵי, אֲתָא לְזוּגָא לִיהּ בְּמִטְרוּנֵיתָא
 עֲלָאָה, מֵאֵי עֲבַדַּת אִמִּיהּ כָּל הַהוּוּ לִילֵיא, עֲאֵלַת לְבִי גְנִיָהָא, אִפִּיקַת עֲטְרָה עֲלָאָה
 בְּשַׁבְעִים אַבְנֵי יָקָר סַחְרֵנָהָא, וְאַתְעֲטְרָא לִיהּ. אִפִּיקַת לְבוּשִׁין דְמִלְכוּ וְאַלְבִּישַׁת
 לִיהּ, וְאַתְקַנַּת לִיהּ בְּתַקוּנֵי דְמִלְכִין. לְבַתֵּר עֲאֵלַת לְבִי כְּלָה, חֲמַאת עוֹלִימְתָהָא
 דְקָא מִתְקַנֵּי עֲטְרָהָא לְבוּשָׁהָא תְּכַשִּׁיטָהָא לְתַקְנָא לָהּ. אָמַרָה לֹוּן, הָא אֲתַקְנִית
 בִּי טְבִילָה, אֲתַר דְמִיִּין נְבַעִין, וְכָל רִיחִין וּבוֹסְמִין סַחְרֵי אַנּוּן מִיִּין, לְדַכָּאָה לְכַלְתִּי,
 לִיתִי כַלְתִּי מִטְרוּנֵיתָא דְבַרִי וְעוֹלִימְתָהָא, וְיִתְדַכּוּן בְּהוּוּ אֲתַר דְאַתְקַנִּית בְּהוּוּ
 בִּי טְבִילָה דְמִיִּין נְבַעִין דְעַמִּי. לְבַתֵּר תַּקִּינוּ לָהּ בְּתַכְשִׁיטָהָא, אֲלַבִּישׁוּ לָהּ לְבוּשָׁהָא,
 אֲעַטְרוּ לָהּ בְּעֲטְרָהָא. לְמַחַר כַּד יִיתִי בְּרִי לְאַזְדוּגָא בְּמִטְרוּנֵיתָא, וְתַקִּין הִיכְלָא
 לְכַלְהוּ, וְיִשְׁתַּכַּח מְדוּרִיהּ בְּכוּ כְּחֻדָּא. כַּד מִלְכָּא קִדְיָשָׁא וּמִטְרוּנֵיתָא וְחֲבַרְיָא בְּהַאי
 גּוּוּנָא. וְאִמָּא עֲלָאָה דְמִתְקַנַּת כְּלָא. אֲשַׁתְּכַח דְמִלְכָּא עֲלָאָה וּמִטְרוּנֵיתָא וְחֲבַרְיָא
 מְדוּרִיהוּן כְּחֻדָּא וְלֹא מִתְפָּרְשִׁין לְעֲלָמִין. הֵדָּא הוּוּ דְכְתִיב, יי מִי יַגוּר בְּאַהֲלֵךְ וְגו'
 הוּלֵךְ תָּמִים וּפּוֹעֵל צְדָק. מֵאן הוּוּ, אֵלָא אֵלִין אַנּוּן דְמִתְקַנֵּי לְמִטְרוּנֵיתָא בְּתַכְשִׁיטָהָא
 בְּלְבוּשָׁהָא בְּעֲטְרָהָא, וְכָל חַד פּוֹעֵל צְדָק אַקְרִי. אָמַר רַבִּי חֲיִיא, אֲלַמְלָא לֹא זַכִּינָא
 בְּעֲלָמָא אֵלָא לְמִשְׁמַע מִלִּין אֵלִין דִּי. זַכָּאָה חוּלְקִיהוּן דְאַנּוּן דְמִשְׁתַּדְלִי בְּאוֹרֵיתָא,
 וְיַדְעִין אוֹרְחוּי דְמִלְכָּא קִדְיָשָׁא, דְרַעוּתָא דְלֵהוּן בְּאוֹרֵיתָא, עֲלִיָהּ כְּתִיב כִּי בִי חֶשֶׁק
 וְאַפְלִטָהּוּ אֲשַׁגְּבֵהוּ וְכְתִיב אֲחַלְצָהוּ וְאַכְבַּדְהוּ.

זהו פרשת בראשית דף ח

רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא בליליא דכלה אתחברת בבבלה. דתנינן כל אנון חבריא דבני היכלא דכלה אצטריכו בההיא ליליא דכלה אזדמנת למהוי ליומא אחרא גו חופה בבבלה למהוי עמה כל ההוא ליליא, ולמחדי עמה בתקונה דאיהי אתתקנת למלעי באורייתא מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים ובדרשות דקראי וברזין דחכמתא. בגין דאלין אנון תקונין דילה ותכשיטה. ואיהי ועולמתהא עאלת וקימת על רשיהון ואתתקנת בהו וחדאה בהו כל ההוא ליליא. וליומא אחרא לא עאלה לחופה אלא בהדיהו. ואלין אקרון בני חופתא. וכיון דעאלת לחופתא קודשא בריך הוא שאל עליהו ומברך לון ומעטר לון בעטרהא דכלה. זכאה חולקהון. והוה רבי שמעון וכלהו חבריא מרננין ברנה דאורייתא ומחדשין מלין דאורייתא כל חד וחד מניהו. והוה חדי רבי שמעון וכל שאר חבריא. אמר לון רבי שמעון, בני זכאה חולקכון בגין דלמחר לא תיעול פלה לחופה אלא בהדיכו. בגין דכלהו דמתקנין תקונהא בהאי ליליא וחדאן בה פלהון יהון רשימין וכתבין בספרא דדוכרניא וקודשא בריך הוא מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה:

פתח רבי שמעון ואמר, השמים מספרים כבוד אל וגו'. קרא דא הא אוקימנא ליה. אבל בזמנא דא דכלה אתערת למיעל לחופה ביומא דמחר אתתקנת ואתנהירת בקישיטהא בהדי חבריא דחדאן עמה כל ההיא ליליא ואיהי חדאת עמהון. וביומא דמחר כמה אוכלוסין ומשרין מתפנשין בהדה. ואיהי וכלהו מחפאן לכל חד וחד דתקיננו לה בהאי ליליא. כיון דמתחברן כחדא ואיהי חמאת לבבלה מה פתיב, השמים מספרים כבוד אל. השמים דא חתן דעאל לחופה. מספרים ומנהרין כזוהרא דספיר, דנהיר וזהיר מספי עלמא ועד ספי עלמא. כבוד אל, דא כבוד פלה דאקרי אל, דכתיב, אל זועם בכל יום. בכל יומי שתא אקרי אל, והשתא דעאלת לחופה אקרי כבוד ואקרי אל. יקר על יקר, נהירו על נהירו, ושלטנא על שלטנא. כדן בההיא שעתא דשמים עאל לחופה ואתי ונהיר לה, כל אנון חבריא דאתקיננו לה פלהו אתפרשו בשמהן תמן, הדא הוא דכתיב, ומעשה ידיו מגיד הרקיע. מעשה ידיו, אלין אנון מארי קימא ובירת אקרון מעשה ידיו, כמא דאת אמר ומעשה ידיו כוננהו, דא ברית קימא דחתים בבשרא דבר נש.

סדר תרי"ג מצוות

וצריך לומר התרי"ג מצוות בכוונה לשמור ולעשות ולקיים ואז הקב"ה מצרף מחשבה טובה למעשה

(כח) שלא נאמין באלוה בלתי השם לבדו.	(א) מצות פריה ורביה.
(כט) שלא לעשות פסל.	(ב) מצות מילה.
(ל) שלא להשתחוות לעבודה זרה.	(ג) שלא לאכול גיד הנשה.
(לא) שלא לעבוד עבודה זרה במה שדרכה להעבד.	(ד) מצות קדוש החדש.
(לב) שלא לשבע לשוא.	(ה) מצות שחיטת הפסח בארבעה עשר בניסן.
(לג) שלא לעשות מלאכה בשבת.	(ו) מצות אכילת בשר הפסח בליל חמשה עשר בו.
(לד) שלא להרוג נקי.	(ז) מצות השבתת חמץ.
(לה) שלא לגלות ערות אשת איש.	(ח) מצות אכילת מצה.
(לו) שלא לנגוב נפש מישראל.	(ט) מצות קדוש בכורות בארץ ישראל.
(לז) שלא להעיד שקר.	(י) מצות ספור יציאת מצרים.
(לח) שלא לחמוד.	(יא) מצות פדיון פטר חמור.
(לט) שלא לעשות צורת אדם אפלו לנוי.	(יב) מצות עריפת פטר חמור.
(מ) שלא לבנות אבני גזית במזבח.	(יג) שלא לאכול הפסח נא ומבשל.
(מא) שלא לפסוע על המזבח.	(יד) שלא להותיר בשר הפסח עד בקר.
(מב) מצות דין עבד עברי.	(טו) שלא ימצא חמץ ברשותנו בפסח.
(מג) מצות יעוד של אמה העבריה.	(טז) שלא לאכול מכל דבר שיש בו חמץ.
(מד) מצות פדיון אמה עבריה.	(יז) שלא להאכיל מן הפסח לישראל מומר.
(מה) מצות בית דין להרוג בחנק המחזיב.	(יח) שלא להאכיל מן הפסח לגר תושב.
(מו) מצות דיני קנסות.	(יט) שלא להוציא מבשר הפסח חוצה.
(מז) מצות בית דין להרוג בסיוף המחזיב.	(כ) שלא לשבור עצם מן הפסח.
(מח) מצות בית דין לדון דין בהמה שהזיקה שלא כדרכה.	(כא) שלא יאכל ערל מן הפסח.
(מט) מצות בית דין לדון בגזקי הבור.	(כב) שלא לאכול חמץ בפסח.
(נ) מצות בית דין לדון גנב בתשלומים או במיתה.	(כג) שלא יראה לנו חמץ בפסח.
(נא) מצות בית דין לדון בגזקי מבעה.	(כד) שלא לצאת בשבת חוץ לתחום.
(נב) מצות בית דין לדון בגזקי האש.	(כה) מצות האמנה במציאות השם.
(נג) מצות בית דין לדון בדין שומר חנם.	(כו) מצות קדוש שבת בדברים.
	(כז) מצות כבוד אב ואם.

- (נד) מצות בית דין לדון בדין טוען ונטען.
 (נה) מצות בית דין לדון בדין נושא שכר ושוכר.
 (נו) מצות בית דין לדון בדין השואל.
 (נד) מצות בית דין לדון בדין המפתה.
 (נה) שלא למכור אמה העבריה הקונה אותה מיד האב.
 (נט) שלא לגרוע שאר כסות ועונה.
 (ס) שלא להכות אב ואם.
 (סא) שלא לאכול שור הנסקל.
 (סב) שלא לחיות מכשף.
 (סג) שלא להונות הגר בדברים.
 (סד) שלא להונות הגר בממון.
 (סה) שלא לענות יתומים ואלמנות.
 (סו) מצות הלוואה לעני.
 (סז) מצות הטיה אחרי רבים.
 (סח) מצות פרוק משא.
 (סט) מצות שמטת קרקעות.
 (ע) מצות שביטה בשבת.
 (עא) מצות חגיגה ברגלים.
 (עב) מצות הבאת בכורים.
 (עג) שלא יתבע חוב מעני שאין לו מה לפרוע.
 (עד) שלא ישית יד בין לזה למלוה ברבית.
 (עה) שלא לקלל הדין.
 (עו) לאו דברכת השם.
 (עז) שלא לקלל הנשיא.
 (עח) שלא להקדים חקי התבואות.
 (עט) שלא לאכול טרפה.
 (פ) שלא לשמוע טענת בעל דין שלא בפני בעל דינו.
 (פא) שלא יעיד בעל עברה.
 (פב) שלא לנטות אחרי רבים בדיני נפשות בשביל אחד.
 (פג) שלא ילמד חובה מי שלמד זכות תחלה בדיני נפשות.
 (פד) שלא לרחם על עני בדין.
 (פה) שלא להטות משפט חוטא מפני רשעו.
 (פו) שלא לחתוך הדין באמד הדעת.
 (פז) שלא לקח שחד.
 (פח) שלא לשבע בעבודה זרה.
 (פט) שלא להדיח בני ישראל אחר עבודה זרה.
 (צ) שלא ישחט שה הפסח בארבעה עשר בניסן בעוד שהחמץ ברשותנו.
 (צא) שלא יניח אימורי הפסח לפסל בלינה.
 (צב) שלא לבשל בשר בחלב.
 (צג) שלא לכרות ברית לשבעת עממים וכן לכל עובדי עבודה זרה.
 (צד) שלא להושיב עובדי עבודה זרה בארצנו.
 (צה) מצות בגין בית הבחירה.
 (צז) מצות סדור לחם הפנים ולבונה זכה לפני יי בכל שבת.
 (צח) שלא להוציא בדי הארון ממנו.
 (צט) מצות עריכת גרות במקדש.
 (ק) מצות לבישת בגדי כהנים.
 (קא) מצות אכילת בשר חטאת ואשם.
 (קב) מצות הקטרת קטרת.
 (קג) שלא יזח החשן מעל האפוד.
 (קד) שלא לקרוע המעיל של כהנים.
 (קה) שלא יאכל זר בשר קדשי הקדשים.
 (קו) שלא להקטיר ולהקריב על מזבח הזהב (חוזן מן הקטרת).
 (קז) מצות נתינת מחצית השקל בשנה.

- ק(ו) מצוות קדוש ידים ורגלים לפני עבודה.
 ק(ח) מצוות משיחת כהנים גדולים ומלכים בשמן המשחה.
 ק(ט) מצוות שביתת הארץ בשנת השמיטה.
 ק(י) שלא יסוד זר בשמן המשחה.
 ק(יא) שלא לעשות במתכנת שמן המשחה.
 ק(יב) שלא לעשות במתכנת הקטרות.
 ק(יג) שלא לאכול ולשתות תקרבת עבודה זרה.
 ק(יד) שלא לאכול בשר בחלב.
 ק(טו) שלא יעשו בית דין משפט מות בשבת.
 ק(טז) מצוות מעשה העולה.
 ק(יז) מצוות קרבן מנחה.
 ק(יח) מצוות מליחת הקרבן.
 ק(יט) מצוות קרבן בית דין שטעו בהוראה.
 ק(כ) מצוות קרבן חטאת יחיד ששגג במצות לא תעשה שחייבין עליה כרת.
 קכא) מצוות עדות.
 קכב) מצוות קרבן עולה ויורד.
 קכג) מצוות תוספת חמש לאוכל מן התרומה או מועל בה.
 קכד) מצוות קרבן אשם תלוי.
 קכה) מצוות קרבן אשם ודאי.
 קכו) מצוות השבת הגזל.
 קכז) שלא להקריב קרבן שאור או דבש.
 קכח) שלא להקריב קרבן בלא מלח.
 קכט) שלא להבדיל בחטאת העוף.
 קל) שלא לתן שמן זית במנחת חוטא.
 קלא) שלא לתן לבונה במנחת חוטא.
 קלב) מצוות הרמת הדשן.
 קלג) מצוות הדלקת אש על המזבח בכל יום.
 קלד) מצוות אכילת שירי מנחות.
 קלה) מצוות קרבן מנחה של כהן גדול בכל יום.
 קלו) מצוות מעשה החטאת.
 קלז) מצוות מעשה האשם.
 קלח) מצוות מעשה זבח השלמים.
 קלט) מצוות שרפת נותר הקדשים.
 קמ) מצוות שרפת בשר קדש שנטמא.
 קמא) שלא לכבות אש מעל המזבח.
 קמב) שלא לעשות שירי מנחות חמץ.
 קמג) שלא תאכל מנחת כהן.
 קמד) שלא לאכול מבשר חטאת הנעשית בפנים.
 קמה) שלא להותר מבשר קרבן התודה (והוא הדין לשאר קדשים).
 קמו) שלא לאכול פגול.
 קמז) שלא לאכול בשר קדשים שנטמא.
 קמח) שלא לאכול חלב.
 קמט) שלא נאכל דם בהמה חיה ועוף.
 קנ) מצוות בדיקת סימני בהמה וחייה.
 קנא) מצוות בדיקת סימני דגים.
 קנב) מצוות בדיקת סימני חגבים.
 קנג) מצוות טמאת שמונה שרצים.
 קנד) מצוות ענין טמאת אכלים.
 קנה) מצוות ענין טמאת נבלה.
 קנו) שלא יכנסו הכהנים למקדש מגדלי שער.
 קנז) שלא יכנסו הכהנים למקדש קרועי בגדים.
 קנח) שלא יצאו הכהנים מן המקדש בשעת עבודה.
 קנט) שלא להכניס שתויי יין במקדש וכן שלא יורה שתוי.
 קס) שלא לאכול בהמה וחייה טמאה.
 קסא) שלא לאכול דג טמא.
 קסב) שלא לאכול עוף טמא.

- קפח) שלא לאכול שרץ הארץ.
 קפס) שלא לאכול מיני שרצים דקים הנולדים בזרעים ובפרות.
 קצ) שלא לאכול משרץ המים.
 קצא) שלא לאכול מן השרצים המתהוים מן העפוש.
 קצב) מצות ענין טמאת יולדת.
 קצג) מצות ענין טמאת יולדת.
 קצד) מצות ענין טמאת מצרע.
 קצה) מצות הנהגת מצרע בקריעה ופרימה וכל מטמאי אדם צריכין להודיע שהן טמאין.
 קצו) מצות ענין נגעי בגדים.
 קצז) שלא יאכל טמא מן הקדשים.
 קצח) שלא לגלח שער הנתק.
 קצט) מצות הטהרה מן הצרעת שתהיה במינים ידועים.
 ר) מצות תגלחת מצרע ביום השביעי.
 רא) מצות טבילה לטמאים.
 רב) מצות קרבן מצרע כשיתרפא מצרעתו.
 רג) מצות ענין טמאת בית שיהיה בו נגע.
 רד) מצות ענין טמאת זב להיות טמא ומטמא.
 רה) מצות קרבן זב כשיתהר מזובו.
 רו) מצות ענין טמאת שכבת זרע שהוא טמא ומטמא.
 רז) מצות ענין טמאת נדה שטמאה ומטמאה.
 רח) מצות ענין טמאת זבה שטמאה ומטמאה.
 רט) מצות קרבן זבה כשתטהר מזובה.
 רי) מצות עבודת יום הכפורים.
 ריא) מצות כסוי הדם.
 ריב) שלא יכנסו הכהנים בכל עת במקדש וכל שכן זרים.
 ריג) מצות פאה.
 קפח) שלא לשחוט קדשים חוץ לעזרה.
 קפט) שלא להתקרב לאחת מכל העריות (אפלו בלא ביאה).
 קצ) שלא לגלות ערות אב.
 קצא) שלא לגלות ערות אם.
 קצב) שלא לגלות ערות אשת אב ואף על פי שאינה אמו.
 קצג) שלא לגלות ערות אחותו בכל צד שהיא אחותו.
 קצד) שלא לגלות ערות בת הבן.
 קצה) שלא לגלות ערות בת הבת.
 קצו) שלא לגלות ערות הבת.
 קצז) שלא לגלות ערות אחותו מן האב והיא בת אשת אביו.
 קצח) שלא לגלות ערות אחות אב.
 קצט) שלא לגלות ערות אחות אם.
 ר) שלא לבוא על ערות אחי האב.
 רא) שלא לבוא על אשת אחי האב.
 רב) שלא לבוא על אשת הבן.
 רג) שלא לבוא על אשת אח.
 רד) שלא לבוא על אשה ובתה.
 רה) שלא לגלות ערות אשה ובת בנה.
 רו) שלא לגלות ערות אשה ובת בתה.
 רז) שלא לבוא על שתי אחיות מחיים.
 רח) שלא לבוא על אשה נדה.
 רט) שלא לתן מזרעו למלד.
 רי) שלא לשכב עם הזכרים.
 ריא) שלא לשכב עם בהמה.
 ריב) שלא תשכבנה הנשים עם הבהמות.
 ריג) מצות יראת אב ואם.
 ריד) מצות פאה.

מִצְוַת לֶקֶט. (רסו)

שֶׁלֹא לְרַגֵּל. (רמד)

מִצְוַת הַנַּחַת עוֹלוֹת הַכֶּרֶם. (רסז)

שֶׁלֹא לַעֲמֹד עַל דָּם רַעִים. (רמה)

מִצְוַת הַנַּחַת פֶּרֶט הַכֶּרֶם. (ריו)

שֶׁלֹא לְשַׁנּוֹא אֶת. (רמו)

מִצְוַת שׁוֹפֵט שֵׁשׁ־פּוֹט בְּצֶדֶק. (ריח)

שֶׁלֹא לְהִלְבִּין פְּנֵי אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל. (רמז)

מִצְוַת תּוֹכַחַה לְיִשְׂרָאֵל שְׂאִינוֹ נוֹהֵג כְּשׁוֹרָה. (ריט)

שֶׁלֹא לַנְּקוּם. (רמח)

מִצְוַת אֲהַבַת יִשְׂרָאֵל. (רו)

שֶׁלֹא לַנְּטוֹר. (רמט)

מִצְוַת נָטַע רְבֵעִי. (רכא)

שֶׁלֹא לְהַרְבִּיעַ בְּהֵמָה מִיָּן עִם שְׂאִינוֹ מִיָּנוּ. (רו)

מִצְוַת לִירְאָה מִן הַמִּקְדָּשׁ. (רכב)

שֶׁלֹא לִזְרוֹעַ בְּלֵאֵי זְרָעִים וְלֹא לְהַרְכִּיב אֵילָן בְּשׁוּם מְקוֹם. (רנא)

מִצְוַת כְּבוֹד חֲכָמִים. (רכג)

שֶׁלֹא לֶאֱכֹל עֵרְלָה. (רנב)

מִצְוַת צְדוּק הַמֵּאֲזִינִים וְהַמְשַׁקְלִים וְהַמְדוֹת. (רכד)

שֶׁלֹא לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת כְּדָרְדָר זוּלָל וְסוּבָא. (רנג)

מִצְוַת שִׁישְׁרָפוֹ מִי שִׁיתַּחִיב שְׂרָפָה. (רכה)

שֶׁלֹא לִנְחַשׁ. (רנד)

שֶׁלֹא לִפְנוֹת אַחַר עֲבוּדָה זָרָה בְּמַחְשְׁבָה וְלֹא בְּדַבּוּר וְלֹא אֶפְלוּ בְּהַבְטָה. (רכו)

שֶׁלֹא לַעֲוֹן. (רנה)

שֶׁלֹא לַעֲשׂוֹת עֲבוּדָה זָרָה לֹא לַעֲצֵמוֹ וְלֹא לְזוּלָתוֹ. (רכז)

שֶׁלֹא לְהַקִּיף פְּאֵת הָרֵאשׁ. (רנו)

שֶׁלֹא לְהַשְׁחִית פְּאֵת זָקָן. (רנז)

שֶׁלֹא לֶאֱכֹל נוֹתֵר. (רכח)

שֶׁלֹא לְכַתּוֹב בְּבִשְׂרוֹ כְּתַבַּת קַעֲקַע. (רנח)

שֶׁלֹא לְכַלּוֹת הַפֶּאֶה בְּשֵׂדָה. (רכט)

שֶׁלֹא לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה אוֹב. (רנט)

שֶׁלֹא לְקַחַת שְׂבָלִים הַנוֹפְלִים בְּשַׁעַת הַקְּצִיר. (רל)

שֶׁלֹא לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה יִדְעוּנִי. (רס)

שֶׁלֹא לְכַלּוֹת עוֹלוֹת הַכֶּרֶם. (רלא)

שֶׁלֹא לְהוֹנוֹת בַּמְדוֹת וְכֹל הַמְדוֹת בְּכָלֵל. (רסא)

שֶׁלֹא לְלַקוֹט פֶּרֶט הַכֶּרֶם. (רלב)

שֶׁלֹא לְקַלֵּל אֶב וְאָם. (רסב)

שֶׁלֹא לְגַנוֹב שׁוּם חֶפֶץ אוֹ מָמוֹן. (רלג)

שֶׁלֹא לְלַכֵּת בְּחֻקוֹת הַגּוֹיִם. (רסג)

שֶׁלֹא יִכַּחַשׁ עַל מָמוֹן שֵׁישׁ מֵאַחַר בִּידוֹ. (רלד)

מִצְוַת עֲנִין טְמֵאָה הַכֹּהֲנִים לְקַרְוֵיָהֶם וּבְכָלֵלָהּ שִׁיתְּאֲבִלוּ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עַל שִׁשָּׁה מְקַרְוֵיָהֶם הַיְדוּעִים. (רסד)

שֶׁלֹא לִשְׁבַע עַל כְּפִירַת מָמוֹן. (רלה)

מִצְוַת קְדוּשׁ זֶרַע אֲהָרֹן. (רסה)

שֶׁלֹא לִשְׁבַע לְשִׁקָּר. (רלו)

מִצְוַת כַּהֵן גָּדוֹל לִשְׂא נְעֵרָה בְּתוֹלָה. (רסז)

שֶׁלֹא לַעֲשׂוֹק. (רסו)

מִצְוַת הַקָּרְבָן לְהִיּוֹת תָּמִים. (רסח)

שֶׁלֹא לְגַזֵּל. (רסח)

מִצְוַת הַקָּרְבָן שִׁיְהִיָּה מְשֻׁמוֹנָה יָמִים וְלִמְעַלָּה. (רסח)

שֶׁלֹא לְאַחַר שְׂכָר שְׂכִיר. (רעט)

מִצְוַת קְדוּשׁ הַשֵּׁם. (רסט)

שֶׁלֹא לְקַלֵּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בֵּין אִישׁ בֵּין אִשָּׁה. (רעז)

מִצְוַת שְׂבִיתָה בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח. (רעו)

שֶׁלֹא לְהַכְשִׁיל תָּם בְּדָרְדָר. (רמא)

מִצְוַת שְׂבִיתָה בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח. (רעו)

שֶׁלֹא לַעֲוֹת הַמְשַׁפֵּט. (רמב)

מִצְוַת קָרְבָן מוֹסֵף כָּל שְׁבַעַת יְמֵי הַפֶּסַח. (רעא)

שֶׁלֹא לְכַבֵּד גְּדוֹל בְּדִין. (רמג)

- רעב) מצות שבייתה בשביעי של פסח.
 רעג) מצות קרבן העמר של שעורים ביום שני של פסח.
 רעד) מצות ספירת העמר.
 רעה) מצות קרבן מנחה חֲדָשָׁה מן החטים ביום עֲצֵרֶת.
 רעו) מצות שבייתה ממלאכה ביום עֲצֵרֶת.
 רעז) מצות שבייתה ביום ראש השנה.
 רעט) מצות תענית ביום עשירי בתשרי הוא יום הכפורים.
 רפ) מצות שבייתה ממלאכה ביום הכפורים.
 רפא) מצות קרבן מוסף ביום הכפורים.
 רפב) מצות שבייתה ממלאכה ביום ראשון של חג הסוכות.
 רפג) מצות קרבן מוסף בכל יום משבעת ימי חג הסוכות.
 רפד) מצות שבייתה ממלאכה ביום שמיני של סכות שהיא נקרא שמיני עֲצֵרֶת.
 רפה) מצות קרבן מוסף ביום שמיני עֲצֵרֶת.
 רפז) מצות נטילת לולב.
 רפח) מצות ישיבת סכה.
 רפח) שלא יטמא בהן הדייט במת זולתי בקרובים המבארים בכתוב.
 רפט) שלא ישמש בהן טבול יום עד שיעריב שמשו.
 רצ) שלא ישא בהן אשה זונה.
 רצא) שלא ישא בהן אשה חללה.
 רצב) שלא ישא בהן גרושה.
 רצג) שלא יכנס בהן גדול באהל המת אֶפְלוּ לקרוביו.
 רצד) שלא יטמא בהן גדול בשום טמאה במת.
 רצה) שלא ישא בהן גדול אֶלְמָנָה.
 רצו) שלא יבעול בהן גדול אֶלְמָנָה ואֶפְלוּ בְּלֹא קדושין.
 רצז) שלא יעבוד בהן בעל מום קבוע בעבודת המקדש.
 רצח) שלא יעבוד בהן בעל מום עובר.
 רצט) שלא יכנס בעל מום בהיכל כלו.
 ש) שלא יעבוד בהן טמא.
 שא) שלא יאכל בהן טמא תרומה.
 שב) שלא יאכל שום זר תרומה.
 שג) שלא יאכל תושב בהן ושכיר תרומה.
 שד) שלא יאכל עֶרֶל תרומה.
 שה) שלא תאכל חללה מן הקדש.
 שו) שלא לאכול טבל אֶפְלוּ בהן.
 שי) שלא נקדיש בעלי מומין להקריבן למזבח.
 שח) שלא יתן מום בקדשים.
 שט) שלא ישחטו בעלי מומין לשם קרבן.
 שכ) שלא יקטיר אימורי בעלי מומין.
 שיא) שלא יזרוק דם בעל מום על המזבח.
 שיב) שלא לסרס זכר אחד מקל המינים.
 שיג) שלא להקריב קרבן בעל מום מִיד הַנְּכָרִי.
 שיד) שלא נשחוט בהמה ובנה ביום אחד.
 שטו) שלא לעשות דבר שיתחלל בו שם שמים בין בני אדם.
 שטז) שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של פסח.
 שז) שלא לעשות מלאכה ביום שביעי של פסח.
 שיח) שלא לאכול מתבואה חֲדָשָׁה קדם בלות ששה עשר בניסן.
 שיט) שלא לאכול קלי מתבואה חֲדָשָׁה עד היום ההוא.
 שכ) שלא לאכול פרמל מתבואה חֲדָשָׁה עד היום

- ההוא. (שכא) שלא לעשות מלאכה ביום חג שבועות.
- שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של תשרי. (שכב) שלא לעשות מלאכה ביום חג שבועות.
- שלא לעשות מלאכה בעשרה בתשרי. (שכג) שלא לאכול ולשתות ביום הכפורים.
- שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של חג הסוכות. (שכד) שלא לעשות מלאכה ביום שמיני עצרת.
- מצות ספירת שבע שבתות שנים. (שכה) מצות תקיעת שופר ביובל ביום הכפורים.
- מצות קדוש שנת היובל. (שכז) מצות עשית דין לוקח ומוכר.
- מצות השבת קרקע לבעליהן ביובל. (שכח) מצות פדיון הנחלות שהן תוך עיר חומה עד השלמת שנה.
- מצות עבודה בעבד כנעני לעולם. (שכט) מצות עבודת מלאכה ביום חג שבועות.
- שלא נעבד האדמה בשנה השביעית. (שלא) שלא נעשה עבודה גם באילנות.
- שלא נקצור ספיחים בשנה השביעית. (שלב) שלא נאסוף פרות האילן בשביעית כדרך שאוספין אותן בכל שנה.
- שלא נעבוד בארץ בשנת היובל. (שלג) שלא לקצור ספיחי תבואות של שנת היובל.
- שלא לאסוף פרות האילנות ביובל כדרך שאוספין אותן בשאר שנים. (שלד) שלא להזנות במקח וממכר.
- שלא להזנות אחד מישראל בדברים. (שלה) שלא תמכר שדה בארץ ישראל לצמיתות.
- שלא לשנות מגרשי ערי הלזים ושדותיהן. (שלו) שלא להלוות ברבית לישראל.
- שלא נעבוד בעבד עברי עבודה בזויה כמו עבודת כנעני. (שמו) שלא ימכר עבד עברי על אבן המקח.
- שלא נעבוד בעבד עברי בעבודת פרוך. (שמה) שלא להניח לגוי לעבוד בעבד עברי הנמכר לו בפרך.
- שלא ישתחוה על אבן משפית אפלו לשם. (שמא) מצות מעריך אדם שיתן דמיו הקצובים בתורה.
- מצות הממיר בהמת קרבן בהמה אחרת שתהינה שתיהן קדוש. (שמב) מצות מעריך בהמה שיתן כפי שיעריכנה הכהן.
- מצות מעריך בתים שיתן הערך שיעריכנה הכהן ותוספת חמש. (שמג) מצות מעריך שדה שיתן כערך הקצוב בפרשה.
- מצות דין מחרים מנכסיו שהוא לכהנים. (שמד) מצות מעשר בהמה טהורה בכל שנה.
- שלא נמיר הקדשים. (שמה) שלא לשנות הקדשים מקרבן לקרבן.
- שלא תמכר קרקע שהחרימו אותה בעליה אלא תנתן לכהנים. (שמז) שלא תגאל שדה החכם.
- שלא לגאול מעשר בהמה אלא יאכל בירושלים. (שמח) מצות שלוח טמאים חוץ למחנה שכינה.
- מצות ודוי על החטא. (שמט) מצות סוטה שביאָה הבעל אל הכהן ויעשה לה כמשפט הכתוב.
- מצות גדול שער נזיר. (שס) מצות גלוח הנזיר והבאת קרבנותיו.

- שסח) מְצוֹת בְּרִכַּת כֹּהֲנִים בְּכָל יוֹם.
 שסט) מְצוֹת מִשָּׂא הָאָרוֹן בְּכֶתֶף.
 שעג) שְׁלֹא יִכְנֶס טָמֵא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.
 שעא) שְׁלֹא לִתּוֹן שְׂמֹן בְּקֶרֶבֶן סוּטָה.
 שעב) שְׁלֹא לְהִשִּׁים לְבוֹנָה בְּקֶרֶבֶן סוּטָה.
 שעג) שְׁלֹא יִשְׁתֶּה הַנְּזִיר יַיִן אוֹ כֹּל מִיַּיִן שְׂכָר.
 שעד) שְׁלֹא יֵאָכֵל הַנְּזִיר עֲנָבִים לְחִים.
 שעה) שְׁלֹא יֵאָכֵל הַנְּזִיר צְמוֹקִים.
 שעו) שְׁלֹא יֵאָכֵל הַנְּזִיר זֶרַע הָעֲנָבִים.
 שעז) שְׁלֹא יֵאָכֵל הַנְּזִיר קִלְפַת הָעֲנָבִים.
 שעח) שְׁלֹא יִגְלַח הַנְּזִיר שְׁעָרוֹ כֹּל יְמֵי נְזוּלוֹ.
 שעט) שְׁלֹא יִכְנֶס הַנְּזִיר לְאֹהֶל הַמֶּת.
 שפ) שְׁלֹא יִטְמֵא הַנְּזִיר בְּמֵת.
 שפא) מְצוֹת שְׁחִיטַת פֶּסַח שְׁנֵי בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר
 בְּאֵיר לְמֵי שֶׁהָיָה טָמֵא אוֹ בְּדֶרֶךְ רְחוֹקָה.
 שפב) מְצוֹת פֶּסַח שְׁנֵי שִׂיאָכֵל עַל מְצוֹת וּמְרוֹרִים
 בְּלֵיל חֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּאֵיר.
 שפג) מְצוֹת תְּקִיעַת חֲצוֹצְרוֹת בַּמִּקְדָּשׁ וּבַמְלֻחָמָה.
 שפד) שְׁלֹא לְהוֹתִיר מִבְּשָׂר פֶּסַח שְׁנֵי לְמַתְחָרוֹ.
 שפה) שְׁלֹא לְשָׁבוֹר עֵצִים מִעֲצָמוֹת פֶּסַח שְׁנֵי.
 שפו) מְצוֹת חֻלָּה.
 שפז) מְצוֹת צִיצִית.
 שפח) שְׁלֹא לְתוֹר אַחַר מַחֲשַׁבַת הַלֵּב וְרֵאִית
 הָעֵינָיִם.
 שפט) מְצוֹת שְׁמִירַת הַמִּקְדָּשׁ.
 שצ) מְצוֹת פְּדִיּוֹן בְּכוֹר אָדָם.
 שצא) מְצוֹת עֲבוֹדַת הַלְוִיִּם בַּמִּקְדָּשׁ.
 שצב) מְצוֹת מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן.
 שצג) מְצוֹת הַלְוִיִּם לְתַת מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר.
 שצד) שְׁלֹא לְבַטֵּל שְׁמִירַת הַמִּקְדָּשׁ.
 שצה) שְׁלֹא יִתְעַסְקוּ הַכֹּהֲנִים בְּעֲבוֹדַת לְוִיִּם וּלְוִיִּם
 בְּעֲבוֹדַת כֹּהֲנִים.
 שצו) שְׁלֹא לַעֲבֹד זָר בַּמִּקְדָּשׁ.
 שצז) שְׁלֹא לַפְדוֹת בְּכוֹר בְּהֵמָה טְהוֹרָה.
 שצח) מְצוֹת פָּרָה אֲדָמָה.
 שצט) מְצוֹת טְמֵאָה שֶׁל מֵת.
 ת) מְצוֹת מִי נֹדֵה שְׂמִטְמָאִין אָדָם טְהוֹר וּמְטֵהֲרִין
 אָדָם טָמֵא מִטְּמֵאֵת מֵת בְּלֵבָב.
 תא) מְצוֹת דִּינֵי נְחֻלוֹת.
 תב) מְצוֹת הַקְּרֵבַת תְּמִידִין בְּכָל יוֹם.
 תג) מְצוֹת קֶרֶבֶן מוֹסֵף שֶׁבֶת.
 תד) מְצוֹת קֶרֶבֶן מוֹסֵף בְּכָל רֹאשׁ חֹדֶשׁ.
 תה) מְצוֹת קֶרֶבֶן מוֹסֵף בְּיוֹם חַג הַשְּׁבוּעוֹת.
 תו) מְצוֹת לְשִׁמְעַע קוֹל שׁוֹפָר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה.
 תי) מְצוֹת הַפֶּרֶת נְדָרִים.
 תיא) שְׁלֹא יַחַל דְּבָרָיו בַּנְּדָרִים.
 תיב) מְצוֹת לְתַת עֲרִים לְלוֹיִם לְשֶׁבֶת בְּהֵן וְהֵן
 קוֹלְטוֹת.
 תיג) מְצוֹת בֵּית דִּין לְהַגְלוֹת מִכָּה נֶפֶשׁ בְּשִׁגְגָה
 מִעִירוֹ לְעָרֵי מִקְלָט וְעַל הָרוֹצֵחַ בְּעֲצֻמוֹ
 לְלַכֵּת שֵׁם.
 תיד) שְׁלֹא לְהַרְוֹג הָרוֹצֵחַ קֹדֶם שִׁיעֲמַד בְּדִין.
 תיז) שְׁלֹא יוֹרֶה הָעַד בְּדִין שֶׁהָעִיד בְּדִינֵי נִפְשׁוֹת.
 תיח) שְׁלֹא לִקַּח כֶּפֶר לְהַצִּיל מִמּוֹת הָרוֹצֵחַ.
 תיט) שְׁלֹא לִקַּח כֶּפֶר מִמַּחֲבִיב גְלוֹת לְפָטְרוֹ מִן
 הַגְלוֹת.
 תיטו) שְׁלֹא לְמַנּוֹת בְּדִינָיו אָדָם שֶׁאִינוֹ חָכֵם בְּדִינֵי
 תוֹרָה אִף עַל פִּי שֶׁהוּא חָכֵם בְּחֻקֵּי מִצְוֹת
 אַחֲרוֹת.
 תיטז) שְׁלֹא יִירָא הַדִּין בְּדִין מֵאָדָם רָע.
 תיז) מְצוֹת אַחֲדוֹת הַשֵּׁם.
 תיח) מְצוֹת אֶהְבֵּת הַשֵּׁם.
 תיט) מְצוֹת תִּלְמוּד תוֹרָה.

- (תס) מצוות קריאת שמע ערבית ושחרית.
- (תכא) מצוות תפלין של יד.
- (תכב) מצוות תפלין של ראש.
- (תכג) מצוות מזוזה.
- (תכד) מצוות הריגת שבעה עממים.
- (תכה) שלא להתאווז מה שב"ד אחינו בני ישראל.
- (תכו) שלא לנסות נביא אמת יותר מדאי.
- (תכז) שלא לחוס על עובד עבודה זרה.
- (תכח) שלא להתחתן בעובדי עבודה זרה.
- (תכט) מצוות ברכת המזון.
- (תל) מצוות אהבת הגרים.
- (תלא) מצוות יראת השם.
- (תלב) מצוות תפלה.
- (תלג) מצוות החברה והדבקה עם חכמי התורה.
- (תלד) מצוות על הצריך לשבע שישבע באמת בשם יי.
- (תלה) שלא להנות מצפוי עבודה זרה.
- (תלו) שלא להדביק שום דבר מעבודה זרה ומשמשיה בממוננו וברשותנו להנות בה.
- (תלז) מצוה לאבד עבודה זרה ומשמשיה.
- (תלח) מצוה להקריב כל הקרבנות שיש על האדם בחובה או בנדבה ברגל הראשון שפוגע בו.
- (תלט) מצוה להקריב כל הקרבנות בבית הבחירה ולא בחוץ.
- (תמ) מצוות פדית קדשים שנפל בהם מום ואחר כך מתרין באכילה.
- (תמא) מצוות שחיטה.
- (תמב) מצוה להטפל בהבאת הקרבן מחוץ לארץ לבית הבחירה.
- (תמג) מצוות חקירת עדים היטב.
- (תמד) מצוות שרפת עיר הנדחת וכל אשר בה.
- (תמה) מצוות בדיקת סימני העוף.
- (תמו) מצוות מעשר שני.
- (תמז) מצוות מעשר עני תחת מעשר שני בשנה השלישית וששית.
- (תמח) מצוה לנגוש את הנכרי.
- (תמט) מצוות השמטת כספים בשנה השביעית.
- (תנ) מצוות צדקה.
- (תנא) מצוות הענקת עבד עברי.
- (תנב) מצוה להראות ברגלים במקדש.
- (תנג) מצוה לשמוח ברגלים.
- (תנד) שלא למחוק ספרי הקדש ושמות של הקדוש ברוך הוא הכתובים שם וכן בתי עבודת הקדש.
- (תנה) שלא להעלות קדשים בחוץ.
- (תנו) שלא לאכול מעשר שני של דגן חוץ לירושלים.
- (תנז) שלא לאכול מעשר שני של תירוש חוץ לירושלים.
- (תנח) שלא לאכול מעשר שני של יצהר חוץ לירושלים.
- (תנט) שלא לאכול בכור תמים חוץ לירושלים.
- (תס) שלא לאכול בשר חטאת ואשם חוץ לקלעים ואפלו הכהנים.
- (תסא) שלא לאכול בשר העולה.
- (תסב) שלא לאכול בשר קדשים קלים קדם זריקת דמים.
- (תסג) שלא יאכלו כהנים בכורים קדם הנחתם בעזרה.
- (תסד) שלא לעזוב הלויים מלתת להם מתנותיהם ומלשמחם ברגלים.
- (תסה) שלא לאכול אפר מן החי.
- (תסו) שלא להוסיף על מצוות התורה.

- תסו) שלא לגרוע ממצוות התורה. שלא לעלות לרגל בלא קרבן שיהיה עמנו כשנקריב שם.
- תסח) שלא לשמוע מהמתנבא בשם עבודה זרה. מצות מנוי שופטים ושופרים בכל קהל מישראל.
- תט) שלא לאהוב את המסית. מצות לשמוע מכל בית דין הגדול שיעמדו להם לישראל בכל זמן.
- תטא) שלא להציל את המסית. מצות מנוי מלך ישראל עלינו.
- תטב) שלא ילמד הנסת זכות על המסית. מצות לכתוב המלך ספר תורה אחת ותרה על שאר בני ישראל.
- תטג) שלא להסית אחד מישראל אחר עבודה זרה. מצות מתנות זרוע לחיים והקבה לכהן.
- תטד) שלא לבנות עיר הנדחת לכמות שהיתה. מצות הפרשת תרומה גדולה ולתן לכהן.
- תטה) שלא להנות במזון עיר הנדחת. מצות ראשית הגז שיתן לכהן.
- תעו) שלא להתגודד כמו עובדי עבודה זרה. מצות להיות הבהנים עובדים במקדש משמרות משמרות ובמועדים עולים כאחד.
- תעא) שלא לעשות קרחה על מת. מצות לשמוע מכל נביא שיהיה בכל דור ודור אם לא יוסיף ולא יגרע במצוות התורה.
- תעב) שלא לאכול פסולי המקדשין. מצוה להכין שש ערי מקלט.
- תעג) שלא לאכול מבושר בהמה חיה ועוף שמתו מאליהן. מצוה לעשות לעדים זוממין כמו שדמו לעשות.
- תעד) שלא למנוע מלהחיות העני מלתן לו מה שהוא צריך. מצוה למשוח בהן למלחמה.
- תעה) שלא ימנע מלהלוות לעני מפני השמטה. מצוה לעשות במלחמת הרשות כמשפט הכתוב בתורה.
- תעו) שלא לשלוח עבד עברי ריקם כשיצא חפשי. מצות עריפת העגלה בנחל.
- תעז) שלא לעבוד בקדשים. מצוה לטעת אילן במקדש.
- תפא) שלא לגזוז את הקדשים. מצוה להקים מצבה.
- תפב) שלא לאכול חמץ בארבעה עשר בניסן אחר חצות. מצוה להקריב קרבן בעל מום עובר.
- תפט) שלא להויתר מבושר קרבן החגיגה שנקרב ביום ארבעה עשר בניסן עד יום השלישי. מצוה להקריב את פי בית דין הגדול שיעמדו לישראל.
- תקו) שלא למנות מלך על ישראל כי אם מבני ישראל. מצוה למנות מלך על ישראל כי אם מבני ישראל.
- תקי) שלא ירבה לו המלך סוסים. מצוה לאכול פסולי המקדשין.

תקל"א	שְׁלֵא לְשִׁכּוֹן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעוֹלָם.	תקל"ז	מִצְוֹת שְׁלוּחַ הַקָּוָן.
תקל"ב	שְׁלֵא יִרְבֶּה לוֹ הַמְּלֶדֶת נָשִׁים.	תקל"ח	מִצְוֹת מַעֲקָה.
תקל"ג	שְׁלֵא יִהְיֶה לְשִׁבְט לְוִי נַחֲלָה בְּאֶרֶץ.	תקל"ט	מִצְוֹת קְדוּשַׁיִן בְּאִשָּׁה.
תקל"ד	שְׁלֵא יִטוֹל שִׁבְט לְוִי חֶלֶק בַּבְּזָה בְּשַׁעַת כְּבוֹשׁ הָאָרֶץ.	תקמ"ו	מִצְוֹת שֶׁתֵּשֵׁב אֶשֶׁת הַמוֹצִיא שֵׁם רַע תַּחְתָּיו לְעוֹלָם.
תקמ"ו	שְׁלֵא יִרְבֶּה הַמְּלֶדֶת כֶּסֶף וְזָהָב לְבַד מֵה שְׁצָרִיד לֹא.	תקמ"א	מִצְוָה עַל בֵּית דִּין לְסַקּוֹל בְּאֲבָנִים מִי שֶׁנִּתְחַיֵּב סְקִילָה.
תקמ"ז	שְׁלֵא לְכַשֵּׁף.	תקמ"ב	מִצְוָה עַל הַמַּאֲנֵס שֶׁיִּשָּׂא אֲנוֹסָתוֹ לְאִשָּׁה.
תקמ"ח	שְׁלֵא לְחַבֵּר חֶפֶה.	תקמ"ג	מִצְוָה לְהִתְקִין יָד בַּמַּחְנֶה.
תקמ"ט	שְׁלֵא לְשִׂאוֹל בְּאוֹיֵב.	תקמ"ד	מִצְוָה לְהִתְקִין יָתֵד בַּמַּחְנֶה.
תק"ס	שְׁלֵא לְשִׂאוֹל בִּידְעוּנֵי.	תקמ"ה	מִצְוֹת הַלּוֹאָה לְנִכְרֵי בְּרַבִּית אִם מִצְטָרֵד לְלוֹזֹת מֵה שְׂאִינוֹ בֶּן בִּישְׂרָאֵל.
תקכ"א	שְׁלֵא לְדָרוֹשׁ אֶל הַמֵּתִים.	תקמ"ו	מִצְוֹת קִיּוּם מוֹצֵא שְׁפָתַיִם.
תקכ"ב	שְׁלֵא לְהַתְנַבְּאוֹת שְׁקֵר בְּשֵׁם יי.	תקמ"ז	מִצְוָה לְעֻזּוֹב הַשְּׂכִיר לְאֹכֹל בְּזִמְן שְׂכִירוֹתוֹ מִדְּבָרִים יְדוּעִים.
תקכ"ג	שְׁלֵא לְהַתְנַבְּאוֹת בְּשֵׁם עֲבוֹדָה זָרָה.	תקמ"ח	מִצְוֹת הַרוּצָה לְגַרְשׁ אִשְׁתּוֹ שֶׁיִּגְרַשְׁנָה בְּשִׁטָּה.
תקכ"ד	שְׁלֵא יִמְנַע מִהַרְיַגַת נְבִיא הַשְּׁקֵר וְלֹא יִגּוֹר מִמֶּנּוּ.	תקמ"ט	מִצְוָה שֶׁיִּשְׁמַח חֵתָן עִם אִשְׁתּוֹ בְּשָׁנָה רִאשׁוֹנָה.
תקכ"ה	שְׁלֵא לְהַסִּיג גְּבוּל.	תק"ו	מִצְוֹת הַשְּׁבֵת הַמְּשֻׁכּוֹן לְבַעֲלֵיו בְּעֵת שֶׁהוּא צָרִיד לֹא.
תקכ"ו	שְׁלֵא לְחַתּוֹד הַדִּין עַל פִּי עַד אֶחָד.	תקכ"א	מִצְוֹת נְתִינַת שְׂכָר שְׂכִיר בְּיוֹמוֹ.
תקכ"ז	שְׁלֵא לְרַחֵם עַל הַמַּזִּיק בְּדִינֵי קְנָסוֹת.	תקכ"ב	מִצְוֹת הַנַּחַת עֹמֵר הַשְּׂכָחָה.
תקכ"ח	שְׁלֵא לְעַרוֹץ מִפְּנֵי הָאוֹיֵב בַּמַּלְחָמָה.	תקכ"ג	מִצְוֹת מְלָקוֹת לְרִשְׁעִים.
תקכ"ט	שְׁלֵא לְהַחְיֹת כָּל נֶשְׁמָה מִשְׁבַּעַה עַמִּים.	תקכ"ד	מִצְוֹת יְבוּם.
תקל'	שְׁלֵא לְהַשְׁחִית אֵילָנֵי מֵאֲכָל בְּמִצּוֹר וְכֵן כָּל הַשְּׁחִתָּה בְּכָל הָלְאוּ.	תקכ"ה	מִצְוֹת חֲלִיצָה.
תקל"א	שְׁלֵא לְעַבֹד וְלִזְרוֹעַ בְּנַחַל אִיתָן.	תקכ"ו	מִצְוָה לְהַצִּיל הַנֶּרְדָּף.
תקל"ב	מִצְוֹת דִּין יִפֹּת תֹּאֵר.	תקכ"ז	מִצְוָה לְזַכּוֹר מֵה שֶׁעָשָׂה עִמְלֶךְ לְיִשְׂרָאֵל בְּצִאתָם מִמִּצְרַיִם.
תקל"ג	מִצְוֹת דִּין תְּלִיָּה לְמִי שֶׁיִּתְחַיֵּב לְתַלוֹת.	תקכ"ח	מִצְוָה לְהַכְרִיחַ זֵרְעוֹ שֶׁל עַמְלֶךְ.
תקל"ד	מִצְוֹת קְבוּרָה לְנַהַרְגַת עַל פִּי בֵּית דִּין וְכֵן לְכָל מֵת.	תקכ"ט	שְׁלֵא לְמַכּוֹר אִשְׁתּוֹ יִפֹּת תֹּאֵר.
תקל"ה	מִצְוֹת הַשְּׁבֵת אֲבָדָה.	תק"ס	שְׁלֵא לְהַתְעַמֵּר בְּאִשְׁתּוֹ יִפֹּת תֹּאֵר אַחַר שֶׁבֵּא

- עליה. (תקפד) שלא תהיה קדשה מבנות ישראל.
- שלא ילין הצלוב על העץ וכן המת בביתו אלא לכבודו. (תקסא)
- שלא להתעלם מן האבדה. (תקסב)
- שלא להניח בהמת חברו רובצת תחת משאה. (תקסג)
- שלא תעדה אשה עדי איש. (תקסד)
- שלא יעדה האיש עדי אשה. (תקסה)
- שלא לקח האם על הבנים. (תקסו)
- שלא להניח המכשול. (תקסז)
- שלא לזרוע בלאים בכרם בארץ ישראל דאורייתא. (תקסח)
- שלא לאכול ולהנות מכלאי הכרם. (תקסט)
- שלא לעשות מלאכה בשני מיני בהמה. (תקע)
- שלא ללבוש שעטניו. (תקעא)
- שלא יגרש מוציא שם רע את אשתו. (תקעב)
- שלא לענוש האנוסה. (תקעג)
- שלא יגרש האונס את אנוסתו. (תקעד)
- שלא יקח ממזר בת ישראל. (תקעה)
- שלא יקח סריס בת ישראל. (תקעו)
- שלא ישא עמוני ומואבי בת ישראל. (תקעז)
- שלא לדרוש שלום לעמוזן ומואב. (תקעח)
- שלא להרחיק זרע אדום מהתחתן עם קהל ישראל אחר שנתגירו אלא עד שלשה דורות. (תקעט)
- שלא להרחיק מצרי כמו כן אלא עד דור שלישי ולא שלישי בכלל. (תקפ)
- שלא יכנס טמא למחנה לזים. (תקפא)
- שלא להחזיר עבד שברח מאדוניו שבוחצה לארץ לארץ ישראל. (תקפב)
- שלא להונות עבד זה שברח מאדוניו מחוצה לארץ לארץ ישראל. (תקפג)
- שלא להקדיש קדשה מבנות ישראל. (תקפד)
- שלא להקריב אתנן זונה ומחיר כלב. (תקפה)
- שלא ללוות ברבית מישראל. (תקפז)
- שלא לאחר הנדדים והנדבות. (תקפח)
- שלא יקח השכיר יותר על אכילתו. (תקפח)
- שלא יאכל השכיר בשעת מלאכה. (תקפט)
- שלא יחזיר המגרש גרושתו אחר שנשאת. (תקצ)
- שלא להוציא חתן מביתו כל שנה ראשונה לצבא ולא לשום דבר מצרכי צבור. (תקצא)
- שלא לחבול בלים שעושים בהן אכל נפש. (תקצב)
- שלא לתלוש סימני צרעת. (תקצג)
- שלא למשכן בעל חוב בזרוע. (תקצד)
- שלא למנוע עבוט מבעליו בעת שצריך לו. (תקצה)
- שלא יעיד קרוב. (תקצו)
- שלא להטות משפט גר או יתום. (תקצז)
- שלא למשכן אלמנה. (תקצח)
- שלא לקח עמר השכחה מתבואה או מאילנות. (תקצט)
- שלא להוסיף במלקות המחיב מלקות ובכללה שלא נכה ישראל. (תר)
- שלא לחסום בהמה בשעת מלאכה. (תרא)
- שלא תנשא היבמה לאחר חוץ מן היבם. (תרב)
- שלא לחוס על הרודף. (תרג)
- שלא נשעה מדות ומשקלים חסרים עמנו ואף על פי שלא נשא ונתן בהם. (תרד)
- שלא נשכח מעשה עמלק שעשה עם אבותינו בצאתם ממצרים. (תרה)
- מצות קריאה על הבכורים. (תרו)
- מצות ודוי מעשה. (תרי)
- מצות להדמות בדרך השם הטובים והישרים שנצטוינו לעשות כל מעשינו בדרך הישר והטוב. (תריא)

תרי"ט) שלא לאכול מעשר שני באנינות. מצות הקהל במוצאי שביעית.

תרי"ז) שלא לאכול מעשר שני בטמאה. מצוה לכתוב כל אחד מישראל ספר תורה

תרי"א) שלא להוציא דמי מעשר שני בשאר דברים שאינן מאכילה ושתייה. לעצמו, שנאמר ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל.

ואלו שבע מצוות דרבנן:

א) לברך על כל מה שנהנה (חוץ מברכת המזון שהיא דאורייתא). ג) ליטול את הידים. ג) להדליק נר בשבת. ד) לעשות עירוב. ג) לקרוא את המגילה.

וסכום כל המצוות הן כמנין כת"ר וסימנך כתר תורה.

רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר, יי חפץ למען צדקו, יגדיל תורה ויאדיר:

אדרא רבא לשבועות

זהר פרשת נשא דף קכז

תנניא, אמר רבי שמעון לחבריא, עד אימת גיטיב בקימא דחד סמכא. כתיב עת לעשות ליי הפרו תורתך. יומין זעירין ומארי דחובא דחיק. פרוזא קרי כל יומא, ומחצדי חקלא זעירין אנון. ואינהו בשולי כרמא לא אשגחון ולא ידעין לאן אתר אזלין כמה דיאות. אתפנשו חבריא לבי אדרא, מלובשין שרין סיפי ורומחי בידיכון, אזדרזו בתקוניכון, בעיטא בחכמתא בסוכלתנו בדעתא בחיזו בידין ברגלין, אמליכו עליכון למאן דברשותיה חיי ומותא למגור מלין דקשוט, מלין דקדישי עליונין ציתי להו, וחדאן למשמע להו ולמנדע להו.

יטיב רבי שמעון ובכה ואמר, וי אי גלינא וי אי לא גלינא. חבריא דהוו תמן אשתיקו. קם רבי אבא ואמר ליה, אי גיחא קמיה דמר לגלאה, הא כתיב סוד יי ליראיו, והא חבריא אלין דחלין דקודשא בריך הוא אנון, וכבר עאלו באדרא דבי משפנא, מנהון עאלו ומנהון נפקו. תאנא, אתמנו חבריא קמיה דרבי שמעון, ואשתכחו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי בר יעקב ורבי יצחק ורבי חזקיה בר רב ורבי חייא ורבי יוסי ורבי ייסא. ידיו יהבו לרבי שמעון

ואצבען זקפו לעלא, ועאלו בחקלא ביני אילני ויתבו. קם רבי שמעון וצלי צלותיה, יתיב בגויהו ואמר, כל חד ישוי ידוי בתוקפוי. שווי ידיהו ונסיב לון, פתח ואמר, ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש ושם בסתר וענו כל העם ואמרו אמן. פתח רבי שמעון ואמר, עת לעשות ליי, אמאי עת לעשות ליי, משום דהפרו תורתך. מאי הפרו תורתך, תורה דלעלא, דאיהי מתבטלא אי לא יתעביד בתקונוי שמא דא. ולעתיק יומין אתמר. כתיב אשריך ישראל מי כמוך, וכתיב מי כמכה באלים יי. קרא לרבי אלעזר בריה, אותביה קמיה, ולרבי אבא מסטרא אחרא, ואמר, אגן כללא דכלא. עד השתא אתתקנו קימין. אשתיקו, שמעו קלא, וארכובתן דא לדא נקשן. מאי קלא, קלא דכנופיא עלאה דמתכנפי. חדי רבי שמעון ואמר, יי שמעתי שמעך יראתי. אמר, התם יאות הוה למהוי דחיל, אגן בחביבותא תליא מלתא, דכתיב ואהבת את יי אלהיך, וכתיב מאהבת יי אתכם, וכתיב אהבתי אתכם אמר יי: (רבי חנניא וכו')

תפלה לליל שבועות וליל הושענא רבא

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שאם נתחייבתי לפניך פרת בבית דינך הצדק על חטאי ועוני ופשעי המרבים, יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונדדתי שנה מעיני שתשיגח עלי בעין חמלתך ההיא עינא פקיחא דלא נאים ותיר תדיר שנאמר הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל, ותקרע גזר דיני הרע מעלי ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון שהוא קל להוציא משם, ותתן לעבדך (פלוגי) בן אמתך (פלוגי) חיים ארפים לעסוק בתורתך יומם ולילה, ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעיני עלאין ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם שהוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשייה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר ועל ידי צער זה אפטר מאותו צער. ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מכרת אשר נתחייבתי, ולמען שמך הגדול והנורא (אלד כשהוא במקורו אאהלידה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות ויהיה למוד זה נחת רוח לפני פסא כבודך ותתן בנו כח לעמוד על המשמר וללמוד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש חפצה לומדים תורתך לשמה ולברור כל ניצוצות הקדשה שנתפזרו בין הקלפות על ידינו ולהחזירם אל הקדשה ליחדא שכינתא בבעלה לאוקמא יתה מעפרא ולתת נחת

רוח לְיוֹצְרֵנוּ לְדַבֵּק נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ לְעַבְדּוֹ וּלְיִרְאָה אוֹתוֹ בְּלִבְבֵּי שָׁלֵם. וְיִהי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה: בְּרוּךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

בקדרותא דצפרא מעט קודם שיעלה עמוד השחר בעת שמשחיר פני רקיע סוד אילת השחר אז יטבול כדי לקבל תוספת הקדושה מכתר. ומשם האר"י ז"ל כתבו שיש לטבול ד' פעמים ולכוין בכל פעם באות אחת משם היו"ה בניקוד קמץ שהוא הארת הכתר ויאמר פסוק:

וּזְרַקְתִּי עָלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם מִכָּל טְמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם: כי שורש המחילה תלוי בדיקנא בסוד י"ג מכילין דרחמי:

יי אֱלֹהֵי צְבָאוֹת עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים וְהַטְהוֹרִים וְהַנּוֹרְאִים אֱלוֹ שְׁהִם יוֹצְאִים מִן מִדּוֹתֶיךָ שְׁהִם יי יי אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֶרֶץ אֲפִים וְרַב חֶסֶד וְאַמֶּת נֹצֵר חֶסֶד לְאֱלֹפִים נָשָׂא עֵז וּפְשַׁע וְחַטָּאָה וְנִקְּהָ (מצפ"ץ מצפ"ץ ת"ך גספ"י פסטפ"ט תג"ל תומ"י פג"ש סח"ק פתי"א טה"ג סח"ק כתכומ"י טב"ת זפ"ט פוב"ז פסנת"ץ פטר"ץ), שְׁתַּטְהַרְנוּ מִכָּל פְּשָׁעֵינוּ וְחַטְאוֹתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וְאֲטַהֵר לְפָנֶיךָ גּוֹפֵי בְּטְבִילָה הַזֹּאת מְנַהֵר דִּינוֹר דְּנִגִּיד וְנִפְיֵק דְּמִנְיָה נִפְקִין שְׁבַע שְׁבָתוֹת. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁתַּמִּימוֹת תְּהִינָה וְאֶפְגַּס לְפָנֶיךָ בְּכָלִּל שׁוֹשְׁבֵינִי דְּמִטְרוּנִיתָא דְּמִקְשָׁטִין יְתָה בְּאַרְבַּע וְעֶשְׂרִים קְשׁוּטִין. הָרַב כְּבָסְנוּ מַעֲוִינֵנוּ וּמַחְטְאוֹתֵינוּ טְהַרְנוּ וְתַכּוּיִן כִּי מֵהָאֲרַת הַיִּג תִּיקוּנֵי דִיקְנָא יִמְשַׁךְ לְכַתְרָא נּוֹקְבָא דו"א וּמִמְנוּ תִקְבַּל הָאֲרָה גַם אַתָּה וְתֵאמֶר לִיְחֻדָּא בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה מֵעֲלָמָא דְדְּכוּרָא מְסֻרָא דְאַצִּילוֹת:

על פי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א (רי"ח סי'ן, ולי' וסו'א' ב' סי'ן תשס"ח) להתכונן למתן תורה על ידי לימוד הדרוש בחדש השלישי בתורה אור (רי"ש פרשת יתרו), הוראה ששייכת לאנשים נשים וטן, כל אחד ואחת מישראל, כל חד לפום שיעורא דילי', ובאופן דמוסיף וחולך בימים שלאחרי זה. הננו להדפיס בזה הנואמר (נדפס ברשות הוצאת הספרים קרי"ת, ובתוספות פיסוק פתיחת ר"ת, וחלקי לקטעים שנערכו על ידי היכל כנסים בארא-פארק, ונודעו נתנה להם).

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. הנה נאמר סתם ביום הזה ולא פירש באיזה יום, רק הז"ל דרשו שהוא בראש חודש, כתיב הכא ביום הזה וכתיב התם החדש הזה לכם. ולהבין למה נקרא ראש חודש בכתוב בלשון ביום הזה, יובן בהקדים ענין מעלת קבלת התורה, והלא קודם מתן תורה היו כמה צדיקים, והאבות הן הן המרכבה גם כן קודם שנתנה התורה.

אך הענין, כי הנה מעלת אברהם הוא שהי' הולך ונסוע הנגבה, פירוש, שהי' הולך ונסוע ממדרגה למדרגה עד שבא הנגבה, הוא בחינת ומדת אהבה העליונה. וכל כך היה הולך מעלייה לעלייה עד שהי' בבחינת מרכבה ממש לאהבה זו העליונה, עד שהיתה בבחינת גילוי בנפשו ממש. והליכה זו היא ממש למעלה מבחינת מצרים, כמ"ש ויעל אברם ממצרים, דהיינו בחינת מצר וגבול שמצד הגוף ונפש הבהמית, המגבילים ומלבישים את נפש האלקית שבאדם, עד, שאע"פ שנפשו האלקית היא משכלת ומתבוננת בגדולת אין סוף ב"ה והתפשטותו על הנבראים, שהוא חיי החיים ואתה מחי' את כלם, את השמים ואת הארץ אני מלא, ומלא כל הארץ כבודו, אעפ"כ אינו בכח נפשו לצאת מנרתקה, הוא מאסר הגוף, להיות בבחינת אתכפיא ואתהפכא כו', רק הגוף עומד על עמדו בתקפו ובגבורתו כתולדתו, וכמאמר רז"ל גנבא אפום מחתרתא כו'. ומעלת אברהם היתה שעלה מבחינת מצר זה, לדבקה נפשו באהבה עליונה, עד שתחפוץ להתפשט מלבושי' שבנוגה שמצד הגוף, להיות בבחינת בטול אליו ית' לבדו בבחינת כלות הנפש ממש.

ב

והנה אהבה זו באה מחמת התבוננות באור אין סוף ב"ה עצמו הסובב כל עלמין, דלית מחשבה תפיסא בי' כלל. כי מלכותך מלכות כל עולמים, בחינת מלך לכה, שהוא בחינת דבור כמ"ש דבר מלך שלטון. וכמאמר ברוך שאמר והי' העולם, אמירה בלבה, שמוזה נמשך חיות כל העולמות וקיומם והתהוותם מאין ליש, שאין זה אלא בחינת הארה בעלמא. וכמ"ש תתברך בשמים ממעל ועל הארץ מתחת על כל שבח מעשה ידיך, שכל העולמות, שמים וארץ, מן הארץ לרקיע ת"ק שנה, אינה אלא בחינת מעשה ידיך, שכמו במעשה ידי אדם, על דרך משל, אינו מלוכש אלא כח המעשה, שהוא לכוש החיצוני של הנפש, כך החיות המלוכש בכל העולמות אינן אלא בבחינת כח המעשה, שהוא כח החיצוני והארה בעלמא, שאינו נוגע לעצמות ומהות הנפש כלל.

ובורא קדושים ישתבח שמך לעד כו', שהקדושים, שהם מלאכים ונשמות, הם בחינת שם בלבה, שהוא ג"כ אינו אלא זיו והארה כו'. אלא שאינם בבחינת מעשה ידיך כמו חיצוניות העולמות, כי הנה כח המעשה המלוּבש באיזה כלי או שאר דבר מעשה ידי אדם על דרך משל, הנה הכח ההוא אין לו שייכות כלל עם עצמות ומהות הנפש, כי נעשה נפרד מובדל ממנו, ועל ידי אחיזת הכלי עם הכח המלוּבש בו אין נמשך עצמות האדם אחריו. משא"כ בקראו שמו נמשך ג"כ עצמות האדם, שהשם הוא זיו והארה הנוגע לעצמות הנפש ועודנו קשור ומיוחד עמה.

אך עם כל זה אין זה אלא בחינת זיו. אבל הוא ית' בכבודו ובעצמו רם ונשא כו', והוא הוא הסוכב כל עלמין, ומעלה ומטה שוים לפניו כו', וכמ"ש אני ה' לא שניתי. ואי לזאת תשפך הנפש אל חיק אבי' ממש, להיות נכספה וגם כלתה נפשי' להיות בבחינת בטול ממש אליו ית' לבדו, וכמ"ש מי לי בשמים. וזהו שכתוב אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם, פירוש, שהנביא מתמה על ישראל, הרי אני ה' לא שניתי ומפני מה לא כליתם שאין לכם כלות הנפש.

אך דבר הגורם להיות מונע ומעכב את הנפש מבחינת בטול זה, כמו שהעיד הכתוב ואתם בני יעקב לא כליתם, הגם שיתבונן בגדולת אין סוף ב"ה כי אני ה' לא שניתי, ולא כל האדם זוכה למעלת ומדרגת אברהם שנעשה מרכבה בבחינת בטול ממש באהבה עליונה מחמת התבוננות זו, הנה הסיבה היא חלישת כח הנפש, שאין בכחה לצאת מגרתקה ומאסרה. והוא מ"ש כשל בעוניי כחי, שע"י העונות נכשל ונתחלש כח הנפש, וכמ"ש כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם. ולא עונות ממש, אלא גשמיות הגוף וחומריותו הוא שנעשה מסך מבדיל, שהוא הוא המצר וגבול שמגביל ומלביש את הנפש, עד שמורידה לימשך אחרי' ואינה יכולה לעלות ולצאת ממנה. ועל זה נאמר ותרא את עני אבותיננו, היינו מדות אהבה ויראה כו', אברהם מדת האהבה כו'.

ג

ולזה נתנה התורה לישראל, שהתורה נק, עוז, שהיא הנותנת כח ועוז לנפש האלקית להתגבר על חומריות הגוף ונפש הבהמית וגסותן, לצאת ממסגר אסיר. וזהו ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום, כי ע"י התורה שנק, עוז, נעשה בשלום, פירוש, ב, שלום, כמארז"ל עושה שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה. שלום, היינו התקשרות. בפמליא של מעלה, היינו בחינת גילוי אור אין סוף ב"ה ממש בנפש האלקית, להיות קשורה ומיוחדת בבחינת בטול ממש. ובפמליא של מטה, היינו הארת כחות נפש האלקית המלוּבשת בגוף ונפש הבהמית, שלא יהי' מונע ומעכב מצד הגוף ונפשו הבהמית,

רק שיהיו כולם מסכימים ומתרצים ליחוד זה, כד אתכפייא ואתהפכא חשוכא לנהורא. כי התורה שנק, עוז נק, ג"כ תושי', שמתשת כח הסמרא אחרא שמצד הגוף, כי לאום מלאום יאמין וכשזה קם זה נופל.

אך להבין כיצד הוא העוז של התורה ליתן כח לנפש האלקית ולהתיש כח גשמיות הגוף וחומריותו, הלא גם התורה נתלכשה בענינים גשמיים תרומות ומעשרות כו'. אמנם, הנה נודע כי מקור התורה ויסודה בהררי קדש עליון, מאור אין סוף ב"ה בעצמו ובכבודו הסובב כל עלמין, אני ה' לא שנית, אורייתא וקוב"ה כולא חה.

והנה עיקר קבלת התורה הוא מ"ש בעשרת הדברות וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר אנכי, דלכאורה מלת לאמר אין לה הבנה, ואינה כמו כל לאמר שבמקרא שפירושו לאמר לזולתו, משא"כ בעשרת הדברות אי אפשר לפרש כך, שהרי כל ישראל שמעו, ופנים בפנים דבר ה', את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה כו'. אך פירושו הוא, לאמר ולדבר את כל דברי התורה מה שכבר נאמר למשה מסיני, כי כל מקרא ומשנה הלכות ואגדות כולם נאמרו למשה בסיני. הגם שבגמרא הוזכרו שמות תנאים ואמוראים שאמרו הלכה זו, כמו בית שמאי אומר כך כו', היינו דבר ה' זו הלכה שנאמרה למשה מסיני שיצא מפי אותו תנא ואמורא, וכענין דברי אשר שמתו בפיך.

ובח זה ניתן לישראל להיות הלכה היוצאת מפייהם דבר ה' ממש שנאמרה למשה מסיני, ניתן בזמן קבלת התורה בעשרת הדברות, לאמר מה שכבר נאמרה, דהיינו בחינת ביטול אליו ית', שאין הדבור נעשה נפרד אצל האדם להיות יוצא מפי עצמו כאלו הוא שלו, רק כמ"ש תען לשוני אמרתך, שהתורה היא אמרתך, אלא שלשוני תען כעונה אחר האומר מה שהוא אומה ויו"ד הדברות הן כללות כל התורה, שבקבלתן עשרת הדברות מפי הגבורה קבלו כל התורה, להיות בחינת ביטול אצלם לדבר ה' המדבר בפייהם, ולהיות רק כעונה אחר האומה, שהוא ענין גילוי אור אין סוף למטה כמו למעלה, בבחינת בטול ממש.

ומזה יתבונן המשכיל ויפול עליו אימה ופחד בעסק התורה, בשומו ללבו כי דבר ה' הוא ממש שנאמרו למשה מסיני. וזה שאמרו רז"ל על פסוק והודעתם לבניך ולבני בניך וסמויך לי' יום אשר עמדת כו', מה להלן באימה ויראה כו' אף כאן כו', שלכאורה אינו מובן דמיון זה מה להלן אף כאן כו', שהרי במעמד הר סיני וכל העם רואים את הקולות ופנים בפנים דבר ה', משא"כ בעסק התורה של כל אדם כשלומד בפני עצמו. אלא הענין הוא, כמ"ש לעיל, כי גם עסק התורה שבכל אחד ובכל זמן הוא דבר ה' ממש שנאמר למשה מסיני. ועל ידי זה תפול עליו אימה ויראה כאלו קבלה היום מהר סיני.

ד

והנה עסק התורה בבחינת בטול זה הוא הנותן עוז ותעצומות לנפש האלקית ותושי' לסטרא אחרא. וזהו אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, כי בקבלת התורה נמשך בחינת אנכי, דהיינו אנכי ממש, עצמותו ומהותו יתברך הסובב כל עלמין כו', וכמ"ש והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום כו', ובחינת אנכי זה נמשך לישראל בבחינת הוי"ה, דהיינו ע"י צמצום והתפשטות כנ"ל, עד שנעשה בבחינת אלקיך ממש. ואזי, אשר הוצאתיך מארץ מצרים, מבחינת מצרים וגבולים שמצד הגוף ונפש הבהמית המגבילים ומלבישים את נפש האלקית ומעכבים לצאת מנרתקה, וכמ"ש ואעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ טובה ורחבה. כי ע"י קבלת אנכי, דהיינו בחינת סובב כל עלמין ואני ה' לא שנית, בעסק התורה בבחינת בטול כו', הוא הנותן כח לנפש האלקית, ותושי' לתאוות הגוף כו'.

וזהו ענין אנשי יריחו היו כורכין את שמע ולא היו מפסיקין בין אחד ואהבת, כי ע"י קבלת בחינת אהד, דהיינו בחינת יחודא עלאה, שהוא בחינת בטול ממש לאור אין סוף ברוך הוא הסובב כל עלמין כנ"ל, תגדל האהבה ביתר שאת עד שתהי' בכל לבבך בשני יצריך, דאתכפיא סטרא אחרא ואתהפכא חשוכא לנהורא, שמבחינת ביטול זה נמשך עוז ותושי' כנ"ל. משא"כ ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הרי כתיב מלך אלהים על גוים, כי שם זה הוא חיות העולמות ואפילו עכו"ם בכלל, וכענין שאמרו רז"ל לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל כו'. אלא שאנו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בחשאי, כי ועד הוא גם כן אהד, אלא שהוא בחילופי דאתון כמ"ש בזוהר.

ה

ובזה יובן מה שישראל מונין ללבנה. כי הלבנה לית לה מגרמה כלום, רק שמקבלת האור שלה מאור השמש להאיר על הארץ, ולכן ככל חודש וחודש מתמעטת קודם חידושה, עד שנעשית בבחינת נקודה, מפני שבאה תחת אור השמש ממש לקבל ממנה, ולכן אינה מאירה על הארץ, והולכת ואור עד מילוי הלבנה, והכל מאור השמש ממש, שהלבנה לית לה מגרמה כלום, ואחר מילוי הלבנה חוזרת ומתמעטת להיות בבחינת נקודה בסוף החדש, עד שחוזרת ומתחדשת. וככל הדברים האלה וכמשל הזה כך הוא ענין ישראל, שהם בחינת בטול לאור אין סוף ברוך הוא הסובב כל עלמין, ותורתם ועבודתם הם בבחינת דלית להון מגרמיהון כלום, שאינו בבחינת יש מי שלומה, יש מי שאוהב כו', אלא הכל בבחינת בטול לאור אין סוף ב"ה ממש, ואור אין סוף ב"ה ממש

הוא השוכן בתוך תורתם ועבודתם, ודבר ה' זו הלכה היא המדברת בפיהם. וזו היא בחינת שמש, כמ"ש כי שמש ומגן הוי"ה אלקים, שבחינת הוי"ה נק, שמש, ובחינת אלהים נק, מגן כו' כמ"ש במ"א, והתורה נמשך משם הוי"ה.

וזהו ענין תורה ועבודה וגמילות חסדים, שצריך להיות שלשתן דוקא. כי גמ"ח היינו צדקה, וצדקה היא כללות כל התורה שנק, בשם צדקה, ובפרטות מעשה הצדקה ממש, שהצדקה היא להחיות רוח שפלים, היא בחינת שמש, כמ"ש וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה, כי כמו שהצדקה היא להחיות רוח שפלים, וכן אור השמש הוא להאיר במקום חשך שאין בו אור, שהיא בחינת השפעה מלמעלה למטה. והשפעה זו היא ע"י בחינת עבודה, שהוא בחינת בטול ממטה למעלה, אור אין סוף ב"ה הסוכב כל עלמין, להיות השפעת אור אין סוף ב"ה ממש שורה ומתגלה למטה כמו למעלה, דהיינו כמו בטול הלבנה לאור השמש ממש.

I

וזהו בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה כו', כי בצאת ישראל ממצרים התחילו לספור ספירת העומר, כמ"ש שבעה שבועות תספר לך, והם הכנה להיות קבלת התורה בשבועות, דהיינו להיות גילוי אור אין סוף ב"ה למטה כמו למעלה, בבחינת בטול אליו יתברך, לאמר אחר מה שיאמר הוא, ולהיות דבר ה' ממש בתוך בני ישראל בעסק תורתם. ובשבוע הז' ביום ג' בו הוא כאלו כבר נכנסה כל השבוע, ונעשו אז ישראל מוכנים ועומדים לקבל בחינת בטול זה, והי' אז מולד הלבנה, שהוא גילוי אור אין סוף ב"ה אחר בטול הלבנה אליו. ולכן נק, ביום הזה סתם, כי יום היינו אור וגילוי כמ"ש ויקרא אלהים לאור יום, והיינו גילוי ואהבה שבבחינת בטול אליו ית' (בחינת אהבה זו רק' היום הזה, כי פירוש זה הוא בחינת

יחודא עילאה, שלכן משה רבינו ע"ה נתבא בזה, ובראש חודש מקבלת כנסת ישראל מוחין מחכמה, עיין מ"ש בד"ה והיה מדי חדש [לקטוי תורה ברכה צו,

ג], לכן האהבה היא בבחינת בטול), כי ואהבת ב' פעמים אור.

ואזי באו למדבר סיני, שירדה שנאה כו', דהיינו ענין תושי' שמתשת כח הסטרא אחרא כו'. ומדבר מלשון דבור, כמו ומדברך נאורה, ונקרא מדבר בתוספת מ', כי המ', הוא מאותיות האמנתי"ו שהן להקטין הענין, כלומר שאין בזה בחינת דבור בפני עצמו, רק בחינה שכבר נדבר, דהיינו שהדבור הוא בחינת בטול בדבר ה' המדבר בו (ועיין מ"ש בד"ה הנ"ל). ואזי ויסעו מרפידים, בחינת רפיון ידים, כמארז"ל למה נק, שמה רפידים כו', דהיינו בחינת חלישת כח הנשמה, רק שניתנה להם עוז ותעצומות לנשמה ותושי' לסטרא אחרא כו'.

